Tarihten Bugüne Stratejik İşgalin Perde Arkası

Fiziki işgali yapan güçler, hemen ardından ZİHİNSEL İŞGALİ de yapmazlarsa işgal ettikleri yerde uzun süre kalamazlar.

İŞGAL

MUSTAFA GÜLDAĞI

Lopus

İŞGAL

Lopus yayınevi

İŞGAL

Yayıncı Sertifika No 017954
Genel Yayın Yönetmeni Ergin Yalçın
Editör Ömür Aktaş
Sayfa Tasarımı Lopus
Kapak Tasarımı Betül Akyar
1. Baskı Temmuz 2020
ISBN 978-605-7948-31-1

BaskıCilt: Ayrıntı Basımevi
Ostim Mah. 28. Cad. 2284 Sok.
İvedik Organize Sanayi Bölgesi 105/A
Yenimahalle/Ankara
Matbaa Sertifika No: 13987

© Kitabın tüm yayın hakları Lopus Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik ortamda, email veya mekanik araçla kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.
Lopus Yayınları® 2020

Uyanış Mah. Itri Cad. 57/A
Keçiören/ANKARA

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ **7**

DÜZENİN SAHİPLERİ **15**

Necmettin Erbakan 22

Erbakan Hoca'nın bastırdığı İslam dinarı 24

Muammer Kaddafi 30

John Kennedy 37

Andrew Jackson 40

Saddam Hüseyin-Irak 43

Falun Gong: Çin'in FETÖ'sü! 56

Biri Virüs mü dedi? 64

FETİHLERİN BABASI **77**

KÖLELEŞME **102**

BUNLARI BİLMELİSİN -1- **109**

Philip Morris! 122

TÜRKİYE PETROL KAYNIYOR! **137**

GİZEMLİ BİR YAHUDİ **145**

BUNLARI BİLMELİSİN -2- **168**

Psikolojik Savaş! 172

İÇİNDEKİLER

İKİ DEVLET, TEK KADER.....181

BUNLARI BİLMELİSİN -3-..... 209

PETROLDEN KAÇIŞIN YOK!..... 259

BÜYÜK KAVGA BAŞLIYOR 262

BÜYÜK KAVGA ORTA DOĞU'DA 272

PETROL SAVAŞI AVRUPA'DA..... 288

KORKUTUCU BİR PETROL DARBESİ..... 294

PETROL İÇİN ÖLDÜRÜLEN ABD BAŞKANI 299

SULTAN ABDÜLHAMİT VE PETROL.....303

YA BUGÜN?..... 313

SON SÖZ..... 317

KAYNAKÇA..... 321

ÖN SÖZ

Fil avcıları, filleri nasıl evcilleştirip itaat altına alırlarmış bilir misiniz?

Filler, geniş vadilerde otlanmak için hep aynı yolu kullanırlar. Bunu bilen fil avcıları, fillerin geçeceği yolu derince kazar, kazdıkları yeri ince bir tabakayla örterler. Her zamanki yoldan ilerleyen filler, kazılan bu çukura ansızın düşüverirler. İşte her şey bundan sonra başlar.

Fil avcıları siyah elbiseler içerisinde, yüzleri maskeli olarak gelir, çukurda çırpınan fili kırbaçla dövmeye başlarlar. Birkaç gün hiç yiyecek vermezler ve onu aç bırakırlar. Daha sonra aynı avcılar, beyaz elbiseler içerisinde, filin sevdiği yiyeceklerle gelirler ve filin karnını doyururlar, hortumunu, yüzünü okşayıp severler.

Ertesi gün aynı avcılar tekrar siyah elbiseler içerisinde, yüzleri maskeli olarak gelip fili yine kırbaçla dövmeye başlarlar. Birkaç gün yine aç bırakırlar. Sonra aynı avcılar beyaz elbiselerle filin yanına gelir, onun karnını doyurur,

sevip okşarlar. Bu, bir iki hafta böyle devam eder. En sonunda avcılar beyaz elbiseler giyip filin yanına giderek onu çukurdan çıkarırlar. Fil, beyaz elbise giyinenleri iyi ve dost kabul edip söz dinler hâle gelir. Böylece avcı, fili köleleştirir ve onu tüm işlerinde kullanır ve fil hiç ses çıkarmaz. Aslında, siyah giyinen de beyaz giyinen de aynı avcıdır.

İşte, bizler de millet ve devlet olarak her seferinde bu fil gibi avcılar tarafından profesyonel yöntemlerle kandırılıp köle yapıldık. Etrafımız avcılarla dolu!

Bizi zihnen ve maddeten sömürdüler, etkisiz hâle getirdiler. Bunu yapanlar, elbise ve makyaj değiştirip "yardım edeceğiz" bahanesiyle yaklaştılar. Yine tuzaklarına düştük. Sömürdüler ve yokluğa terk ettiler. Sömürenler kılık değiştirip bu sefer "size borç para verelim de kalkının" dediler. Parayı veren emir de verecekti. Bunlar, bize uygulanan "işgalin" bir parçasıydı. Kendi kendimizi yok ederken onlar ciddi kazançlar sağladılar, bizi kontrol altında tutup kullanmaya devam ettiler.

Ya şuna ne dersiniz: File yapılanın bir benzerini kutuplarda ayı avcıları ayılara yaparlarmış. Avcılar, buz tutmuş karın içine jilet gibi keskin bir balta yerleştirip baltanın üzerine kan sürerlermiş. Ayı gelip de baltanın üzerindeki kanı yalayınca dilini kesermiş ama kanın tadından dolayı da acısını fark etmezmiş. Dili kanadıkça kanar ve kendi kanını yalamaya başlarmış. Yaladıkça damarlarındaki kan tükenir, olduğu yere yığılırmış. Avcı da gelip derisini yüzermiş. Ayı avcıları ayıyı silahla öldürseler, zarar gören kürk çok para etmezmiş.

İşte küresel odaklar da devletimize ve milletimize bunu uyguladılar. Sömürü çarkının içine para, makam, mal ve gıda koydular. Hemen o çarka atladık. Çarkın içine girince bir daha da çıkamadık.

Değerli okuyucu, düşman gerektiği gibi tanınmadığı sürece onunla sağlıklı mücadele edilemez. Veya insan, tanımadığı şeyi istediği yönde değiştiremez, düzeltemez. Tanıyacağız, bileceğiz, öğreneceğiz!

Bugün ABD'ye hizmet eden "iki bin" düşünce kuruluşu var. ABD'nin beyni olan bu düşünce kuruluşlarında yüzlerce uzman ve öğrenci çalışmaktadır. ABD'nin dünyanın genelinde veya dünyanın belli bir bölgesinde uygulayacağı bir projenin ön araştırmasını yapıp detaylı raporlar hazırlarlar. Sonra devlete sunarlar. Devlet de onu başarıyla uygular.

Bir yerde kültür mü değiştirilecek, darbe mi yapılacak, halklara yeni alışkanlıklar mı aşılanacak, petrol ve gaz mı ele geçirilecek, bir örgüt mü kurulacak, bir devlet mi bölünecek, bir moda mı oluşturulacak, insanlar bir ideolojiye mi yönlendirilecek, bir parti iktidara mı getirilecek... İşte bu düşünce kuruluşları detaylı bir araştırma yapıp uygulanacak planı rapor hâlinde devlete sunarlar. Sundukları raporlar çok sinsi, akıllıca ve tüyler ürperticidir. Onlar plan yapıp uygularken "peki ya biz ne yaptık" diyeceksiniz. Onlar aklını kullanırken, biz aklımızı ideolojik kavgalarda yedik, kemirdik, tükettik! Bu yüzden her seferinde onların kurduğu tuzaklara kolayca düştük ve böylece bizim üzerimizde çok kolay oyun oynayabildiler.

Gelin, ABD için çalışan düşünce kuruluşlarının raporlarından birini size örnek olarak sunalım:

Düşünce kuruluşu "su" üzerine bir araştırma yapıp hem İsrail hem de ABD'ye rapor sunuyor. Rapora göre, 2040 yılına doğru Orta Doğu başta olmak üzere birçok yerde su sıkıntısı çekilecek. Elinde bulunan su rezervleri yüzünden Türkiye üzerinden savaş çıkabilir. Böylece Orta Doğu coğrafyasının su savaşlarına sahne olması kaçınılmaz. Petrolün bir alternatifi olabilir ama suyun alternatifi olamaz. Dünyanın her kıtasında su yokluğu sebebiyle kıtlıkların ve ölümlerin oluşabileceği anlatılıyor. Su kaynaklarının belirlenip kontrol altına alınması gerektiği belirtiliyor. Anladığımıza göre, belki de Orta Doğu'daki temel savaşın bir nedeni de su. Bunları petrol ve gaz için yapılan savaşlar olarak bilsek de savaşların gizli bir amacı da su! ABD'deki çeşitli lobiler ve şirketler, dünyadaki çeşitli su kaynaklarına el koymak için planlar geliştiriyor. Türkiye de bu planın içinde. Mesela, Coca Cola'nın yer altı sularına sahip olmak için bir projesi var. Türkiye'yi su yönünden tehdit etmek için barajlarına bombalı saldırı yapılması da planlananlar arasında. Rapor uzun tabii... Raporlara göre, Fırat ve Dicle sularımızı kontrol altına almak istiyorlar. İsrail Cumhurbaşkanı Simon Peres bir açıklamasında İsrail'den bahsederken "Nüfus artıyor. Suyu üretmek için imkân yaratmazsak bu kez su için savaşacağız," demişti.

Kıymetli okuyucu, ABD yönetimine bağlı olan Stratejik Araştırmalar Merkezinin hazırladığı raporda şu ifadeler yer alır: "Orta Doğu'daki jeopolitik bilgilerimiz, bugüne kadar petrol ağırlıklıydı. Şimdi, su da bölgede en önemli politik silah hâline gelmektedir. Bu asrın sonuna kadar bu bölgenin politik durumunu su şekillendirecektir. Orta Doğu'daki

su kaynaklarının geliştirilmesi, Amerika için en kritik dış politika konusudur."

Su savaşlarına hazır olun! İleride artacak su sıkıntısı, savaşların sebebi olacak. NATO veya ABD, Orta Doğu'yu petrol için değil, su için işgal edecek. İngiltere meşhur "böl, parçala, yut" taktiğini artık su savaşları için kullanacak. Petrol kuyularını değil, su kuyularını ele geçirmek daha önemli olacak. Hazırlanan raporlarda dünyada ne kadar su kaldığı, ne zamana kadar yeteceği, verimli suların nerelerde olduğu ve ileride suların nasıl kontrol altına alınabileceği anlatılıyor. Arabaları için petrolü kontrol eden adamlar, kendileri için suyu kontrol etmezler mi hiç? Tabii ki de ederler! Petrolü ele geçirmek için düşünce kuruluşlarına araştırmalar yaptırıp planlar hazırlatanlar, suyu kontrol etmek için bir plan hazırlatmayacaklar mı sandınız?

Dedim ya, düşünce kuruluşları yüz yıl sonrasını hesap ederek şeytanca çalışıyorlar. Bizse bir ay sonrasını kestirmekte zorlanıyoruz çoğu zaman. Ve uzun vadeli planlar yapamıyoruz. Neye inanıp neye inanmayacağımızı bile düşünce kuruluşlarının hazırladığı araştırmalarla ve planlarla belirliyorlar. Dünya üzerinde falanca bölgede elli milyon genç liberal yapılacak, falanca bölgede altı yüz milyon genç deistleştirilecek, falanca ülkede bir milyon genç Kürtçülük akımına yönlendirilecek, falanca ülkede radikal İslam patlatılacak, falanca ülkede ılımlı İslam güçlendirilecek... Şu ülkede on senede iki milyon genç uyuşturucuya alıştırılacak, şu bölgede nüfusu azaltmak için savaş çıkarılacak şeklinde tüyler ürpertici raporlar ve planlar...

Nüfus azaltma projesi, virüsle biyolojik saldırılar, insan vücuduna mikroçip takıp tam kontrol edilebilir insan oluşturmak bunlardan sadece birkaçı... Sahi, Bill Gates, "Dünyada, kontrol altına alınmayacak insanların olmasını istemiyoruz," derken neyi deşifre etmişti? Bill Gates, aşı ve virüs deyince akla gelen ilk isim!

Gerçeklere değil de gerçek gibi görünen şeylere inanmamızı sağladılar. Yalan ideolojilerin peşinden gerçekmiş gibi koştuk, yalan bilgilere gerçekmiş gibi sarıldık.

Kimimiz de icat edilmiş kukla örgütlerin yalan sloganlarına kanıp onların uğrunda yalan bir savaş verdi. Fakat hiç fark etmedik. Kavramlar çok süslü ve karizmatikti ne de olsa!

Yetmiş yıldır yalan bir konsept üzerine kurulmuş medyanın yalan haberlerine ve algılarına hapsettik zihnimizi. Bazılarımız da yalanı meslek edinmiş, Allah ve peygamberle aldatan bir hocanın(!) arkasından sürüklendi. Kanmamak elde değildi yalan gerçeklere. Siyasi aklımızsa lanetli parti savaşlarında gereksiz yere yok edildi. Partiler üstü düşünemedik. Hâlbuki yenilmesi gereken bir parti değil, bir düzen vardı ortada. İnsanlığı üzen bir düzen... Kazanılması gereken bir seçim değil, bir savaş vardı aslında. Fakat gereksiz parti mücadeleleri ve kavgalarında aklımızı tükettiler, enerjimizi emdiler.

Durun bir dakika!

Neden bu topraklardaydık ve buraya nasıl gelmiştik? Neden Konya'da, Erzurum'da, Hatay'da, Diyarbakır'da, Edirne'de, Van'da, Trabzon'da, İzmir'deydik?

Sultan Alp Arslan, Malazgirt Zaferi ile Anadolu'nun kapılarını Müslümanlara açtı. Müslümanlar akın akın Anadolu'ya yerleşmeye başladı. Bu topraklara, öylece oturup zevk içinde yaşamak için gelmedik. Bu toprakları bir köprü gibi kullanıp Allah'ın kelamını Avrupa'ya ve daha ötesine taşımak için gelmiştik. Fakat seferi durdurduk, rehavete kapıldık. Biz neden bu topraklardayız? Bir kez daha düşün değerli okuyucu! Sultan Alp Arslan ve ordusu, biz zevk içinde yaşayıp rehavete kapılalım diye mi açmıştı bu toprakların kapısını? Sefer hem ilmî, hem fikrî hem de askerî alanda devam etmeliydi. O hâlde çadırda doğup, at sırtında büyüyüp, savaşta ölen atalarımız için kalkıp gücümüzün yettiği kadar seferi devam ettirmeliyiz.

Vallahi bu topraklara durmak için gelmedik! Oturduğun dairenin bulunduğu sokağa, caddeye, ilçeye ve ile bir kez daha bak! Neden buradasın? Bizim burada olmamızı istemiyorlar.

Planları gayet basit: "Öldür veya sürüp yok et! Bunu yapamıyorsan bulundukları yerde zihinlerini işgal edip etkisiz hâle getir!"

Birincisini tam olarak gerçekleştiremediler, ikincisini uygulamak için her şeyi yaptılar, yapıyorlar.

Evet kıymetli okuyucu, kitabı sonuna kadar okumayacaksan hiç açma! Çünkü kitabı tamamen okumazsan büyük resmi birleştiremezsin.

Hazırsanız başlayalım. Çayınız varsa tazeleyin... Derinlere dalıyoruz. Haydi Bismillah...

Mustafa Güldağı

DÜZENİN SAHİPLERİ

ABD'nin derin adamı Brzezinski, "Bütün ülkelerin insanları, hükûmetleri, ekonomileri, çok uluslu bankaların ve şirketlerin ihtiyaçlarına hizmet eder," diyecekti. Ne diyor bu adam! Çok uluslu bankalar ve şirketler... Hazır mısınız? Kazmayı en derine vuruyorum.

Size bir ülkeyi anlatacağım. Adını çok kez duydunuz. O ülkeyi tanımadan, dünyada yaşanan finans olaylarını, ekonomik krizleri, birçok ülkede oluşan siyasi gelişmeleri anlayamazsınız. Hatta birçok ülkede yaşanan darbeleri ve hükûmet düşürme olaylarını da anlayamazsınız. Bu ülke olsa olsa Amerika, İngiltere, İsrail, Almanya veya Rusya'dır, diye içinizden geçirdiniz. Ama değil!

Bahsettiğim ülke, İsviçre!

Şimdi derin bir nefes alın, arkanıza yaslanın da İsviçre'yi bu kadar önemli kılan şeyi size anlatayım.

İsviçre, yüz ölçümü ve siyasi yapısıyla küçük bir Avrupa ülkesidir. Fakat dört yüze yakın bankası ve gizli hesaplarıyla

meşhurdur. Daha düne kadar Birleşmiş Milletler'e üye bile değilken bugün iki yüze yakın küresel örgüt ve kuruluşun idari merkezidir. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın meşhur "one munite" çıkışını yaptığı yer olan "Küresel Ekonomik Forum" bunlardan sadece biridir. Bu ekonomik forum, İsviçre'nin Davos kasabasında yapılmaktadır. Şimdi dikkat! Bu önemli küresel ekonomik forum neden "Davos" gibi küçük bir İsviçre kasabasında yapılmaktadır? Çünkü "Yeni Dünya Düzeni"nin para baronu olan "Rothschild" ailesinin en mühim üyesi burada ölmüştür ve zaten bu forum da onun anısına yapılmaktadır. Çok ilginçtir ki İsviçre, Avrupa'yı sosyal ve ekonomik olarak yöneten onlarca yapılanmanın merkezi olmasına karşın, Avrupa Birliği'ne üye bir ülke değildir!

Komşu olduğu ülkeler "ulus devlet" iken İsviçre'de yaşayan bir İsviçre milleti yoktur. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nda Avrupa'nın diğer ülkeleri milyonlarca insan kaybedip mali olarak çökerken, İsviçre bu yıkımdan neredeyse hiç etkilenmemiştir. Savaşın ortasında hiç zarar almadan çıkmıştır. Neden mi? Çünkü herkesin kasası, herkesin parası İsviçre'dedir. Öyle ki Hitler'in hasımlarının ağzını sulandıran hazinesinin bile, İsviçre millî bankası olan "Swiss National Bank" üzerinden Vatikan Bank'a aktarıldığı CIA raporlarıyla açıklanmıştır. İsviçre bankaları Hitler'e ciddi finans desteği sağlayıp karşılıksız ve faizsiz krediler vermiştir. Bu karşılıksız krediler, Almanya için savaş malzemesi üreten şirketlere verilmiştir. Tabii İsviçre'de konuşlanan global yapılanmalar bunlarla da sınırlı değildir. Çok uluslu ilaç şirketlerinden Roche ve Novartis'in de merkezi İsviçre'dir. Bu şirketlerin de Hitler'e büyük enerji desteği sağladığı, ortaya çıkan belgelerle kanıtlanmıştır.

Dünyanın en büyük kimya şirketi olmasının yanında, tohum üretiminin rakipsiz devi olan "DuPont" da İsviçre'dedir. İşin enteresan yanı, bu ilaç şirketleri, ürettikleri benzinle ve GDO'lu ürünlerle milyonlarca insanın ölmesine neden olan *General Motors* ve *Exxon* ile ortak faaliyetler yürütmektedir. Hâlbuki bu ilaç şirketleri, insanların hastalanmasını ve ölmesini engellemek için çare bulmaya çalışıyordu! Yalan!

Daha bitmedi, İsviçre'ye devam edelim...

Hayatın her alanında güvenlik poliçeleri sunan "Zürih Sigorta" da İsviçre'dedir. Ve en önemli yere geldik. Her şey bir yana, dünya ülkelerinin merkez bankalarını yönetip kontrol eden ve finans dünyasının hareketlerini belirleyen "Uluslararası Ödemeler Bankası" da İsviçre'dedir. İşte bu bankayı tanımayan, Türkiye'yi de anlayamaz. Bu banka, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması için çabalayan bankerlerin girişimiyle 1930'da bir İsviçre kenti olan Basel'de kuruldu. Kısaltılmış adı "BIS" olan bu bankanın ne iş yaptığını sorduğunuzu duyar gibiyim. Kısacası bu banka, dünya para piyasasını küresel sermayenin çıkarları doğrultusunda kontrol eder. Öyle ki *BIS*'ten izin almadan hiçbir ülkenin merkez bankası faiz oranında değişime gidemez. İşte bombanın patladığı yer burası dostlar.

Anlayacağınız, Türkiye Merkez Bankası bağımsız değil! *BIS*'e bağlı. BIS, ülkelerin "merkez bankalarının da merkez bankası" olarak bilinir. Türkiye'nin de aralarında bulunduğu yüzün üzerinde ülkenin merkez bankası *BIS*'e bağlı çalışır. *BIS*, ülkelerin merkez bankalarının ekonomilerini ve

rezerv politikalarını koordine ve kontrol eder. Ülkelerdeki merkez bankaları, kendi ülkelerinin cumhurbaşkanlarından çok *BIS*'e uyarlar. *BIS*'in koyduğu kurallara göre hareket ederler. Aksi takdirde *BIS*, o ülkeyi ve o ülkenin merkez bankasını cezalandırır. Yani sistem öyle tasarlanmıştır ki siz, *BIS*'in istediklerini "başarılı bir finans yönetimi" olarak seve seve uygulamalısınız!

BIS adlı bu bankanın "ekonomik danışma kurulu" düzenli olarak toplanır ve toplantıya dünyanın en güçlü ülkelerinin merkez bankası başkanları katılır. Bu toplantıda protokol ve kayıt yoktur. Her şey açık bir şekilde konuşulur ve karara varılır. Burada ülkelerin merkez bankalarının ne kadar para üreteceklerine karar verilir. Konuşulanlar dışarıda paylaşılmaz. Gerekirse birbirleriyle kriptolu mesajlarla yazışabilirler. Yazışmalar büyükelçilikler üzerinden yapılırsa bu gönderiler asla açılmaz. Çalışanların çeşitli ayrıcalıkları vardır. Bu toplantıda neler konuşulduğundan ülke liderlerinin bile haberi yoktur. Haberi olsa ne olur ki!

Şimdi dikkat! Eğer bir ülkenin lideri, "kendi ülkemin merkez bankasına istediğimi yaptıracağım" derse, önce onun anasını ağlatırlar, sonra da buhar ederler. Böylece ülkelerin siyasi politikaları da Basel'den belirlenmiş olur. Hangi liderin anasını ağlatacaklar ve hangisini güldürecekler, orada belirlenir. Ve bunların tamamı sır olarak kalır. Anlayacağınız, ülke liderlerinin merkez bankalarına müdahale etmesi yasaktır.

Hatırlayın, Cumhurbaşkanı Erdoğan faiz oranlarından memnun olmadığını söyledi. Merkez Bankası'na faizleri indirme çağrısında bulunup baskı yaptı. Erdoğan sonuç

alamayınca, Merkez Bankası Başkanı'nı görevden aldı. Bu, doğrudan *BIS*'in kurallarını çiğnemekti. BIS'in Genel Müdürü Agustin Carstens, Bloomberg kanalına yaptığı açıklamada; "Diğer ülkeler, merkez bankalarının bağımsızlığına hükûmet karıştığında bedelinin ne olduğunu görmek istiyorlarsa Türkiye'ye baksınlar!" diye tehdit savurdu. Böylece, Türkiye'nin ekonomisini sarstıklarını itiraf etmiş oldu. Diğer ülkelere de "ayağınızı denk alın" dedi.

Dahası var! İsviçre'deki *BIS* adlı bu banka, ülkelere, ekonomiyi kontrol etmek için adam bile atar. Yıllar önce ülkemize kurtarıcı olarak gelen yani gönderilen Ekonomi Bakanı Kemal Derviş'in bu ülkedeki ilk icraatının Merkez Bankası'nın özelleştirilmesini sağlamak olduğunu hatırlatmakta fayda var. Neden mi özelleştirilmişti? Çünkü özelleşen bir Merkez Bankası tastamam *BIS* kontrolüne girer ve millî hükûmetin müdahale edemeyeceği hâle getirilir. Şöyle ki siz paranızın olduğunu, bankanızın olduğunu, ekonomik faaliyetlerinizin olduğunu düşünerek mali hamleler yaparsınız ama sizin paranız başkasının kanunlarıyla başkası tarafından başkasının istediği şekilde yönetilir. Banka sizin değildir. Sonuç olarak kriz olur, yirmi iki banka batar, altmış beş milyar dolar çöpe gider.

Şimdi bomba soruyu sormanın vakti geldi: Peki kim yönetir bu *BIS*'i? Hayalet gücü tanıyacaksınız...

Dünyadaki ülkelerin ekonomik yapısını kontrol etmeye yarayan bu mekanizmanın yönetim çekirdeğini hiç değişmez şekilde birbirleriyle akraba olan "İngilizler ve Amerikalılar" yönetir.

İlginç değil mi? Mekanizmanın diğer unsurları içinde Alman, İtalyan ve Belçikalı yetkililer de vardır. Yönetim kurulu büyük bir gizlilik içinde her iki ayda bir toplanır. Kararlarının gizliliğini tahmin edebileceğiniz bu yapının toplantı yaptığı binaya hiçbir otorite giremez, hatta girme talebinde bile bulunamaz. Çalışanlarının hepsi bir çeşit diplomatik dokunulmazlıkla koruma altına alınmıştır; bu yapının herhangi bir çalışanı hiçbir sebeple tutuklanamaz, eşyaları dahi aranamaz. Gerisini siz düşünün!

Yani bu yapı bile İsviçre'yi başlı başına küresel sistemin sigortası hâline getirmektedir. Şimdi önemli bir soru daha soralım: Bu şekilde bir yapı ve bu yapının bulunduğu İsviçre tehdit edilebilir mi? İşgal edilebilir mi? Bakın, araştırınca ilginç bir şeyle karşılaştık!

"Yeni Dünya Düzeni"nin kasası olarak kurulan İsviçre, özel bir savunma sistemiyle korunuyor. Bu sisteme verilen isim *Schweizer Redui*'dir. Yani "*Korunmuş İsviçre*!"

Bu ne demek, diyeceksiniz. Aşırı dağlık olan İsviçre'nin önemli geçişleri kontrol altında tutuluyor. Çünkü İsviçre ordusu olası bir işgale karşı sürekli teyakkuz hâlinde... Bu bağlamda, dağları ve geçitleri tutarak düşmanı ovadan girmeye zorluyorlar. Tabii bu oyuna gelir de ovadan girerseniz her şey yeni başlıyor demektir. Üstüne yürüyeyim diyorsunuz, ateş yiyorsunuz; dağa çıkayım diyorsunuz, ateş yiyorsunuz; ovada kontrollü yürüyeyim diyorsunuz, ateş yiyorsunuz. Ovadan şehirlere sızayım diyorsunuz, ateş yiyorsunuz. Bu dağlardaki savaş sistemine *Alpine* deniyor. Şunu söylemekte fayda var; ordularına bu savaş sistemi ko-

nusunda eğitim veren Norveç, Almanya ve Avusturya gibi ülkelerin askerleri, bu konunun kitabını yazmış olan İsviçreli subaylar tarafından eğitiliyor.

Diyelim ki onca kayba rağmen şehre giriyorsunuz. Kimsecikler yok çünkü gizli geçitlerden şehir halkının bir kısmı dağlara çekilmiş. Tabii bunu yaparlarken onları takip edeceğiniz güzergâhın her noktasına mayınlar yerleştirmişler. Geride kalanlar ise sığınaklara yerleşmiş. Sığınak dediysek aklınıza bizdeki gibi boş bodrum katları gelmesin. İsviçre'de her apartman bloğunda, nükleer saldırılara dayanıklı olmak kaydıyla bir sığınak olmak zorundadır.

NBC hava filtreli, çelik blast kapılı, özel havalandırmalı ve en az yirmi beş kişiye yetecek şekilde yapılmış bu sığınaklardan tüm İsviçre sınırları içerisinde üç yüz bin adet vardır. Devlet binalarındaki sığınaklar da buna eklenince dokuz milyona yakın kişinin rahatça barınabileceği sığınakların varlığı ortaya çıkıyor ki bugün İsviçre'nin nüfusu sekiz buçuk milyondur. Farz edelim ki nükleer saldırı olmadan şehre girildi ve sıcak çatışmalar yaşanmaya başlandı. Bu durumda da İsviçre'ye giren bir ordunun işi kolay değil.

Milyar dolarlık tünelleri ve köprüleri yapan mühendisler, bu köprüler ve tüneller en kısa yoldan nasıl yıkılır, bunu hesaplamak zorundadırlar. Her an gelebilecek bir saldırıya karşı, bu köprü ve tünellerin altında bombalar hazır bekler. Şu an patlayıcı takılmış hâldedirler. İşgal edilme ve saldırı durumuna karşı bu tüneller ve köprüler işgalciler geçmesin diye patlatılmaya hazırdır. Diyeceksiniz ki İsviçre'nin savaş

uçakları var mı? Evet, bir hava sahası var ama görünmez. Görünmediği için nerede olduğu bilinmez ve bombalanamaz. Dağların altını oyup uçakları orada üslendirmişlerdir. Bu hava üslerine nereden girilir, ucu nereye kadar gider, gizlidir.

Dünyada suç oranının en düşük olduğu İsviçre'de askerlik yaptığınız zaman, kullandığınız silah sizde kalıyor ve ona ömür boyu bakım yapmak zorundasınız. Olası bir ihtiyaç hâlinde önceden belirlenmiş direniş noktalarında da mermi ihtiyacınızı gidermeniz mümkün.

Bir de unutmadan söyleyelim: Papa, özel eğitilmiş İsviçreli muhafızlar tarafından korunuyor.[1]

İsviçre dünyanın en korunaklı yeridir, diyebiliriz. Sebebini öğrendik; dünyanın para kasasıdır ve ülkelerin merkez bankalarının yönetildiği yerdir. Peki, İsviçre'deki düzene aykırı iş yapan ülke liderlerine ne olmuştur? Gelin şimdi örnek verelim. İlk önce Türkiye'den başlayalım...

Necmettin Erbakan

Necmettin Erbakan 1996'da başbakan olduğunda Türkiye'yi ABD dolarının, İsviçre'deki *BIS*'in ve NATO'nun hâkimiyetinden çıkarmak için projelerini harekete geçirmeye başladı. Zaten Batı, bunu yapacağını biliyordu. Necmettin Erbakan'ın attığı adıma bakın şimdi!

1 Kemal Özer, Küresel Sistemin Sigortası İsviçre ve BIS, 13 Şubat 2015. Ozan Bodur, Darbe 1878, Eşik Yayınları, İstanbul 2018, s. 85-88. Mete Gündoğan, Narkoz, Destek Yayınları, İstanbul 2019, s. 20-32, 33-78, 79-104.

Gelişmiş sekiz İslam ülkesiyle bir araya gelerek bir birlik oluşturma kararı aldı. Erbakan Hoca başta geniş düşünüyordu, tüm İslam ülkeleri bu birlikte olsun istiyordu fakat bu ilk etapta zordu. Bunun üzerine, nüfusu altmış milyondan fazla olan sekiz Müslüman ülkeyi bir araya getirdi: Türkiye, Endonezya, Malezya, Bangladeş, Pakistan, İran, Mısır, Nijerya. Bu birinci aşama idi. Burada hem nüfus, hem birikim, hem potansiyel, hem de kurumsallaşma gibi kriterler de dikkate alındı. Bu sekiz ülkeyle oluşturulan birliğe *D-8* adı konuldu. D harfi *developing* kelimesinin kısaltılmışıdır. Bu kelime, "gelişen" anlamına gelir. Gelişen sekiz ülke.

İkinci aşamada Erbakan Hoca, *D-60* diyordu. Altmış ülke bu birliğe girecek ve birlik büyüyecekti. Üçüncü aşamada, bu birliğe, kalan diğer mazlum milletler, fakir ülkeler de alınacaktı. Din şartı aranmayacaktı. Tüm dünyaya adalet, huzur ve refah getirmek ana amaçtı. Böylece emperyalist güçlerin zulmüne son verilecekti. Sizce böyle bir şeye ABD, İngiltere gibi emperyalist güçler izin verir mi? Bakın neler oldu, dikkatli okuyun. En başa, ilk aşamaya dönelim. Yani *D-8*'e.

D-8'in kurulması için Başbakan Erbakan'ın önderliğinde tüm görüşmeler tamamlandı ve alt yapı hazırlandı. Ülkelerle tek tek görüşüldü ve *D-8*'in kuruluş günü için gün belirlendi. *D-8*'in planında neler vardı? Başta Türkiye, yıllardır Amerika'nın güdümündeydi. Türkiye, ABD güdümünden çıkarılacaktı. Müslüman devletler arasında emperyalist güçlerin dâhil olmadığı "ortak pazar" kurulacaktı. Müslüman ülkeler arasında "ortak savunma paktı" kurulacaktı. Yani *NATO* gibi bir oluşum. Böylece *NATO* gibi zalim ve cani bir askerî ör-

gütlenmeye karşı, adil ve mazlumların yanında olan askerî bir birlik kurulacaktı. Ayrıca bu askerî birlik, *D-8* ülkelerinin ortak çabalarıyla kendi silahını üretecekti. Savaş uçağı, tank, bomba, helikopter, tüfek gibi... Hatta *D-8*'in kuruluş aşamasında bu proje harekete geçirilmiş, uçak ve helikopter üretilmeye başlanmıştı bile. Başka ne vardı *D-8* projesinde? En önemli yere geldik dostlar. Pürdikkat!..

Ortak bir "para birimi" oluşturulacaktı. İşte bu, başta ABD olmak üzere emperyalist Batı ülkelerini ürküttü. Ortak para birimi oluşturulduğunda doların bu topraklardaki sömüren egemenliği son bulacaktı. Ayrıca ortak bir "merkez bankası" kurulacaktı. Faiz, bu banka ve para birimiyle son bulacaktı. Böylece birliğe dâhil olan ülkelerin merkez bankalarının, İsviçre'deki Yahudi para baronlarının kurduğu BIS adlı bankayla bağlantısı kesilecekti. Sonunda özgürce ekonomik politikalar uygulanabilecekti. Bu durum, İsviçre'deki BIS'i yöneten hayalet yapıyı tedirgin etti ve uykularını kaçırdı. Biliyor musunuz? Erbakan Hoca ortak para birimini çoktan ayarlamış ve bir örneğini bastırmıştı. 1994'te meclise getirip milletvekillerine de göstermişti. Bu paraya "İslam Dinarı" diyordu.

Erbakan Hoca'nın bastırdığı İslam dinarı

Bir basın toplantısında bu parayı tanıtmıştı. Toplantıda parayı eline alıp şöyle demişti: "Bu para atom bombasından daha güçlü ve tehlikeli!" Evet, gerçekten de bu para ve bu paraya dayalı hedefler hayata geçirilseydi dolar düzeni ve Avrupa odaklı finans düzeni çökecekti. Belki atom bombası bunu yapamazdı ama bu para bunu rahatlıkla yapardı. Bu bir dinarın üstünde yazanlar ve resimler, ilginç ve anlamlıydı. Paranın arka tarafında Bakara Suresi'nin 275. ayeti yazılıydı: "Allah alışverişi helal, faizi haram kıldı." Bu ayet hem Arapça hem de İngilizce olarak paranın arkasında yazılıydı. Paranın ön tarafında Mescid-i Aksa'nın silületi vardı.

Şimdi *D-8*'e dönelim. Bakın neler oldu!..

D-8 projesinde "ortak eğitim ve kültür birliği" de vardı. Böylece tarihine, tarihî şahsiyetlerine, kültürüne bağlı bir gençlik yetişecekti. Gençlerin, emperyalizmin yozlaştırma yöntemleriyle yok olmasının önüne geçilecekti. Batı bundan da ciddi derecede ürküyordu. Çünkü Batı'nın bu topraklardaki hâkimiyetinin en büyük sigortası, kendi kurduğu eğitim sistemiyle gençleri yozlaştırıp üretim yapmayan varlıklar hâline getirmesiydi. Eğitim millî hâle gelirse gençler üretken olacaktı, tarihine ve kültürüne bağlı olup şuurlanacaktı. Bu durum, emperyalistlerin korkulu rüyasıydı.

D-8'in kurulması yaklaşırken bir anda ülkede baskılar arttı. Güdümlü medya, güdümlü STK'ler, güdümlü askerler, güdümlü siyasiler, güdümlü para babaları, güdümlü emniyetçiler ve istihbaratçılar, bir yerden düğmeye basılıp eş güdümlü olarak harekete geçirildi. Erbakan'a yönelik baskılar arttı. Bir yandan yabancı basın da Erbakan'ı kötüle-

meye başladı. ABD ve İsrail devlet yetkilileri açıktan tehdit ve aşağılama içeren cümleler kullanmaya başladılar. Avrupalı güçler, hükûmetin düşürülmesi konusunda ordumuza baskı yapmaya başladılar. Çünkü *D-8* kurulursa şu anda rahatça sömürdüğü ve hatta birbirine düşürdüğü ülkeleri eskisi gibi sömüremeyeceklerdi. Bu baskılar Erbakan Hoca'yı daraltmaya başladı. Ama *D-8* kurulmalıydı.

Necmettin Erbakan 1996'da Mısır, İran, Libya, Nijerya, Pakistan, Endonezya ziyaretlerini gerçekleştirdi. *D-8* projesinin detaylarını devlet yetkilileriyle saatlerce konuştu. Alt yapısını oluşturdu ve kuruluş gününü belirledi. Ülkeye dönünce, bir yandan yüksek baskılara karşı direniyor, bir yandan da *D-8*'i kurmak için gece gündüz uğraşıyordu. Başbakanlık konutunda akşama kadar çalışıyor, mesaisi bitince Çankaya'daki resmî konutuna geçiyor, orada gece yarılarına kadar çalışmalarına devam ediyordu.

Baskılar öyle arttı ki medya ve gazeteler *NATO* ve ABD sözcüsü gibi yayın yapmaya başladılar. Bir yandan da sol gruplar harekete geçirildi. Eylemler arttı. Sürekli "laiklik elden gidiyor", "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganını önde tuttular. Aslında, küresel odakların Atatürk'ü kullanarak hedefledikleri amaçların farkında değillerdi. Mesele ne Atatürk'tü ne de laiklikti! Fakat Erbakan, Çırağan Sarayı'nda büyük bir organizasyon düzenleyerek 15 Haziran 1997'de devlet başkanlarının da katılımıyla *D-8*'i kurdu. Kuruluş, sekiz ülkenin devlet başkanları tarafından imzalanarak ilan edildi. Bu imzalar, "Biz yeni bir ekonomik düzen kurarak Batı'nın sömürü düzenini yıkıyoruz!.." imzalarıydı.

D-8'i imzalayan devlet başkanları

Türkiye'de, içeri bir anda karıştı, eylemler arttı, medya Erbakan Hoca'yı farklı yönlerden hedef aldı. Fakat askerin darbe yapmaya yönelik bildiri vermesi ve tehdidini artırması sonucu Erbakan Hoca, büyük kanlı olayların yaşanmaması için 18 Haziran 1997 tarihinde istifa etti. Çalıştırmadılar!

Peki, *D-8*'e ne oldu? İşte şimdi okuyacaklarınız tüyler ürpertici...

D-8'in kurucularının hemen hemen hepsi, bir şekilde iktidarını veya suikastla yaşamını yitirdi. Necmettin Erbakan, 28 Şubat 1997'de darbeyle tehdit edilip haziran ayında zorla istifa ettirilip indirildi. Partisi kapatılıp destekçilerine zulmedildi. Pakistan'da o ara arka arkaya başbakanlık yapan Navaz Şerif ve Benazir Butto, yolsuzluk ve çeşitli suçlar gösterilerek görevlerinden alındı, indirildi. İran Cumhurbaşkanı Rafsancani, 2 Ağustos 1997'de ilginç bir şekilde görevinden ayrıldı ve bir daha denese de seçtirilmedi. Bangladeş Başbakanı Hasina, liderlikten düştü ve daha sonra hapishaneye girdi. Endonezya'ya büyük ekonomik operasyonlar yapıldı. Endonezya'nın ekonomisi çökertildi. Halk

bunun sonucunda isyana teşvik edilince, Devlet Başkanı Suharto, 1998 yılında istifa etmek zorunda kaldı. Nijerya adına *D-8* projesini imzalayan Enerji Bakanı öldürüldü. Malezya'da da ekonomik kriz sonucu hükûmet düştü. Mısır'da projeye imza atan Bakan Ganzuri de baskıyla görevden alınarak cezalandırıldı.[2]

Sonuç mu?

Emperyalizm her zaman, sömürüsünü sürdürmeye engel olmayacak yönetimler ister. Gelen yönetimin ideolojisi, dini ve ırkı nedir, bunun hiçbir önemi yoktur, yeter ki emperyalistlerin ekonomik çıkarlarını engellemesin! Rothschild ve Rockefeller ne demişti: "Bir ülkenin ekonomisi bizim olduktan sonra, o ülkeyi kimin yönettiğinin ya da kanunları kimin yaptığının önemi yoktur." Mesele sadece bu!

Diyeceksiniz ki Erbakan ve Erdoğan arasındaki fark nedir? Çoktur. Kısaca anlatayım. Küresel güçler eskiden beri Türkiye'de kendi "ekonomik düzenlerini" kurmuşlardı. Onlar için mantık gayet basitti: "Bir ülkenin ekonomisini kontrol edersen ülkeyi kontrol edersin." Kurdukları ekonomik düzeni kimse yıkmasın diye başına bekçiler koymuşlardı: güdümlü medya, darbeci askerler, güdümlü zenginler, STK'ler, FETÖ, güdümlü yargı, terör örgütleri.

Bu bekçiler, ekonomik düzeni yıkmak isteyen kişiye hemen saldırıp yok ediyordu. Erbakan Hoca başbakan olunca

2 Dr. İkram Çınar, Neden ve Nasıl Mankurtlaştırılıyoruz?, IQ Yayınları, İstanbul 2012, s. 105.

doğrudan, küresel güçlerin Türkiye'de kurduğu ekonomik düzene saldırdı. Ekonomik düzenin başındaki bekçiler de Erbakan Hoca'ya saldırarak onu indirip engelledi. Peki, Erdoğan ne yaptı? Erdoğan şimdiye kadar küresel güçlerin Türkiye'de kurdurduğu ekonomik düzene hiç ellemedi. Hatta o ekonomik düzene uydu. Hâlâ da uyuyor bu düzene. Ara sıra pürüz çıkardı. Erbakan Hoca gibi ekonomik düzene saldırırsa bahsettiğim bekçiler tarafından indirileceğini biliyordu. Peki, Erdoğan ne yaptı? Erdoğan, küresel güçlerin Türkiye'de kurduğu ekonomik düzenin başında güvenlik olarak bekleyen bekçileri yok etme planı yaptı ve uyguladı. Farklı ve karmaşık yöntemlerle ekonomik düzenin başında bekleyen darbeci askerler, güdümlü medya, güdümlü zenginler, STK'ler, FETÖ, güdümlü yargı, terör örgütü gibi bekçileri yok etmeye başladı. Bunu çok karışık ve farklı yöntemlerle yaptı. Bekçiler temizlenmeden ekonomik düzene saldırıp ülkeyi bağımsız hâle getiremezdi. Bekçilerin her biriyle savaşırken yoruldu, yıprandı ve tavizler verdi. Tam olarak başarılı olup olamadığını söyleyemeyiz. Sadece izlediği yöntemi anlattım. Ama birkaç bekçinin etkisiz hâle getirildiğinden eminim. Bundan sonra, Türkiye'de kurulan ekonomik düzene ya saldıracak ya da yok olacaktı. Bir karar vermesi gerekiyordu. Bir dönüm noktasına gelindi. Silahlar çekilmişti! Ne olacağını tarih gösterecekti...

Şimdi çayınızı tazeleyin de size küresel güçlerin bir operasyonunu daha anlatayım. Değerli okuyucu, derin bir nefes al ve arkana yaslan. Dikkatli oku lütfen...

Muammer Kaddafi

Kaddafi'yi tanırsınız. Libya devlet başkanıydı. Görevinden indirildi ve sokakta öldürülerek hayatına son verildi. Peki, Kaddafi neden indirildi? Az önce anlattığımız sebeplerden olmuş olmasın? O hâlde en baştan anlatalım...

Kaddafi, 7 Haziran 1942'de Libya'nın Sitre kentinde doğmuştu. 1963'te Libya Üniversitesinin tarih bölümünü bitirmiş, daha sonra Bingazi'deki askerî akademiye girmişti. Askerî alanda uzmanlaşmıştı. 1969'da yüzbaşılığa yükselmişti. O sırada Libya lideri Muhammed İdris el-Senusi Türkiye'ye gelmiş, Bursa'daki kaplıcalarda tedavi görüyordu. Tam bu sırada Kaddafi, 1 Eylül 1969'da Senusi'ye karşı darbe yaptı. 27 yaşındaki Kaddafi krallığı devirdiğini ve yeni rejimin cumhuriyet olduğu söylüyordu. Fakat bu, sözde cumhuriyet olacaktı.

Kaddafi sık sık bağımsızlıktan, Batılı emperyalistlere karşı çıkmaktan bahsediyordu. 1970'ten sonra iktidarını sağlama alınca ilk iş olarak İngiliz askerî üslerini kapattı ve bütün İngiliz birliklerini ülkeden çıkardı. Petrol şirketlerini millîleştirdi. İtalyan ve Yahudi azınlığın mallarına el koyarak onları göçe zorladı. ABD emperyalizmine de karşıydı.

1974'te Türkiye, Kıbrıs Barış Harekâtı'nı gerçekleştirdiğinde Amerika Türkiye'ye ambargo uyguladı. Kaddafi Amerika'ya kafa tutarak Türkiye'ye dört uçak dolusu askerî mühimmat hibe etti. Bu davranış, Kaddafi'ye olan tepkileri büyüttü. Fakat Kaddafi'yi hedef tahtasına oturtan en önemli iki icraatı vardı.

Birincisi, Libya'yı borca dayalı finans sisteminin dışına çıkardı. Dünyada, merkez bankasının ve uluslararası küresel bankacılığın kontrolünde olmayan yedi ülke vardı: Afganistan, Irak, İran, Kuzey Kore, Sudan, Küba ve Libya. Afganistan ve Irak'ın işgal edilme sebebi buydu; bu iki ülkeyi de küresel sisteme entegre etmek istediler... Dönelim Libya'ya ve kaldığımız yerden devam edelim.

Libya, küresel finans güçlerine bağlı olmadan kendi parasını basıyor, petrol geliriyle bu parayı sağlama alıyor, dışarıya tek kuruş borçlu olmadan bütün yatırımını içeri yapıyordu. Bu sistem sayesinde halk ucuz ev, ucuz otomobil alıyor, petrolün litresini bir kuruşa temin ediyordu, sağlık ve eğitim hizmetlerine de tek kuruş ödemiyordu. Evlenen gençler, yaklaşık elli bin dolar evlilik yardımıyla bir ev alabiliyordu. Evet, bunlar Libya'da oluyordu. ABD'nin ve emperyalist güçlerin Kaddafi'yi hedef tahtasına oturtmasının birinci sebebi bunlardı.

Kaddafi

İkincisi, Kaddafi petrol ihraç eden ülkelere dolar ve euro yerine altın karşılığı satış yapmalarını tavsiye etmekteydi. Bu, altın karşılığı para basamayan Batılı ülkelerin zararınaydı. Âdeta Batılı emperyalist ülkelere isyandı. Kaddafi ayrıca bütün Afrika ülkelerinde altın dinar temelli yeni bir ortak para birimine geçme planını uygulamaya kalkmıştı. Sık sık ABD dolarının ömrünün sayılı olduğunu söylüyordu. Saddam'ın ipi, petrol satarken diğer ülkelerden ABD doları yerine euro isteyince çekilmişti!

Kaddafi'nin idam fermanı da doları, euroyu ve Batı'nın finans sitemini tanımadığını söyleyince imzalandı.

Ve 2011'de başlayan Arap Baharı bir anda Libya'ya da sıçradı. Libya'da Kaddafi'ye karşı eylemler başladı, günden güne arttı. Kaddafi için yolun sonu gözüküyordu. Kaddafi bunu anlamadı ve ayaklananlara "sıçanlar" diye hakaret edip onları ev ev dolaşarak öldüreceğini söyledi. Bakın ne oldu! Çok geçmeden devreye küresel işgal güçleri girdi. BM karar aldı, NATO harekete geçti, Fransa da kimseye haber vermeden Libya'yı bombalamaya başladı. Ateş serbestti artık. Libya 19 Mart 2011'den itibaren Batılı güçler tarafından bombalanmaya başlandı. Halkı anladık da Batılı güçlere ne olmuştu da saldırıya geçmişlerdi? Sebebi belliydi. Devam edelim, bakın ne oldu...

ABD Dışişleri Bakanı Bayan Clinton, 18 Ekim 2011'de Libya'yı ziyaret etti. Ziyaret sonrası yaptığı şu açıklama aynı zamanda bir talimattı: "Amerika Birleşik Devletleri Kaddafi'yi ölü görmek ister. Umarız kısa zaman sonra yakalanır veya öldürülür de ondan artık korkmak zorunda kalmazsınız."

Eylemciler Bingazi'yi ele geçirmişti. Yoğun bombardıman ve saldırı sonucunda Trablus da düştü. Kaddafi o gün, doğum yeri olan Sirte'ye kaçtı. Artık Kaddafi için kâbus dolu günler başladı. Televizyon, elektrik ve telefon bile bulunmayan yerlerde dünyaya kapalı yaşıyordu. Kaddafi uydu telefonuyla ülkenin güneyindeki taraftarlarını arayarak direnişe destek için on iki bin gönüllü istedi. Bu telefon görüşmesi Kaddafi'nin sonunu hazırlamıştı. NATO

güçleri, telefon görüşmesi sonucu Kaddafi'nin yerini tespit etti. Kaddafi'nin haberi yoktu, planını yapmıştı, kırk araçlık konvoy hazırlayıp yola çıktı. Kaddafi'nin konvoyu saat sekiz gibi yola çıkmıştı, hareket ettikten yarım saat sonra NATO uçakları yerlerini tespit etti. İlk saldıran ABD oldu, casus uçakları füzelerini gönderdi. Ardından Fransa saldırdı. Konvoydaki yirmi bir araç tahrip edildi. Kaddafi'nin aracı da büyük hasar gördü. Kaddafi araçtan inip yakınlardaki kullanılmayan bir kanalizasyon borusunun içine girdi. Bu, isyancılar tarafından fark edildi.

Kaddafi yakalandı ve isyancılar tarafından tekme tokat dövüldü. Bir el ateş edilip ölümcül yara aldı. Tekme tokat dövülerek öldürülürken çekilen videolarda Kaddafi isyancılara şunları diyordu: "Yazıklar olsun size, hiç merhamet bilmez misiniz? Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyor musunuz? Bana yaptığınız haramdır, siz günah işliyorsunuz evlatlarım, ben sizin babanızım, bu olmaz, haram nedir bilmiyor musunuz?" Çok acıklı bir durumdu. Ve böylece Kaddafi dönemi kapandı.

Düşünün; halk, yönetici olan Kaddafi'ye isyan ediyor. Arkasından bir anda NATO, Fransa, ABD bombalı saldırı yapıyor. Onlara ne oluyor! Çünkü Kaddafi'nin inmesini isteyen onlardı. Hızlı şekilde inmesi için bombalamalarla yardım ettiler. Kaddafi haddi aşmıştı çünkü. Ve başardılar. Artık, Libya pastasını bölüşmeye gelmişti sıra. Libya kasasında yüz kırk dört ton altın vardı. ABD, AB ve diğer Avrupa ülkelerinin bankalarında Libya'ya ait iki yüz milyar dolar para vardı. Ayrıca dünyanın en temiz petrolü de Libya'daydı. Emperyalist güçler bunları bölüşeceklerdi. Argo

tabirle söyleyeyim, Libya'nın ırzına geçeceklerdi. Daha sonra dağılan Libya'ya savaş uçağı, teknoloji satarak, borç vererek tekrar gelir elde edeceklerdi. ABD, Fransa ve diğer NATO güçlerinin Libya'ya gerçekleştirdikleri, toplu tecavüz girişimiydi. Kaddafi'nin cesedine ne mi oldu? Aynı gün çölde gizli bir yere defnedildi.[3]

Bugün Libya'da tarih tekerrür ediyor. Bundan beş yüz yıl önce, 1550 yılında Hristiyan İspanya ve Malta şövalyeleri Libya'yı işgal etmiş durumdaydılar. Libya'daki Müslümanlar liderleri aracılığı ile Osmanlı'dan yardım istediler. Osmanlı Devleti'ni korunmak için Libya'ya davet ettiler. Osmanlı Devleti bir ordu göndererek Hristiyan güçleri Libya'dan attı ve Libya'yı kendi kontrolüne aldı. Batılı devletler bundan hiç memnun kalmadı. Bugün de aynı şekilde Libya emperyal güçlerden korunmak için Türkiye'yi tekrar davet etti. Türkiye anlaşma imzalayıp Libya'ya ordu gönderdi, istihbaratı konuşlandırdı ve zaferler elde edildi. Türkiye, Libya ve Akdeniz'deki güç dengelerini bir anda değiştirdi. Osmanlı döneminde memnun olmayan Batılı güçler yine

---

3 Şunu belirtmemizde fayda var. Kaddafi de küresel güçlerin kurduğu oyunda bir parçaydı. Orta Doğu ve İslam ülkelerinin başına diktatörlerin geçmesi Batı'nın bir projesiydi. Böylece ülkeleri daha kolay kontrol altında tutuyorlardı. Kaddafi zaman zaman ABD, İngiltere ve Fransa istihbaratıyla özel ilişkiler kurdu. Çıkar anlaşmaları da yaptı. Bu ülkeler Kaddafi'ye milyarlarca dolarlık silahlar ve teknolojiler sattılar. Amerikalı milyarder iş adamlarından da ciddi alımlar yaptı. Batı, arada Kaddafi'nin söylemlerine kızsa da kazandığına bakıyordu. Fakat Kaddafi haddi aşmaya başlamıştı. Batı için Kaddafi'nin indirildikten sonra hayatta kalması pek hoş olmazdı. Çünkü Kaddafi'yle çok sır paylaşmışlardı. Sırların ifşa olmasını istemezlerdi. Bu yüzden Kaddafi'nin sağ ele geçirilip yargılanması tehlikeydi. Bundan dolayı Kaddafi'nin öldürülüşünü değerlendiren Fransız Cenard Enchalne gazetesi şöyle diyordu: "ABD ve Fransa, uluslararası bir mahkeme önünde Batı gizli servisleriyle ilişkilerini açığa vurmaması için Kaddafi'yi öldürttü." (Burhan Bozgeyik, Meşhurların Son Anları, Cihan Yayınları, s. 338-337.)

memnun olmadı. Libya coğrafi sınır olarak Afrika'nın dördüncü büyük ülkesidir. Stratejik konumundan dolayı Osmanlı, Libya'ya "Afrika'nın Miftahı" yani anahtarı demiştir. Akdeniz'deki hâkimiyet savaşlarında Türkiye geri durmadı, ileri atıldı ve çok stratejik bir üs elde etti. Şimdi kaldığımız yerden devam edelim.

Değerli okuyucu, derttaşım. Egemen emperyalist güçler üç şeyi affetmiyorlar!

Birincisi; bir ülkenin lideri doların egemenliğine aykırı iş yaparsa suikast ya da darbeyle bir şekilde indiriliyor.

İkincisi; bir ülkenin lideri yerli teknoloji ve silah üretmeye kalktığı anda mühendislerin başına gelmeyen kalmıyor, ülke bir anda karışıyor, hükümet baskı ile devriliyor.

Üçüncüsü; bir ülkede ABD'nin onayıyla iktidara gelen lider ve partisi ABD'ye ihanet ettiği anda yok ediliyor.

Merkez bankaları İsviçre'deki finansal düzene bağlı dedik. Fakat bir de dolar var. Dolar ise küresel hegemonyanın para birimi. Peki, kim basıyor parayı? ABD mi? Yanılıyorsunuz! Derinlerde kazı yapacağız.

Şaşıracaksınız ama Amerika Birleşik Devletleri'nin dolar basma hakkı yoktur. Doları basan banka ve kurum özel şahıslarındır. Bu kurumun adı *Federal Rezerv Sistemleri*'dir; Amerika'nın merkez bankasıdır. Kısa adı *FED*'dir. 1913'te kurulmuştur. ABD yöneticileri dolara ve *FED*'e asla karışamazlar. Peki, *FED*'in sahipleri kimdir? Sahipleri, şu sekiz aileden ibarettir: **Rockefeller, Goldmen Sachs, Lehman Brothers, Kuhn Loebs, Rothschild, Warburg, Lazard** ve **Moses Seifs**.

Daha ilginci, dolar, Amerikan devletinin parası değildir. Amerikan hazinesi doları borç olarak alır. Borç olarak aldığı için yukarıda saydığım para baronlarına her yıl yüz milyar dolardan daha çok faiz öder. Düşünün, ABD bile piyasaya sürdüğü doları *FED*'den faizli borç olarak alıyor. Yani ABD dünyanın en büyük ve aynı zamanda en borçlu devletidir. Amerika'yı Birinci Dünya Savaşı'na sokanlar da *FED*'in sahipleridir. Savaştan sonra ABD dünyada bir numaralı güç olacak ve yayılmacılığı artacaktı. ABD'nin egemenliğinin artması demek, doların sahiplerinin egemenliğinin artması demekti. Ve tüm dünya dolar çarkının içinde hapis vaziyete gelecekti. Cebinde dolar olan herkes, karşılığında yukarıda saydığım bankerlere ekonomik değer ödemiş oluyor. Kasasında dolar olan her devlet ve özel banka, tuttuğu dolar karşılığında bankerlere para kazandırıyor. Dolar, dünya ülkelerinin ırzına geçen en büyük tecavüzcüdür! Birçok ülke ve yönetici, batmaktan ve yokluktan kurtulmak için ülke namusunu doların kudurmuş şehvetine teslim etmiştir.

Bu kazancın azalmaması için bankerler dünyanın herhangi bir yerinde savaş çıkarıp darbe yaptırabiliyor. Dolar düzeninin egemenliğine zarar verecek kim olursa olsun indirip yok ediyorlar. Saddam ve Kaddafi bunlara en iyi örnektir. İkisi de dolar dışında bir parayla petrolü satmak istedi. Biri sokakta tekme tokat dövülerek öldürüldü, diğeri aşağılık bir şekilde idam ettirildi. Ve Necmettin Erbakan'ı unutmayalım. Erbakan Hoca'yı buhar ettikleri gibi, Türkiye'yi de, bir daha böyle adamları seçip başbakan yapmasın diye, milyarlarca dolar soyarak cezalandırdılar!

Diyeceksiniz ki bu küresel güçler sadece başka ülkelerde mi darbe yapıp suikastla liderleri öldürüyorlar? Hayır! ABD başkanını bile çıkarlarına uymadı diye suikastla öldürdüler. Peki, o başkan tam olarak nasıl bir kabahat işlemişti? Anlatalım...

John Kennedy

Kennedy, 1961'de ABD'nin başkanı seçildi. Başkan olduğunda yaşı kırk dörttü. John Kennedy iki konunun üstüne ısrarla gitti. Dolar, Amerika Birleşik Devletleri'ne ait değildi, *FED* adlı kurum basıp ABD'ye faizli borç olarak veriyordu demiştik. Kennedy, doları basan kurumu devletleştirmek istedi. Bunun için bir proje ayarladı ve yavaş yavaş uygulamaya başladı. Bu durum *FED*'in sahiplerini çılgına çevirdi. Bu, para ve finans baronlarına yapılan en büyük hatalı girişimlerden biriydi. Fakat büyük bir şey daha yaptı, İsrail'e bulaştı. Dikkatli okuyun! En derinlerde kazı yapacağız.

İsrail kendi topraklarında *Dimona Nükleer Santrali*'ni kurmuştu. Kennedy, İsrail'in bu nükleer çalışmalarını eleştiren bir mektup yazıp İsrail Başbakanı Levi Eşkol'e gönderdi. Kennedy, İsrail nükleer santralini denetlemek istiyordu fakat İsrail buna izin vermiyordu. Kennedy mektupta, "İsrail gelecekte var olmak istiyorsa *Dimona Nükleer Santrali*'ni Amerikan uzmanların denetimine açmalıdır," diyordu. İsrail'in nükleer çalışmaları konusunda doğru bilgiler elde etmek istiyordu. Ayrıca Kennedy, isteğinin gerçekleşmemesi durumunda atacağı adımları mektupta şöyle ifade edi-

yordu: "Amerika'nın İsrail'e olan taahhütleri ve İsrail'i desteklemesi ciddi şekilde tehlikeye girer."

İsrail Devleti ve Amerika'daki Yahudi lobileri bu duruma çok kızdılar ve çılgına döndüler. Ayrıca Kennedy, Orta Doğu'da İsrail'e karşı Arapların haklarını da savunuyordu. Mektuptan sonra gelişen olaylar hayret vericiydi. Devam...

John F. Kennedy
1917-1963

Başkan Kennedy, 1963'te, Dallas'ta eşiyle birlikte üstü açık bir arabada halkı selamlarken bir keskin nişancı tüfeğiyle kafasından vurularak öldürüldü. Suikastı yapan Oswald adlı kişi yakalandı ancak birkaç gün içinde, daha mahkemeye çıkarılamadan, Jack Ruby adlı biri tarafından öldürüldü. Neler oluyordu? Jack Ruby ise bir anda hapiste kanserden ölmüştü. Daha ilginci, Kennedy suikastını gören kırk yedi kişi kaza veya hastalık sebebiyle ya da intihar ederek öldü.

Kennedy cinayetini araştırmak için bir komisyon kuruldu. Komisyon, Kennedy'yi öldüren Oswald'ın cinayeti tek başına işlediğine ve arkasında kimsenin olmadığına karar verdi. İşin daha garibi, olaya şahit olduğunu söyleyenleri komisyon dinlemiyor, dinlediklerinin ifadelerini de değiştiriyordu. Olayın başka boyutları da vardı.

Kennedy, öldürülmeden önce *CIA* Başkanı Allen Dulles'i görevinden almaya karar vermişti. Allen Dulles ise Rockefeller'ın en sadık adamlarındandı. Bu arada Kennedy'yi öldüren Oswald'ın ve Oswald'ı öldüren Ruby'nin *CIA* ve

FBI'a çalıştığı ortaya çıktı ve bu birçok kaynakta yazıldı. Kennedy, ölmeden önce *FBI* Başkanı Hoover'ı da görevden almayı düşünüyordu. *CIA* ve *FBI* başkanlarının da İsrail ve Yahudi lobileriyle araları çok iyiydi. Kennedy ise İsrail ve Yahudi lobilerine karşıydı. Kennedy'nin babası İngiltere başkonsolosu olduğu dönemde İsrail aleyhine faaliyetler yürütüyordu.

Kennedy seçime girmeden önce, Yahudi lobileri ve Yahudi bankerler, seçim masraflarını karşılamayı vadetmişlerdi. Karşılığında, İsrail'in Orta Doğu'daki politikasını ve Amerika'daki çıkarlarını engellememesini istediler. Kennedy bunu kabul etmemişti. Amerikan halkı Kennedy'yi çok seviyordu... Sonunda Kennedy suikastla öldürüldü. Dosya bir türlü sonuçlandırılmadı ve kapatıldı. Peki, ondan sonra ne oldu?

Ondan sonra ABD Başkanı olan "Johnson", politik kariyeri boyunca İsrail'e destek olup yardım etti; İsrail'e geniş çapta silah gönderdi. İsrail istihbaratı *MOSSAD*'ın Amerika'da rahatça faaliyet yürütmesini sağladı. Johnson, Kennedy gibi, Arapların haklarını da savunmadı, *MOSSAD*'ın aradığı özellikte bir başkandı. Seçim kampanyası boyunca Yahudi lobilerinin ve bankerlerin desteğini almıştı.

Ve son olarak, Kennedy ölünce Demokrat Parti'nin başına kardeşi Robert Kennedy geçmişti. 1968 yılında başkanlık yarışı sırasında o da öldürüldü! Hâlbuki ön seçimlerden altısının beşini kazanmıştı. Büyük ihtimalle başkan olacaktı.

Kardeş Robert Kennedy
1925-1968

Robert Kennedy'nin öldürülmesinin üç sebebi vardı. Birincisi, Vietnam'daki savaşa tamamen karşıydı. Savaşın sona ermesini istiyordu. ABD orada gereksiz yere savaşıyordu. Fakat Vietnam Savaşı'nın sona ermesi Amerika'daki bazı büyük şirketlerin hiç işine gelmiyordu. Çünkü bu savaşta bir servet edinmişlerdi. İkincisi Küba'ydı. Robert Kennedy, Küba lideri Castro ile artık anlaşma yapma zamanının geldiğini düşünüyordu. Bu da hiç hoş karşılanmamıştı. Üçüncüsü ise kardeşini başkanken öldürenleri bulmak için suikast davasını yeniden açacak olmasıydı. Bu çok tehlikeliydi. Sonuç: Seçim bitmeden kardeşi gibi onu da öldürdüler![4]

Başta Rothschild'e olmak üzere ABD para baronlarına direnen bir ABD başkanı daha anlatayım mı size? Sıkmıyorum değil mi? Sıkıldıysanız biraz ara verin, sonra devam edin.

Evet, size bir ABD başkanı daha anlatayım.

Andrew Jackson

Daha gerilere gideceğim; sene 1791. ABD kurulalı on beş sene olmuş. ABD'de gittikçe güçlenen para babalarının hedefi, Amerikan ekonomisini ve finansını tamamen kontrol altına almaktı. Bankerler kendi kontrollerinde bir mer-

4 Kennedy suikastı için bkz. Atilla Akar, Suikastlar, Tımaş Yayınları, İstanbul 2004, s. 174-197; Bora İyiat, Zihin Kontrol, Kripto Yayınları, s. 211; Hakan Turan, Gizli Servisler, Kalipso Yayınları, s. 192-198.

kez bankası kurmak istiyorlardı. Böylece parayı kontrol altına alacaklar ve zahmetsizce soygun yapacaklardı. ABD'ye çokça borç para veren zengin bankerler, karşılığında 1791 yılında merkez bankası görevini görecek *Bank of America* yani Amerikan Bankası'nı kurdular.

Bankanın adında "Amerika" olmasını istediler çünkü bankanın devlete ve halka ait olduğu algısını vereceklerdi. Aslında gerçek böyle değildi. Finansal gerçekleri halkın bilmesi engellenecekti.

Bu merkez bankasının sermayesinin sadece yüzde yirmisi devlete aitti. Böylece sözde devlete aitmiş gibi görünen bu banka, hem devlete hem halka faizli borçlar vererek halkı sömürecekti. Fakat biri bu oyunu bozmak istedi. Kim mi? 1811'de ABD Başkanı olan Jefferson ve 1829'da ABD Başkanı seçilecek olan "Andrew Jackson", büyük mücadeleler sonucunda, ABD kongresinde bu bankanın devam etmemesi yönünde oy verdiler.

Bu olay bankerleri çileden çıkardı. Başta Rothschild olmak üzere bankerler hükûmete karşı savaş açtı. Nathan Rothschild ABD hükûmetini açıkça tehdit ederek şöyle dedi: "Ya bu çalışmasına son verilen bankacılık tüzüğü tekrar hayata geçirilecek ya da Amerika Birleşik Devletleri kendisini hiç görmediği şekilde kanlı bir savaşın içinde bulacak!" Rothschild, İngilizleri Amerika'ya ders vermesi için kışkırttı. Rothcscild'in girişimiyle İngilizler 1812'de ABD'ye savaş açtı. Savaşın bitiminden sonra ABD Başkanı'nın itirazlarına rağmen, bankerler ve onların kongredeki adamlarının baskısı sayesinde Amerikan Bankası'nın ruhsatı tekrar işleme koyuldu. Yine en büyük hissedarı Rothschild idi.

Banka, ABD'nin "sözde" merkez bankasıydı ama halk gerçeği bilmiyordu. Hâlbuki bunu ABD başkanları çok iyi görüyordu. Amerikan Bankası hem para basma yetkisine sahipti hem de hazinenin paraları bu bankaya yatırılıyordu. 1829'da ABD Başkanı seçilen Andrew Jackson, Amerikan Merkez Bankası'nın yabancıların ve bankerlerin kontrolünde olduğunu dillendiriyordu. Andrew Jackson bu güçlere karşı savaş açtı ve büyük bir adım attı. Devletin paralarını bu bankadan çekti ve yirmi üç farklı bankaya yatırdı. Amerikan Bankası'nın işlevlerini sınırladı. O dönemde bu olaylar meşhur "banka savaşları" olarak adlandırıldı. Başta Rothschild olmak üzere bankerler yine çılgına dönmüştü.

Başkan Andrew Jackson daha büyük bir adım attı, bankerlere özel bir toplantı düzenleyerek onlara şöyle dedi: "Sizi uzun zamandır takip etmekteyim. Bankaların mevduatlarıyla spekülasyon yapıp halkın ekmeğiyle oynadığınıza artık emin oldum. Para kazandığınızda kârları aranızda bölüşüyorsunuz, kaybettiğinizdeyse kayıpları halkın ve devletin üzerine yüklüyorsunuz. Siz, zehirli yılanlar ve hırsızlar ordususunuz. Sizin işinizi bitirmeye kesinlikle kararlıyım!"

Andrew Jackson meydan okumuştu. Arkasında özel sermayenin olduğu bir devlet bankasına karşıydı. Bu bankadan çektiği devlet paralarını oldukça verimli kullanarak 1835'te ABD'nin bütün borçlarını ödedi. İktidara geldiğinde ABD'nin elli sekiz milyon dolar borcu vardı, hepsini ödedi. Bütçeyi düzeltti. Bu borçsuz olma durumu ABD tarihinin ilk ve son örneği olacaktı. Bu durum bankerleri iyice çileden çıkardı. Borçsuz ülkede kolay para kazanmaları mümkün değildi. Andrew Jackson ortadan kaldırılmalıydı.

1835'te Jackson'a bir suikast yapıldı ama bundan kurtuldu. Bankerler suikastla ortadan kaldıramayınca ellerindeki para gücüyle ekonomik kaos çıkarmaya karar verdiler. 1837'de ülkeyi ekonomik kaosa sürüklediler. Daha sonra Andrew Jackson'ın başkanlık süresi doldu ve "para baronları" tekrar denetimi ele geçirdiler. Devletin borçsuz hâli en fazla bir sene sürebildi. Bunlarla başa çıkmak zordu.

Başkan Andrew Jackson, ailesine şunu vasiyet etti: "Öldüğümde mezar taşıma, *ABD'yi, sömürmek isteyen özel bankacılar bitirdi!* yazın."

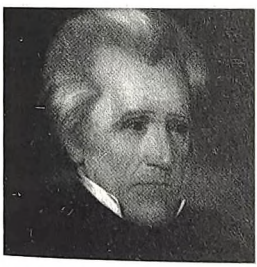

Andrew Jackson
1767-1845

Gerçekten, mezarında bu sözler duruyor.

Bu da başka bir örnekti... Şimdi çok daha ilginç bir konu anlatacağım ve bu bölümü sonlandıracağım. Pürdikkat!..

Saddam Hüseyin-Irak

Peki Irak'ta ne oldu? En hayret verici ve tüyler ürpertici olay burada gerçekleşti. Devam...

Çok ilginçtir!

Amerika, Irak'ı işgal ederken Irak ordusu hiç ortalarda görünmedi. Irak ordusunun savaş uçakları hiç kalkmadı. Tek bir tankı sokağa çıkmadı. Amerika pikniğe gider gibi, elini kolunu sallaya sallaya Irak'a girdi ve burayı ele geçir-

di. Tüm dünya buna şaşırdı. Peki ama Amerika neden bir direnişle karşılaşmadı? Irak yüzlerce savaş uçağını, binlerce tankı, binlerce topu, yüz binlerce bombayı, muazzam miktarda cephaneyi niçin kullanmamıştı? Yedi yüz bin kişilik Irak ordusu neden hiç direnmemişti?

Saddam Hüseyin direnmeden Irak'ı Amerika'ya teslim mi etmişti? İşgalden sonra ne Amerika ne de *CIA* bu durum hakkında tek bir açıklama yapmıştı. Yıllarca bu konu insanların zihnini meşgul etmişti. Gelin şimdi, Irak'ın ordusu, emniyeti, istihbaratı ve diğer silahlı güçleri neden Amerika'ya karşı direnmedi anlatalım.

ABD ve koalisyon güçleri Irak'a çıkarma yapmaya başlamışlardı. Herkesin dikkatini çeken bir tuhaflık vardı. Saddam haftalardır, "Bu savaşın anasıdır, gelsinler de günlerini görsünler!" gibi ifadelerle meydan okuyup dururken, çıkarma sırasında ABD ve koalisyon güçleri hiçbir direnişle karşılaşmadan karaya ayak basmışlardı. Ortada ne bir Irak askeri vardı ne de bir karşı koyma hareketi. Sanki ABD askerleri Irak topraklarına pikniğe gelmişti.

Televizyon başındaki savaş uzmanları bunun sebebini şöyle açıklıyorlardı: "Saddam Hüseyin ABD ve koalisyon güçlerinin silah üstünlüğünün farkındaydı. Bu çıkarma bölgesinde karşı koysaydı hem büyük zayiat verirdi hem de ordusunun morali bozulurdu. Saddam'ın planı ABD ordusunu Irak içlerine, çöl bölgesine çekip burada karşılamaktı. Zira Irak ordusu çölde savaşma teknik ve tecrübesine sahipken ABD ve koalisyon güçlerinin böyle bir tecrübesi yoktu." Yani Saddam bir tuzak kurmuştu.

Amerikan askerleri Irak'ın içlerine doğru ellerini kollarını sallayarak ilerlemeye başladılar. Herkes Irak ordusu nerede, neden müdahale etmiyor diye merak etmekteydi. Ekran başında işgali izleyenler ise daha çok heyecanlanıyorlardı. Savaş uzmanları, Saddam'ın savaş uçaklarını ve tanklarını çölde yaptırdığı yer altındaki büyük hangarlarda konuşlandırdığını söylüyorlardı. Amerikan askerleri çöle ayak basar basmaz Saddam'ın uçakları ve tankları yer altındaki bu hangarlardan birdenbire çıkacaklar ve aniden baskın yapacaklardı. ABD askerleri neye uğradıklarını şaşıracaklardı. Böyle düşünüyorlardı. Zaten gelişmeler de Saddam'ın planının böyle işlediğini gösteriyordu. Gerçekten, çöle büyük bir savaş karargâhı ve mühimmat deposu yaptırmıştı.

Gelişmeleri, bir film seyreder gibi herkes televizyonlardan seyrediyordu; Amerikan askerlerinin Irak'ın içlerine doğru ellerini kollarını sallayarak girişlerini görüyordu. Bir Irak uçağının havalanıp ABD askerlerini bombalaması bekleniyordu. Fakat böyle bir şey gerçekleşmedi. ABD askerleri çölden de ellerini kollarını sallayarak geçtiler ve Bağdat'a doğru ilerlediler.

Savaş uzmanları bu kez şu analizde bulundu: "Saddam fikir değiştirdi. Çölde ABD ve koalisyon güçleri imha edilebilirdi. Ama kendi kuvvetleri de en az yüzde yirmi, yüzde otuz zayiata uğrayabilirdi. Saddam bu zayiatı bile vermemek için B planını uygulamaya karar verdi." Neydi bu B planı?

Saddam'ın Bağdat'ta "Cumhuriyet Muhafızları" adlı üç tümeni vardı. Bu üç tümen toplam kırk beş bin kişiden

oluşmaktaydı. Bu tümenlerin askerleri özel seçilmiş ve özel eğitimden geçirilmiş gençlerden oluşmaktaydı. Görevleri, Saddam'ı ve rejimini korumaktı. Bu sebeple başta başkent Bağdat olmak üzere büyük şehirlerde konuşlandırılmışlardı. En büyük özellikleri, şehir içi cadde ve sokaklarda gerilla eğitimi almış olmalarıydı. Hepsi âdeta birer savaşçı ve keskin nişancıydı. Saddam'ın B planı, ABD askerlerini Bağdat'ın içine çekmek ve onları bu Cumhuriyet Muhafızları kanalıyla yok etmekti! Böylece çöldeki %20'lik zayiattan da kurtulmuş olacaktı.

Ekran başındaki insanlar da sabırla bunu beklemeye başladılar. ABD askerleri büyük bir güç hâlinde hiçbir engelle karşılaşmadan Bağdat önlerine kadar geldiler. Bütün dünya, şehir savaşının başlayacağını düşünüyordu. Bu arada çok tuhaf şeyler oldu. Saddam çıldırmak üzereydi. ABD ordusu Bağdat kapılarına dayanmışken ordusuna müdahale emri verdi ama ordusu müdahale etmiyordu. Ne ordusu ne istihbaratı ne de başka silahlı güçleri harekete geçmişti...

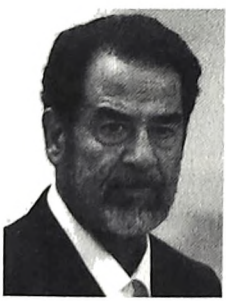

Saddam Hüseyin

Bu arada kızgınlıkla, en güvendiği isimler olan Cumhuriyet Muhafızları'nı komuta eden İbrahim İzzet el Duri'nin ve Genelkurmay Başkanı'nın gırtlağına yapıştı ve "Ne oluyor!" diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. İzzet el Duri ve Genelkurmay Başkanı'nın cevapları garipti. "Sakin olun, her şey kontrol altında!" diyerek Saddam'ı telkin etmeye çalıştılar.

Durun bir dakika! Kimdi bu adamlar? Muhafız Komutanı, Genelkurmay Başkanı, İstihbarat Başkanı, emniyet komutanları neden ABD askerine müdahale emri vermedi? Saddam her şeyi anlamıştı fakat iş işten geçmişti. Artık bağırıp çağırmanın hiçbir faydası yoktu. Canının derdine düştü, gizlice saraydan çıktı ve Tikrit'e ulaşmaya çalıştı. Tikrit kendi memleketiydi ve saklanmak için Irak'ta en güvendiği bölgeydi.

Şimdi hazırsanız Irak ordusunun ve güvenlik güçlerinin ABD'ye karşı neden direnmediğini anlatalım. Çaylarınızı tazeleyin. Irak'taki *CIA*'e bağlı hayalet yapıyı tanıyacaksınız.

Irak'ta Kesnizani Tarikatı'nı bilmeyen, Irak ordusunun ABD'ye karşı neden direnmediğini anlayamaz. Bu tarikat, Irak'ın köklü tarikatlarındandır. 1950 yılından itibaren *CIA* ve İsrail lobisinin destekleriyle büyütülmeye başlandı. Kadirî Tarikatı'nın bir koluydu. Kesnizane, "kimse bilmiyor" anlamına geliyordu. 1978'de Şeyh Muhammed tarikatın başına geçti. Tarikat, Şeyh Muhammed'in zamanında Irak'taki tüm köy, kasaba ve şehirlere yayıldı ve *CIA* ve *MOSSAD* ile bağlantıları iyi olduğu için bir anda dünyaya açıldı; Hindistan'dan Amerika'ya, Avrupa'dan Afrika'ya kadar yayıldı. Birçok ülkeye tekke açıp kurumlar inşa etti. Devrimle Irak'ı ele geçiren Saddam'la da çok iyi ilişkiler kurmuştu. Saddam ve rejiminin güvenilir destekçisi olmuştu. Kesnizani Tarikatı yurt dışında okullar, üniversiteler açmaya başladı; bu okullar ve kurumlar *CIA* ve *MOSSAD*'ın istihbarat istasyonlarıydı. Şeyh Muhammed, ayrıca Irak'taki birçok genci de eğitimle ve maddi desteklerle eline geçirmişti.

Şeyh Muhammed'in siyasetteki en önemli adamı Başbakan Yardımcısı İzzet el Duri idi. Bu ismi tanıdınız değil mi? Kesnizani Tarikatı, siyasetteki bu adamı sayesinde gerek ekonomi alanında, gerek bürokraside ve emniyette ciddi şekilde yapılandı. İzzet el Duri'nin sayesinde yargıda ve tapu kadastroda örgütlenen tarikat, sahte vasiyetnameler düzenleyerek ülkenin her köşesinde kıymetli araziler elde etti. Bu arazilere tekke ve okul kurdu. Bitti mi? Bakın adım adım devleti nasıl ele geçiriyorlar, anlatmaya devam edelim. Dikkat!..

Ekonomik alanda ise Saddam ile kurulan iyi ilişkiler sonucu Irak petrollerinin satışında komisyonculuk payının en büyük dilimi Kesnizani Tarikatı'nın eline geçti. Böylece ekonomik güçleri daha da arttı. Yargıda ve ekonomide o kadar güçlü hâle geldiler ki hukukta, ihalelerde, ekonomide işini halletmek isteyen, devletten önce Kesnizani Tarikatı'yla görüşmek zorundaydı. Tarikat artık yönetimle iç içeydi ve hatta Saddam'ın daha çok gözüne girmek için silahlı bir milis güç kurmuş, Talabani'nin hâkim olduğu Kürt bölgelerinde peşmergeyle de mücadele ediyordu. Bu durum Saddam'ı memnun ediyordu. Bu milis kuvvetler ülkeyi koruduğu için tarikat, ordu içindeki itibarını da yükseltmişti.

Şeyh Muhammed artık ordu içinde de sevilir hâle gelmiş, kendisine çok büyük övgüler yapılır olmuştu. Bu da Şeyh'in orduya el atmasını ve sızmasını kolaylaştırdı. Bakın, dikkatli okuyun, daha neler oldu!..

Kadirî Tarikatı'nın bir kolu olan Kesnizani Tarikatı'nda zikir ritüelleri arasında şiş vurma, kesici aletler kullanma

uygulamaları da vardı. Bu kesici ve delici aletlere bir de tabancalar eklenmişti. Zikir esnasında müritlerin vücutlarına şişler batırılıyordu; bıçakla organlarını deliyorlar, tabancalarla birbirlerine ateş ediyorlardı. Ama hiç kimsenin bedeninden bir damla kan akmıyordu. Kurşun da vücutlarına bir zarar vermiyordu. Bunlara "keramet" diyorlardı. Bakın ne yaptılar!

Kesnizani Lideri Şeyh Muhammed

Bu kerametler abartıla abartıla anlatılıyor, bire bin katılarak kamuoyuna servis ediliyordu. Özellikle kurşunla yaralanmama menkıbeleri askerler arasında ilgi çekiyordu. Rütbeli askerler de bundan etkilenip Şeyh Hazretleri'ni ziyaret etmeye başladılar. Subaylar için düzenlenen tabancalı ritüellerde bir iki kişi ölse de çoğunluğuna bir şey olmuyordu. Bir şüphe oluşmasın diye bir ikisinde sahici mermi, diğerlerindeyse kurusıkı kullanılıyordu. Komik olan, sahici mermiyle ölen ve yaralananlara da "tam inanmamış, imanı zayıf" deniyordu.

Bu kerametler ve algı öyle güçlü etki yarattı ki başta Genelkurmay Başkanı Mareşal Ayat Fatih el-Ravi, Hava Kuvvetleri Komutanı Mareşal Hamid Şaban, Askerî İstihbarat Daire Başkanı Meraşal Vefik el-Samarayi olmak üzere ordunun kuvvet komuta heyeti ve üst düzey subaylar Şeyh'e biat ettiler. Ve bürokrasi de tamamen tarikatın eline geçti. Daha ilgincini söyleyeyim: Tarikatın bu algı dalgası Saddam'ın sarayına da nüfuz etmişti. Başta Saddam'ın eşi Saci-

de Hayrullah ve oğlu Uday olmak üzere, kardeşleri Vatban ve Barzan da Şeyh'e tabi olmuşlardı. Tabii sadece kerametlerle değil, dinî anlayış sebebiyle de bu tarikata katıldılar. Artık Kesnizani Tarikatı devlet içinde paralel bir yapı olmuştu. Saddam ise her şeyden habersizdi, etrafındaki çember Saddam'ı hem uyutuyor hem de yönlendiriyordu. *CIA* ve *MOSSAD* yetkilileri hem Şeyh Muhammed ile görüşüyor hem de oğullarıyla ilişki kuruyordu. Tarikata her türlü yardımı yapıyorlardı. Tarikata bağlı olanların sayısı "üç milyona" ulaşmıştı. Devleti nasıl ele geçirdikleriyle ilgili ilginç bir detay daha vereyim.

Şeyh Muhammed'in üç oğlu vardı: Gandi, Nehru ve Malas. Bu isimler, Hindu Brahmanların adlarıdır. Bir Müslüman tarikat şeyhi oğullarına neden putperest Hinduların isimlerini verir? Sebebi şimdilik belirsiz. Bu üç oğlun devlet içindeki görevlerini biliyor musunuz?

Nehru'dan başlayalım. Nehru, Hava Kuvvetleri Komutanlığını idare ediyordu. Gençleri kontrol edip yönlendiriyordu. Bunun için gençleri çekecek kurumlar ve özellikle spor kulüpleri kurdu. Ayrıca hükûmeti ve bürokrasiyi de yönlendiriyordu. Bunun için medya lazımdı. Önemli gazeteler kurmuştu ve bazılarını da almıştı. *CIA* ve *MOSSAD* ile ilişkileri yürütüyor, onların istekleri doğrultusunda çalışıyordu. Nehru aynı zamanda ülkenin en büyük müteahhidiydi.

Gandi'nin ilgi alanı Amerikan askerî üslerinin ihaleleriydi. Amerika'yla askerî konuda ticareti gerçekleştiriyordu. Dış ülkelerle yapılan ticaret ihalelerini alıyordu.

Şeyh'in üçüncü oğlu Malas ise petrol işleriyle uğraşıyordu. Petrol işinin en büyük komisyon payı, tarikatın şirketlerinindi. Malas bu şirketleri yönetiyordu. Çok açgözlü biriydi. Kuzey Irak petrollerini satmak için Saddam'ın imzasını bile taklit ediyordu. Saddam ise bundan haberi olunca çok kızmıştı.

Şeyh'in üç oğlu devletin her kurumunu ele geçirip yönetiyordu. Askeriye, hukuk, emniyet, istihbarat...

CIA ve *MOSSAD* da bunlar üzerinden istedikleri faaliyetleri kolayca yürütüyordu. Ne de olsa şimdiye kadar *CIA* ve *MOSSAD* sayesinde hem Irak'ta hem de dünyada büyümüşlerdi. Amerika, Kesnizani Tarikatı'nı daha büyük bir hedef için kullanacaktı. Nerede mi? Irak'ın işgalinde! Şimdi dönelim en başa dostlar. Tekrar soralım:

Amerikan ordusu 2003'te Irak'ı işgal etti. Fakat ne Irak ordusu ne de Irak savaş uçakları ve tankları direndi. Hiçbir savaş uçağı kalkmadı. Asker müdahale bile etmedi. Neden?

Kesnizani Tarikatı Lideri Şeyh Muhammed orduya, emniyete, istihbarata ve diğer silahlı güçlere, Amerika ordusuna karşı direnilmemesini emretti. Zaten Genelkurmay Başkanı, İstihbarat Başkanı, emniyette görevli başkanlar Kesnizani Tarikatı'na bağlıydı. Emre uyup hiçbir direniş göstermediler. Böylece Amerika kolayca Irak'ı işgal etti ve hiçbir direnişle karşılaşmadan kolayca teslim aldı. Amerika ve İsrail, "Kesnizani Tarikatı" adındaki ektikleri tohumun meyvesini almıştı. Saddam gerçeği anladığında iş işten geçmişti.

Şeyh, Saddam'ın eşini ve kardeşlerini dahi kendine bağlamıştı. Kuvvet komutanları, bakanları, yardımcıları dâhil Saddam'ın en yakınındaki adamlar Şeyh'e bağlıydı. Böylece Saddam'ın attığı her adımı, aldığı her nefesi takip ediyorlar, önemli bilgileri *CIA* ve *MOSSAD*'a ulaştırıyorlardı.

21 Ağustos 2005 yılında *New York Times*'ta Edward Wong, Şeyh'in çocukları Nehru ve Gandi'nin *CIA*'in Irak'taki en önemli ajanları olduğunu tüm dünyaya duyurdu. *CIA* elemanlarının Şeyh'ten bahsederken *the Pope* (Papa) diye bahsettikleri ortaya çıktı.[5]

Daha sonra Saddam Hüseyin saklandığı bir sığınakta saçı sakalı birbirine karışmış şekilde yakalanıp katliam yapmaktan, canilikten, yolsuzluktan BM'de yargılanıp asıldı. Elbette Saddam bunları yapmıştır. Ama asıl katliamı, sömürüyü ve caniliği Amerika yaptı, sonunda katliam ve yolsuzluktan suçlu bulunup idam edilen Saddam oldu. BM Amerika'yı, İsrail'i ne zaman yargılayacak? Hiçbir zaman! Sana daha ilginç bir detay daha vereyim değerli okuyucu.

ABD, Irak işgalinde binlerce binayı bombalayarak yakıp yıktı. Peki, Irak'ı yeniden kim yapılandırdı? Irak'ın yapılandırılması için 1,7 milyarı bulan ihaleler az sayıdaki ABD firmaları arasında paylaştırıldı. Bunlar; *Bechtel Corp*, *Parsons Corp*, *Halliburton Co.* ve *Brown&Root* adlı firmalardı. İlginç değil mi? İşgal et, petrolünü sömür, ardından da yıktığın yerlerin yapım ihalelerini kendi firmalarına vererek ayrı bir gelir elde et! Profesyonel işgal!

---

5 Mehmet Çelik, Ilımlı İslam Eldiveni, Hayat Yayınları, Ankara 2018, s. 83-116; Ahmet Dinç, Kesnizani Irak'ın FETÖ'sü, Kripto Yayınları, 2018.

Sonunda Irak hiç direnmeden Amerika tarafından işgal edilip talan edildi. İsrail ve Amerika'nın Irak'ı üçe bölme planı uygulamaya konuldu. Kürtler kışkırtıldı. İleride kurulacak "Büyük İsrail Devleti"nin toprakları arasında Irak toprakları da var. Irak bu proje için hazır hâle getirildi. Fakat bu "Büyük İsrail Devleti"nin toprakları içinde Türkiye'nin bir parçası da var. Türkiye'nin, direnmeden Güneydoğu'sunu "Büyük İsrail" için vermesi zor. Fakat Kesnizani Tarikatı gibi bir yapıyı Türkiye'de kurup devletin her kurumuna hâkim kıldıklarında, zamanı gelince bu yapı direnmeden bu toprakları ABD ve İsrail'e teslim ederdi. Mevzuyu anladınız: FETÖ!

FETÖ, tam bu plan için hazırlanmış bir projeydi. Askeriyeden hukuka kadar neredeyse her yeri ele geçirmişlerdi. Amerika ve İsrail'in FETÖ'ye desteği malumunuz. Fakat Irak'taki gibi olmadı, büyük bir bela atlatıldı. Türkiye, FETÖ temizlenmeseydi bölünüp parçalanmak için işgal edilecek ve FETÖ'nün emriyle ne ordu, ne istihbarat ne de emniyet güçleri direnecekti. FETÖ ve Kesnizani Tarikatı eş zamanlı olarak büyütülüp dünyaya açıldı.

FETÖ'nün elinde, 15 Temmuz gecesi öldürülmesi gereken üç yüz on kişinin isimlerinin yer aldığı bir liste vardı. Bunlar FETÖ'ye en çok engel olmuş, FETÖ'nün kirli işlerini deşifre etmiş kişilerdi. Bu liste ünlü gazetecilerden, sağdan ve soldan bazı siyasetçilerden, bazı yazarlardan, kimi emniyet amirlerinden, kimi parti liderlerinden, görevine devam eden ve emekli olan bazı askerlerden oluşmaktaydı. Bunlara, darbe gecesi çatışma anında öldü süsü verilecekti. Darbe başarılı olsaydı beş ay içinde ordudan, emniyetten,

bürokrasiden, istihbarattan, velhasıl devletin tüm kurumlarından yetmiş bin "millî" kişi tasfiye edilecekti. Bunlar, ABD'nin çıkarlarına engel olan "millî" isimlerdi. Devlet, tüm kurumlarıyla FETÖ'nün eline geçmiş olacaktı.

Şunu bir yere not edin: ABD bir ülkede partilere asla bel bağlamaz. Her zaman derin yapı kurdurur ve buna bel bağlar. Partiler tarihin çöplüğüne karışıp giderken derin yapı her zaman kalır. Bu derin yapının da dünyadaki tüm derin yapılarla bağlantısı olur. Fark etmediniz ama FETÖ operasyonlarının bir ucu Vatikan'a, bir ucu İtalya ve Fransa merkezli mason localarına, bir ucu güçlü Yahudi lobilerine, bir ucu *CIA* ve *MOSSAD*'a, bir ucu Yahudi ailelerin sahibi olduğu elmas ve altın madenlerine kadar dayandı. Operasyonlar tam bu aşamada durakladı. Buz dağının görünmeyen yüzü görünmeye başladı. Bakın size daha başka bir şey anlatayım.

Fetullah Gülen'in en büyük projesi, yüksek gizliliği olan bir ekip oluşturmaktı ve bunu 1980'den sonra oluşturmaya başladı; bu oluşumu büyük tehlike durumu ve büyük işler için kurmuştu. Bunlara "intikam komandoları" diyebiliriz. Bunu, Gülen ve çevresindeki iki kişiden başka kimse bilmez. Bunlar birkaç bin kişiden oluşuyor. Her türlü siyasi parti, devlet kurumu ve sivil unsurların içindeler. Normal kripto da değiller. Gülen'den gelen her emri yerine getirmek için programlandırılmışlardır. Hiçbir şekilde FETÖ'cü olduğunu anlayamazsınız. Devlet işlerinde zorluk çıkarmak, istikrarsızlık oluşturmak, kaos çıkarmaya yardımcı olmak ve daha birçok konuda etkilidirler. Aldıkları emirlerle neler yaptıkları hâlâ bilinmiyor. En önemlisini anlatalım.

FETÖ, Türkiye'nin ve dünyanın en büyük şantaj mafyalarından biridir. İstihbarata çok önem verir. Büyük bir kaset ve belge arşivi oluşturmuştur. Kendine rakip gördüğü ve ele geçirmek istediği isimleri kaset ve belgelerle tehdit edip yola getiriyordu. Öyle bir dinleme yaptılar ki önemli iş adamları, vekiller, bürokratlar, polisler, siyasetçiler, hocalar, yazarlar, gazeteciler, medya patronları, hukukçular, millî eğitim müdürleri dinlendi. Yaptığı faaliyetler belgelendi. Tüyler ürpertici bir kaset ve belge arşivi vardı. Zengin iş adamlarının önlerine kaset ve belgelerini koyup milyonlarca haraç kestiler. Kendilerine karşı olan ne kadar insan varsa hepsi, kaset ve belgeler delil gösterilip ya susturuldu ya da hapsi boyladı. Bu kasetlerin, dinlemelerin ve belgelerin kimi gerçek kimi de sahteydi. Futbol takımı başkanından gazeteciye, din âliminden milletvekiline, iş adamından yazarlara, emniyetçilerden askerlere, eğitimcilerden esnafa kadar her kesimden kişiyi tehdit edip şantaj yaptılar. Kimi direndi kimi de korkup teslim oldu.

Emniyet ve hukuk ellerindeydi. Kendilerine aykırı olan adamların ayaklarını doğrudan kaydırıyorlardı. Sahte belge ve delilleri de çok kullandılar. FETÖ'nün diğer küçük mafyalarla bağlantısı araştırılmadı. Mafya liderlerini de kaset ve belgelerle tehdit etti. Birçok mafya lideri kazancının belli bir bölümünü FETÖ'ye haraç olarak verdi. Türkiye'ye hâkim olduktan sonra beş büyük dinî yapıyı bitirip kendine bağlamak için de operasyon başlatacaktı. Her alanda kendine engel gördüklerini ya tasfiye ediyor ya da tehdit ve şantajla kendine bağlıyordu. Tüm bunları şantaj aracı olarak kullanıp bu cemaatleri etkisiz hâle getirecek, birkaçının da

yurdunu, okulunu kendine devrettirecekti. Bazısından da haraç isteyecekti. Bu cemaat ve cemiyetlere iyi veya kötü demiyorum. Sadece FETÖ kumpasını anlatıyorum.

Dedim ya, FETÖ'nün elinde muazzam bir kaset ve belge arşivi var. Bu arşiv Amerika'ya taşındı. Devlet büyükleri ve devlet sırlarıyla ilgili belge, kaset ve dinlemeler ise büyük devletlere satıldı. Karşılığında koruma istendi. Dikkat edin, Türkiye'nin sırlarını alan ülkeler 15 Temmuz'dan sonra FETÖ ve elemanlarına kucak açan ülkeler. Bu dinleme ve belge arşivlerinin büyük kısmını tekrar kullanmak istiyorlar. Bunların bazısı kasetlerden ve belgelerden oluşuyor, kimisi montaj ve sahte, kimisi de gerçek. FETÖ en büyük şantaj mafyasıdır. Bu işten kazandığı paranın haddi hesabı yoktur. Dinlemedikleri lider, kurum ve kuruluş üyesi kalmadı. Kendilerine çok direnip zarar vereni öldürdükleri de olmuştur.

Peki, Çin'in FETÖ'sünü biliyor musunuz? Çin'e gidiyoruz. Dikkat!

Falun Gong: Çin'in FETÖ'sü!

ABD, 1950'den itibaren birçok ülkede kendi çıkarlarını koruyacak dinî ve kültürel yapılar kurdurup büyüttü. Çin'de Li Hongzhi'nin kurduğu yapı da bunlardan biri. Li Hongzhi, Çin hükûmetinden baskı görünce 1999'da ABD'ye yerleşti. İlginçtir, Fetullah Gülen de bu tarihte ABD'ye gidip yerleşmişti. Li Hongzhi'nin kurduğu dinî yapının adı "Falun Gong" idi. Altı milyon müridi vardı. Özel

meditasyon egzersiz tekniğini kullanıyordu. Bunu yapanların doğrudan cennete gideceğini söylüyordu. Çin'in büyük şehirlerinde dersler verdi, okullar açtı. Konuşmaları ve dersleri etkileyiciydi. Okullarından bol bol paralar gelmeye başladı. Yaptığı özel meditasyonu uygulayanların sayısı yüz milyonu geçmişti.

Li Hongzhi

Merhamet, hoşgörü, demokrasi, diyalog sloganlarını öne çıkararak çalışıyordu. Avrupa ise Li Hongzhi'yi bir barış elçisi olarak görüp koruyordu. Li Hongzhi aynı zamanda bedeni dinlendiren bir egzersizi yayıyordu. Yayılmak için bu meditasyon egzersizini kullanıyordu. Li Hongzhi'nin yapılanması yüz ülkeye yayılmıştı. Bu kurumlar birer *CIA* ve *MOSSAD* istasyonlarıydı. Tüm Avrupa ülkelerinde konferanslar verdi. Yazdığı kitaplar birçok dile çevrilip çok satanlar listesine girdi. Nobel'e aday gösterildi.

Bu tip yapılar milyonlarca insanı etkileyip bir anda belirlenen hedef ülkelerde eylem yapacak büyük eş güdümlü kitleler meydana getirir. ABD ve Avrupa finans lobilerine aykırı iş yapıldığında bunlar eylemci olarak harekete geçirilir. Çevrecilik, demokrasi, özgürlük ve insan hakları kılığında harekete geçirilir.

Çin hükûmeti, Li Hongzi'yi ve yapısı "Falun Gong"u, dini bozduğunu ve *CIA*'e çalıştığını tespit edip suç örgütü ilan etti. Çin, Li Hongzhi'yi ABD'den istedi ama ABD ver-

medi. ABD, Li Hongzhi'ye "Pensilvanya" eyaletinde fahri vatandaşlık verdi. İlginçtir, Fetullah Gülen'e de Pensilvanya'da oturma izni vermişti. Çin devleti Li Hongzhi'nin yapısına karşı büyük bir operasyon başlattı ve yandaşlarını tutuklayıp hapishanelere koydu. Fakat ABD, bu yapıyı dünyanın tüm ülkelerinde çıkarları için kullanmaya devam ediyor.[6] Tam FETÖ'nün kopyası!

Unutmayın ABD düşünmeyen, sorgulamayan, körü körüne itaat eden kitleler istiyordu. Bunu doğrudan kendi yapamazdı. Bunu da farklı ülkelerde kurduğu FETÖ, Kesnizani, Falun Gong gibi dinî yapılarla gerçekleştiriyordu. Fetullah Gülen veya Li Hongzhi bir kablo idi. Bunlara bağlananlar kablonun nereye çıktığını görmüyordu. Ucu tabii ki de ABD ve Yahudi lobilerine çıkıyordu. Kabloyu kesmezsen binlerce genç bunlara bağlanıp *CIA*'in çalışanı hâline gelecekti. Mesela, her FETÖ elemanı farkında olmadan bir *CIA* çalışanıdır. Çehov diyor ki "Dünyanın en tehlikeli insanı, az anlayıp çok inanandır!" FETÖ ve benzeri oluşumların arkasından gidenler, az anlayıp körü körüne inananlardır. Durun bir dakika! Sahi Çin'de neler oluyor? Virüs vakasıyla ekonomisi yıpratıldı ve kendi içine hapsedildi. Neden?

Çin, izlediği büyüme politikalarıyla ABD'yi geçip dünyanın en güçlü ülkesi olmuştu. Çin'in, doların egemenliğini kırmaya yönelik bir planı vardı. Ciddi derecede altın topladı. Topladığı altınları Hong Kong Havalimanı'nın altına yaptırdığı depolarda sakladığı, buraya giren altının bir daha

6 İsmail Tokalak, Üst Akıl, Ataç Yayınları, İstanbul 2018, s. 257-260.

ülke dışına çıkmadığı bilinmektedir. Altınların son durağı Çin'di. Çin, bir süre sonra para birimi yuanı altına endeksleyerek Şangay'ı dünyanın altın borsası merkezi yapacaktı. Bu durum aynı zamanda yuanın değerini artırıp doların değerini düşürecekti. Depolanan altın bir süre sonra Çin'i dünyanın süper gücü yapmaya yetecekti. Yuanın dünya parası olma durumu vardı. Çin'de çıkan koronavirüs sebebiyle Çin parası virüs yayar diye karantina altına alındı. Diğer devletler Çin parasını engelledi. Böylece yuan, virüs yayan hastalıklı ve el sürülmez bir para hâline getirildi. Ortada büyük bir altın savaşı olduğunu unutmayın.

Çin, on sene içinde büyük hamleler yaptı. Asya, Afrika, Akdeniz ve Orta Doğu'da birçok limanın işletmesini alıp yeni limanlar da yaptırarak büyük bir ticaret hattı oluşturdu. Limanlar üzerinden daha da güçlenip ABD'yi tehdit eder olmuştu. O da ne! ABD karşı bir hamlede bulundu. 12 Ağustos 2015'te Çin'in en önemli ticaret limanlarından biri olan Tianjin Limanı'nda büyük bir patlama meydana geldi ve bu olay Çin'de bomba etkisi yaptı! Bu patlamayla ticaret ağını yok etme mesajı verilmişti. Yani virüs olayından önce iki ülke arasında büyük bir ekonomik savaş vardı. O da ne! Limanda gerçekleşen patlamadan iki gün sonra, 14 Ağustos 2015'te Tietsin kentinde bir petrol depolama istasyonu patlamış, yüzlerce kişi ölmüş ve yaralanmıştı. Önce liman, ardından petrol depolama istasyonu patlatılmıştı. Değerli okuyucu, mesaj şuydu: "Ey Çin! Seni ihracat ve petrolünden vururum!" Savaş kızışmıştı!

Çin, fiziki bir karşılık vermedi ama bir hamle yaptı. Dikkat! Dostlar şunu asla unutmayın! Çin dünyanın en büyük petrol alıcısıdır. Petrol olmazsa Çin çöker. Fakat petrolün

fiyatı ABD para birimi dolar ile belirlenmekte ve fiyatları belirleyen borsa Batı'nın kontrolü altında bulunmaktadır. Çin bu esareti bozmak, liman ve petrol deposunun patlatılmasının intikamını almak için *Şangay Uluslararası Enerji Borsası*'nı açtı. Böylece petrolü Çin para birimi yuan ile alacaktı. Bu, dolara ve ABD'ye büyük bir darbeydi. Aynı zamanda yuan dünya üzerinde büyük bir dolaşıma girecekti. Bu, petro-dolar sistemine darbeydi. Yuan dünyada tanınıp güçlü hâle gelecek ve dolar imparatorluğu zayıflayacaktı. Değerli okuyucu, ABD gücünü nereden alır biliyor musun? Dünyadaki petrol ticaretinin beşte dördü dolarla yapılır. Ticaret dolarla yapılmazsa ABD bugün çöker. Bu sebeple Çin'in yaptığı büyük bir hamleydi. O da ne! ABD hemen karşı hamle yaptı.

2018 yılında Şangay kıyılarında petrol tankeri yüklü büyük bir gemi çarpışmayla patladı! Yüz otuz altı bin ton petrol denize döküldü. Çarpışma ve patlamanın nedeni çözülemedi. Bu kazanın olduğu yer neresi dersiniz? *Şangay Uluslararası Enerji Borsası*'nın bulunduğu Şangay sahilinin açıkları. ABD mesajı net vermişti: "Sen kim oluyorsun da petrolü yuan ve Çin borsası üzerinden alıyorsun!" Çin pes etti mi? Durmadı. Yeni ticari ve finans hamleleri yaptı. Fakat şunu unutmayın. Çin'de dört özerk bölge var. Bunlardan biri de Uygur Özerk Bölgesi. ABD bu özerk bölgelerde isyanlar çıkararak Çin'i tehdit edip oyaladı. Bu özerk bölgeler Çin'in zaaflarıydı. Çin ise özerk bölgelerin bölünmemesi için sert önlemler aldı. Asimile etme, katliam yapma, işkence yapma, yasaklar koyma bunlardan bazılarıydı. Bu zulmü Müslüman kardeşlerimize de yaptılar.

Çin soğukkanlılıkla Asya, Afrika, Orta Doğu, Avrupa ve Latin Amerika'ya yayılmaya devam ediyordu. Ekonomisi de ciddi şekilde büyümüştü ve ABD'yi geçerek birinciliğe yerleşmişti diyebiliriz. O da ne! Bir anda İran'ın en büyük komutanı Kasım Süleymani ABD'nin saldırısıyla öldürüldü. İran bir anda kuşatılıp işgalle tehdit edildi. Mesaj kimeydi? Çin'in en çok petrol aldığı ülke İran'dı. İran ile büyük iş birliği içindeydi. İran'dan gelen petrol ve enerji kaynağı durursa üretim durur ve Çin batardı. İran'ı alıp Çin'i petrol ve enerji kaynaklarıyla tehdit edebilirlerdi. Çin, *Kuşak Yol Projesi*'ne başlamıştı. Çin'den başlayıp İngiltere'ye kadar uzanan bir yol. Bu yol tamamlanmak üzereydi. Onlarca ülkeden geçiyordu ve geçtiği her ülkeye ekonomik olarak fayda sağlayacaktı. Bu proje ABD'nin çıkarlarına tersti ve ekonomisini çökertebilirdi. *Kuşak Yol Projesi*'nin en önemli kavşaklarından biri İran'dı. İranlı komutan Kasım Süleymani ABD tarafından öldürülerek *Kuşak Yol Projesi*'nin en önemli kavşağına darbe vuruldu, mesaj verildi. Çin ve ABD yetkilileri apar topar anlaşma için masaya oturdular. Çin, ABD ve arkada görünen bankerlerin savaşı haddinden fazla kızışmıştı. Çin'i tehdit edenler ABD'nin dünyadaki çıkarlarını korumakla görevli Neo-Con'lardı. Onlara göre hiçbir devlet Amerika'dan daha güçlü olmamalı. ABD'nin küresel üstünlüğü için her şeyi yaparlar. Bu Neo-Con'lar, Obama döneminde Amerika'nın küresel gücünü kaybetmeye başladığını, Rusya, İran ve Çin'e çok taviz ve ödün verildiğini düşünüyorlardı. Acilen İran, Rusya ve Çin'e karşı sert tavırlar alınmasını istediler. Bu Neo-Con ekip, Trump'ın etrafını kuşatıp destek vererek sert ve tavizsiz adımlar atılmasını sağladılar. Çin ve ABD ciddi derecede zıtlaştı ve birbirlerini tehdit ettiler!

Çin son on yılda büyük ataklar yapmaya başladı. 2013'te Ay'a bir araç indirdi. 2019 tarihinde daha zor olanı yaptı. Ay'ın karanlık tarafına araç indirdi ve önemli bilgiler topladı. Balkanlar'da önemli bir aktör olma yolunda adımlar attı. Mesela; Atina yakınlarındaki Pire Limanı'nı aldı. Akdeniz ve Afrika ülkelerine yayılıp liman işletmelerini ve ticaret yollarının kontrolünü almaya başladı. ABD'nin etkinlik alanlarına yavaş yavaş sızıyor ve ele geçiriyordu. En önemlisi Çin son yıllarda savunmayı ciddi derecede geliştiriyordu. Uçak, uçak gemileri ve füzeler yapmaya başlamıştı. Çin dünyanın her yerindeki kültürel etkinliklerini artırdı. Dünyanın her yerindeki Çin'li nüfusu örgütleyip etkili hâle getiriyordu. Başkan Şi, dünyadaki tüm Çinlileri "Büyük Çin" için örgütlenip kültürel faaliyet yapmaya çağırıyordu. Şu an elli milyondan fazla Çinli yurtdışında yaşamaktadır.

Çin çevresindeki Tayland, Malezya ve diğer ülkelerde üniversiteler, vakıflar, araştırma merkezleri kurup Çin'in kültürel olarak yayılmasını artırıyordu. Bu durum ABD'nin Asya'daki etkinliğini kırmaya yönelikti. Hem eskiden hem de şimdi bizzat Çin başkanının emri ile tüm dünyanın izleyeceği sinema filmleri çektiriliyordu. Dövüş filmleri bu proje kapsamında çekiliyordu. Bruce Lee, Jacke Chan, Jet Li ve İp Man filminde başrol oynayan Donnie Yen, Çin devletine çalışan özel insanlardır. Çin, bu aktörlerin dünya çapında popüler olmasını sağladı. Bu insanlara çektirdiği filmlerle kendi kültürel propagandasını yaptı. Bu insanlar ve filmleri Çin Derin Devleti'nin operasyonudur. Hangimiz Bruce Lee, Jacke Chan ve Donnie Yen gibi olmak istemedik ki?

Çin şu an Afrika'ya açılma stratejisi gereği Afrika'dan ciddi manada öğrenciler almaya başladı. 2000'li yılların başında sadece iki bin beş yüz kadar olan Afrikalı sayısı bugün altmış bine kadar ulaştı. Şuan Çin'de bulunan Afrikalı öğrenci sayısı ABD ve İngiltere'de bulunan öğrenci sayısından fazla... Bu öğrencilere Çin sevgisi aşılanıyor ve mezun edilerek ülkelerine gönderiliyorlar. Ülkelerinde belli makamlara gelince Çin tarafından kullanılacaklar. Bu metot ABD ve İngiltere'nin yüz elli yıldır uyguladığı hâkim olma metoduydu.

Çin, şu an en büyük kültürel operasyonu düşünmekte ve bunu filozof Konfüçyüs üzerinden yürütmektedir. Her yere Konfüçyüs Enstitüleri açarak Çin dilini ve kültürünü yayıp sevdirmektedir. Şu an, 154 ülke ve bölgede 548 Konfüçyüs Enstitüsü ve 1070 Konfüçyüs sınıfı kuruldu. Konfüçyüs Enstitülerinin yarısı *Kuşak Yol Projesi*'nin geçtiği ülkelerde bulunmaktadır. Anlayacağınız çok derin strateji... Konfüçyüs Enstitüsüne ve sınıflarına 400.000'den fazla öğrenci kaydoldu. Binlerce Çince öğretmeni ve gönüllü, yurt dışına gönderildi. Konfüçyüs Enstitüsü burs programı kuruldu, Çin'e gelmek isteyen 112 ülke öğrencisine burs imkânı sağlandı. Verdiğimiz rakamlar zamanla kat kat arttı. İşte, Çin yavaş yavaş, sessiz sessiz ilerliyor. Ayrıca dünya çapında, gıdadan otomotive kadar birçok şirket ve markayı satın almaya başladı. *Huawei* ile dünyanın telekomünikasyon alt yapısını ele geçirmek üzere. ABD, *Huawei* marka telefonlara ve ürünlere karşı savaş açıp yasakladı. *Google*, *Huawei*'e ambargo uygulama kararı aldı. Çünkü Çin *Huawei* ile siber istihbarat faaliyeti yürütebiliyordu. Hatta bir bilgi olarak eklemek lazım; *Huawei*, akıllı telefon satışında *Apple*'ı geçti.

Çin'de bir anda koronavirüs patladı! Bunun ABD'nin Çin'e bir operasyonu olduğu düşünüldü. Bu düşüncede haklılık payı kısmen vardı. Çünkü bu virüs, Çin'in eğitim ve üretim şehri olan Wuhan kentinde başladı. Bir anda tüm Çin'e yayıldı. Çin'in turizmi çöktü, hava yolu ulaşımı, ticaret, ihracat durdu, üretime darbe vuruldu. Deniz gücü yıpratıldı. Sağlık yapısı yıpratıldı. Parasına el sürülemez hâle getirildi. Bütün ülkeler Çin parasına engel koydu. Çinli turist alımı durdu. Çin, kendi içine hapsedildi. Bu virüs ikinci "Çin Seddi" oldu. Çin'in dünyaya yayılmasını ve açılmasını bir süre durdurdu. Aşırı derecede büyümekte olan Çin'in büyümesini durdurdu. Virüs çıkmadan beş ay önce Çin lideri Şi Cinping, "Hiçbir güç Çin'i durduramaz!" demişti. Lastik maskeyle dolaşıp evlerinden çıkamayacak hâle geldiler. Çin'in ticareti durdu. Sadece on beş günde iki trilyon dolar zarar etti. İlerleyen günlerde zararı daha da arttı. Kendi içine hapsoldu. Ama virüs ABD'yi de vurdu ve sonunda büyük karışıklıklara sebep oldu. İlerleyen süreçlerde gerçekleşenler ve bazı önemli kişilerin açıklamaları virüsün küreselcilerin büyük bir operasyonu olduğunu da ispatlar nitelikteydi. Gelişmeleri tüm boyutlarıyla değerlendirmeliyiz. Sahi bu virüs tam olarak neyin nesiydi?

Biri Virüs mü dedi?

Küresel güç merkezi, dünyada yeni bir dönüşüm başlatmıştı. Bu dönüşüm, küresel bir dönüşümdü. Bu boyutta bir dönüşümü tüm dünyada yapabilmek için tüm dünyayı etkileyecek büyük bir olaya ihtiyaç vardı. Dünya halklarına

yeni para, din, ekonomi, sağlık, gıda ve teknoloji dayatacaklar... Bu zaten daha önce yaptıkları projelerin içinde vardı. Virüs olayında sadece "sağlığa" takılırsanız büyük resmi göremezsiniz. Küresel, kontrollü bir kriz başlattıkları artık aşikâr... Bu tip virüs ve salgın hastalıkların devamı gelecek.

Küresel, kontrollü bir kriz başlattıklarında şunlar olur:

Şirketler batmaz, el değiştirir. Ülkeler yok olmaz, iktidarlar el değiştirir. Finans sistemi batmaz, finans sistemi el değiştirir. Sağlık sistemi çökmez, sağlık sisteminin tarzı değişir. Para yok olmaz, para sistemi değişir. İnsan aklı yok olmaz, aklın işleyişi değişir. İnsan yok olmaz, yeni insan modelleri ortaya konur. Teknoloji çöküp yok olmaz, yeni teknoloji piyasaya sürülür. İnsan ilişkisi son bulmaz, ilişki tarzı değiştirilir. Kutsallar, kültürler ve din algısı değiştirilir.

Küresel güç merkezi, büyük bir dönüşüm başlattı ve bu dönüşümü tamamlıyor. Amaçları tam kontrol edilebilir dünya, tam kontrol edilebilir insan...

Küresel gücün insanlar için seçtiği yeni din, DEİZM. Allah var fakat peygamber, din ve kitap yok anlayışı. Deizm bu... Kural, yasak koymayan ve sistem, düzen belirlemeyen bir Allah veya Tanrı... Bunu neden istiyorlar? Çünkü dünya ve insanlar için ilkeyi, kuralı ve yasakları kendileri belirleyip, sistemi kendileri kuracaklar. Güdümlü sanat, medya, müzik, teknoloji ve ekonomi sistemiyle DEİZMİ şimdiye kadar güçlendirdiler. Dinlerin, kültürlerin ve inançların etkisi kırıldı. Bu, gözle görülür şekilde hissedildi. Şimdi dikkat buyurun!

Yeni din DEİZM! Yeni peygamber, "sanal ve gerçek ünlüler, fenomenler ve idoller" oldu ve olmaya devam edecekler. Yeni mezhep ve ideoloji DİJİTALİZM oldu, böyle de devam edecek. Dijital çağa geçiliyor. Her şey dijitalleşecek. Sağlık, ekonomi, din, insan ilişkileri, para...

Yeni ibadet ve ritüellerin şeklini, DİJİTALİZM fıkhının oluşturduğu normlar, dayatmalar ve fetvalar belirleyecek. Farkında değilsiniz ama sistem oturtuluyor hatta dayatılıyor. Daha da açalım.

"Allah var," diyebilirsin, varlığına inanabilirsin fakat hayat tarzını ve yapman gerekenleri yeni peygamberler olan "ünlüler, fenomenler ve idoller" belirleyecek. Bunlar da küresel güç merkezlerine bağlı. Yeni nesil giyim, sağlık, teknoloji, gıda gibi birçok konuda kararını onlara uyarak, özenerek verecek. Ve şu an uymaya başladılar bile! Ünlüler ve idoller ne giyerse onu giyecek. Sağlık çipi tak derse takacak. Falan teknolojiyi kullan derse kullanacak. Şunu ye derse yiyecek. Cinsel tercihini şu şekilde yap derse yapacak. Sağlıkta bunu tercih et derse edecek... Şu an bunlar yaşanıyor zaten. Yeni nesle ve gelecekteki nesle bu tamamen oturtulacak. DİJİTALİZM bu sistemin belirleyicisi ve denetleyicisi olacak. Tam kontrol edilebilir insan modeli oluşturulmuş olacak. Küresel güce bağlı peygamberlerin istekleri nasıl uygulanacak? Netleşmesi için daha da açalım.

İnsanların, isteklere nasıl ve ne şekilde uymaları gerektiğini DİJİTALİZM mezhebi öğretecek. Ekonomi, sağlık, müzik, sanat, giyim, gıda gibi her alanda uygulanışını DİJİTALİZM mezhebi tarif edecek. Tam olarak anlatmak

istediğimiz şu: Dijital çağ yeni bir hayat tarzı oluşturacak. Eski alışkanlıklar, ritüeller ve uygulamalar rafa kaldırılacak. Dijital sistem yeni nesillerde patır patır uygulanacak. Hatta uygulanıyor şu an. Program yükleniyor. Yaşıyoruz. Loading...

Durun bir dakika! Biri virüs mü dedi? Büyük resimde virüsün hedefi "insan sağlığı" değil. Hedef teknoloji, ekonomi ve hayat tarzı... Hepsini yeniden dizayn edecekler. Sağlığı ön plana çıkarıp bunları görmemizi engelliyorlar. Bunları sadece virüsle değil, başka araçları kullanarak da yaptılar. Bu virüsün amacı tam olarak dünya nüfusunu büyük oranda azaltmak da değil. Tam amacı, dünya nüfusunu delirtmek... Sıralamaya dikkat: Delirt, korkut, teslim al, yeni programı yükle... Loading... Onlar için "kontrol edilebilir akıllı" uygun değil. Onlar için "kontrol edilebilir deli" daha uygun! Koronavirüsle tüm dünyayı korkutup delirttiler. Delirenler, delirten akla teslim olacak. Kaostan düzen kurma devri bitti. Korkudan düzen kurma devrini başlattılar.

2000'li yıllara girdiğimizde dünyaya iki büyük küresel operasyon çekildi. 11 Eylül 2001'de ABD'de ikiz kulelerin yıkılması birinci "küresel" operasyondu. İkinci küresel operasyon ise koronavirüsle başlatıldı. İkiz kulelerin sözde saldırı sonucunda yıkılması operasyonuyla her yere müdahale etme bahanesi bularak yayılma alanlarını genişletip çok amaçlı küresel üsler edindiler. Bunlar askerî üsler, istihbarat üsleri, teknoloji üsleri, ekonomik ve biyolojik üslerdir. İkiz kuleler bahane edilerek Afganistan gibi çok önemli stratejik yerlere, Sovyet Rusya'dan kalan birçok boşluğa

çöküldü. *CIA* kontrolünde birçok Asya ve Orta Doğu ülkesi tekrardan dizayn edildi. Koronavirüsle amaçlananları ise anlattım. Fakat koronavirüs dünyayı tehdit edecek asıl salgın değil. Bundan sonraki yıllarda daha tehlikeli virüsler ve salgınlar gelecek. Nüfusu azaltmak ve yeni sistemi tamamen oturtmak için yapacaklar bunu. Peki, arkasında hangi isimler ve kurumlar var? En önemli yere geldik.

Salgın hastalık ve aşı dendiğinde akla Microsoft'un kurucusu Bill Gates ve eşi Melinda Gates geliyor. Kurdukları *Bill Gates-Melinda Gates Vakfı* ile sürekli aşı ve salgın hastalık işleriyle uğraşıyorlar. Ayrıca bu konuda *Rockefeller Vakfı* ile ortak çalışıyorlar. Bill Gates 2015 yılında bir oturumda şöyle dedi: "Önümüzdeki on yılda bir şey on milyon insanı öldürürse bu muhtemelen savaş değil, oldukça bulaşıcı bir virüs olacaktır."

Bill Gates yakın zamanda, virüs salgınından sonra hükûmetlerin ve insanların erken uyarı sistemlerine sahip olması gerektiğini söyledi. Böyle bir şey ancak "çip" olabilir. Bunun mesajını veriyor. *Bill Gates Vakfı* yıllardan beri salgın hastalıklar konusunda çalışmalar yapıyordu. *Bill Gates Vakfı* ve *Rockefeller Vakfı* neyi amaçlıyor? Belli ki koronavirüsle beraber insanları deneyip davranışlarını inceliyorlar. Koronavirüsle insanların yönelimlerini ve davranışlarını takip ederek, sonunda bir şeyi dayatacakları büyük bir "simülasyon" kurdular. Koronavirüsle dünyayı büyük bir simülasyon alanına çevirdiler.

Bill Gates'in eşi Melinda Gates ise dünyanın koronavirüs sonrası kalıcı olarak değişeceğini söyledi. Az önce anlattı-

ğım "dijital çağa" geçip, insanların ve dünyanın tamamen dönüştürüleceği değişimden mi bahsediyordu acaba? Ayrıca *Bill Gates Vakfı*'nın dünya nüfusuyla da bir derdi var. Bill Gates 2010'da şöyle demişti:

"Dünya nüfusu bugün 6,8 milyardır. 2030'da dokuz milyar civarına ulaşacaktır. Eğer yeni aşılar üretir, sağlık hizmetlerini yeniden kurgularsak bu nüfusu %10-15 azaltabiliriz."

Dünya nüfusunu azaltma projesi, 1960'lı ve 1980'li yıllarda derin Amerika'nın adamı Henry Kissinger tarafından dile getirilmeye başlandı. Kendisi Rockefeller'ın prensidir. Bill Gates ise daha koronavirüs çıkmadan önce, 2019 yılından beri salgın hastalıklara odaklanmaya başlamıştı. Ayrıca bir oturumda insanlara mikroçip yerleştirmenin ne kadar iyi olacağını da anlatmıştı. *Rockefeller Vakfı* da bu konuda desteklerini açıkladı. İnsanlara mikroçip taktığınız anda, vücutlarından davranışlarına, kararlarından eylemlerine kadar her şeyi takip ve kontrol edersiniz. Tam kontrol edilebilir insan modelini oluşturmuş olursunuz. Bill Gates, oturumdaki konuşmasında şöyle demişti: "Dünyada, kontrol altına alınmayacak insanların olmasını istemiyoruz." İnsanları takip ve kontrol işini neden Bill Gates'e veriyorlar? Daha önce de böyle bir görev almış mıydı? Biraz Bill Gates'ten bahsedelim.

Bill Gates, 1955'te doğmuş bir ABD vatandaşı. Çocukluğundan beri çok zeki olmakla tanınıyor. Tabii bu durum birilerinin gözünden kaçmıyor. Harvard Üniversitesinde okuyor. Harvard Üniversitesi, ABD'deki ve dünyadaki zeki

gençleri küresel güçlerin çıkarlarına hizmet edecek şekilde devşiren bir üniversite. Dünyanın kaderini değiştiren şirketlerin CEO'ları, girişimcileri ve işletmecilerinin yolu Harvard'dan geçiyor. Harvard Üniversitesi, öğrencilerde ortak bir zihin yapısı oluşturuyor. İçinden seçtiklerini doğrudan küresel projelerde kullanmak için görevlendiriyor. Dünyada "üç yüz altmış binden" fazla Harvard Üniversitesi mezunu var. Bunların içinde birçok bürokrat, bakan, cumhurbaşkanı, şirket kurucusu, iş adamı, sanatçı ve sporcu var. Mesela Barack Obama bunlardan birisi. *Facebook*'un kurucusu Mark Zuckerberg de Harvard mezunu. Henry Kissinger da... Harvard Üniversitesi, küresel gücün efendileri için kendini geliştirmiş adam yetiştiriyor. Küresel güçler için nitelikli adam üreten bir fabrika. Küresel güçler de üniversiteyi finanse ediyor. Sadece 2008 yılında *Rockefeller Vakfı*, Harvard Üniversitesine "yüz milyon dolar" bağışladı. Bağışlayacak tabii! Zamanında Bill Gates gibi gençleri çıkarlarına uygun kullanmak için adam devşirdikleri yer burası.

Peki, Bill Gates ne yaptı? *Microsoft*'u geliştirdi. *Windows*'u üretti. Şu an dünyadaki herkesin bilgisayarında bunlar var. Evlerde, iş yerlerinde, ofislerde, her yerde *Microsoft* uygulamaları ve *Windows* işletim sistemi var. Gates, şu an "yüz on milyar dolarlık" servetiyle dünyanın en zengin insanlarından. Saniyede "iki yüz otuz dolar" kazanıyor... Biliyor muydunuz, *Microsoft* ve *Windows*'un içindeki özel bir yazılım sebebiyle istedikleri bilgisayarın içine girip kontrol edebiliyorlar. Yani söz konusu programların bulunduğu bilgisayarlar, telefonlar ve diğer cihazlar kontrol ve takip altın-

da. *Microsoft* ve *Windows* aslında insanları takip ve kontrol edebilen büyük bir çiptir. Fakat sınırlı takip... Bu görevi Bill Gates'e verenler ona yeni bir görev daha verdiler. Ne mi?

Vücuda takılan mikroçipler! Kendisi ve eşi bunun için uğraşıyor. Derinin altına takılan mikroçipi tanıtmaya başladılar bile. Sağlık adına ve daha birçok kolaylık için bu mikroçipleri vücudumuza takmak istiyorlar. Eşi ve kocası virüsün zor geçeceğini, bundan sonra da birçok salgının oluşacağını, aşının uzun süre üretilemeyeceğini söyleyerek dünya halklarına korku salmaktalar. *Microsoft* ve *Windows* ile bilgisayarları kontrol ettiler. İstenilen kişilerin bilgisayarlarındaki bilgileri *CIA* ve *MOSSAD* ile paylaştılar. Şimdiyse insanı büsbütün kontrol etmek için mikroçip öneriliyor ve işin içinde yine "Bill Gates" var. Tabii insanı kontrol ve takip etmede *Google*, *Facebook* gibi araçlar da kullanıldı. İleride anlatacağım.

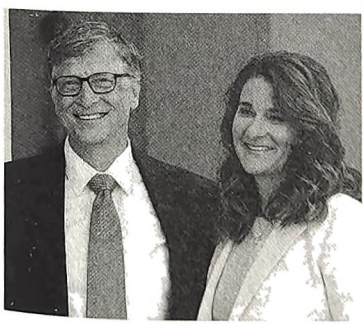

Bill Gates ve eşi Melinda Gates

Bill Gates ve eşi Melinda Gates, "aşı" işinin üstüne düştüler. Neden aşı işiyle uğraşmışlardı ki? Afrika başta olmak üzere birçok yere aşı yardımı yapıyorlardı. Bedava aşı kampanyası başlattılar. Servetlerinin büyük bir kısmını Afrika ve Asya'da aşı çalışmalarına ayırdılar. Sahi, Afrika'ya neden gıda ve su yardımı değil de hiç durmadan aşı yardımı yapıyorlardı? Milyonlarca insanı aşıladılar. Sonra aşıların kısırlığa sebep olduğu anlaşıldı. Bazı aşıları da deney amacıyla

Afrikalıların üzerinde kullandıkları ortaya çıktı. Yani bu aşı işi dünya nüfusunu azaltmaya yönelik bir proje! Bill Gates'in çocuklarına hiç aşı yaptırmadığını biliyor muydunuz? Fakat Afrika'yı aşı için kobay olarak kullanmayı bildi! Nüfus azaltma projesinin içinde geniş bir ekip var. Bunlardan biri de *CNN*'in patronu Ted Turner. Ted Turner şöyle diyor: "İki yüz yirmi beş milyon insandan oluşan bir dünya kurguluyoruz, arzuluyoruz." Düşünün, bir medya patronu bile işin içinde. Hepsi ortak bir aklın, küresel gücün efendilerinin figüranları, hizmetçileri!

Bill Gates, özel yaşamında çok çalışkan ve israfı sevmeyen birisi. Sektöründeki rakiplerinin özel uçağı, yatı, eğlence yerleri olmasına rağmen Bill Gates'in yok. Çok sade bir yaşam sürmeye gayret ediyor. Üstüne doğru dürüst bir elbise bile almıyor. Uzun süre, uçakların bile ekonomik sınıflarında yolculuk yapmış. Sadece elli milyon dolarlık bir evi var ve bu evi de akıllı ev gibi teknolojileri geliştirmek ve uygulamak için kullanıyor. Bill Gates'e neden sade, eğlenceden uzak, lüks olmayan bir yaşam sürdüğü sorulduğunda çok güzel bir cevap veriyor: "Öyle yaşarsam öyle düşünmeye başlarım ve şimdikinden çok farklı bir kişiliğe sahip olurum. Yeterince çalışmam, yeterince üretmem." İşte biz Müslümanlar da böyle çalışmadığımız ve yaşamadığımız sürece, dünyaya, çalışan şer güçleri hâkim olur. Biz ise onların deneğinden başka bir şey olmayız.[7]

---

7 *Bill Gates Vakfı* dünyada tarımı yok eden *Monsanto* ve *Cargill* şirketlerine yatırım yapmıştır. Aynı zamanda *Coca Cola*'nın 538 milyon dolar değerindeki hissesini almıştır. Alkol üreticileri *Anheuser-Busch* ve *Pernod* hisselerine de sahiptir. Son zamanlarda fosil yakıt şirketlerine de yatırım yapmıştır. Acaba dünya sağlığını yok eden bu şirketlere neden yatırım yapıyor? Ve başka bir önemli konu var. Artık görünen o ki gelecek

Tüm bu darbelerden, suikastlardan, ekonomik operasyonlardan anlıyoruz ki dünyaya kendilerince yön veren, yöneten "gizli bir güç" var. Bir güç odağı var. Dünyanın her yerinde hizmetçileri bulunuyor ve iyi teşkilatlanmışlar. Dünyayı yöneten bu gücün yönetim merkezi nasıl? En başında kim var, öğrenmek ister misiniz?

Türk Mason Dergisi'nin 1956 ve sonrasında yayımlanan sayılarında dünyanın nasıl yönetildiğine dair parça parça bilgilere yer veriliyor. Bakın ne anlatılıyor... Yapıyı bir piramit olarak düşünürseniz en altta üç yüz kişilik bir ekip var. Onun üstünde yetmiş kişilik bir ekip var. Bu yetmiş kişiden biri ölünce üç yüz kişiden biri yetmişlere dâhil ediliyor. Yetmiş kişinin üstünde dört tane çok seçkin kişi var. Bu dört kişi dünyayı yöneten ekip. Burada üç kişiden biri ölünce yerine yetmişlerden biri seçilip dâhil ediliyor. Dikkat edin "üç kişiden biri" ölünce diyor, dört demiyor. Dördüncü kişiden hiç bahsedilmiyor. O dördüncü kişi hiç ölmüyor, hep canlı. Kim olabilir ki? Tabii ki de *şeytan*! En başta *şeytan* duruyor.

ABD, İngiltere, İsrail, Almanya, Rusya, Rockefeller, Rothschild, Bill Gates... Hepsini unutun. Şeytanı kaçırdığınız an büyük resmi asla göremezsiniz. En başı şeytan!

---

yıllar biyolojik savaşlara gebe. İnsanların geleceğini "biyoteknoloji şirketleri" belirleyecek. Bu şirketler insan, hayvan ve bitki üzerinde biyolojik ve kimyasal çalışmalar yapıyor. Biyoteknoloji sektöründe ABD ve Çin açık ara önde. Tarım, insan ve hayvan üzerinde yaptıkları çalışmalar tüyler ürpertici. Tarım üzerinde GDO'yu hâkim kıldılar. 2020 yılı itibarıyla yirmi iki gelişmiş ve gelişmekte olan ülkede "100 milyon hektar" alan üzerinde GDO'lu ürünler yetiştiriliyor. Hatta "yapay et" bile üretmeye başladılar. Biyoteknolojinin, 2017'de 400 milyar dolarlık bir pazar iken 2024'te "775 milyar dolarlık" bir pazara ulaşması bekleniyor. ABD ve Çin çok önceden biyoteknolojiye yatırım yaparak koronavirüs sonrası dünyaya hazırlık yapmış gibi.

Stalin bu 300'ler için "karanlık kuvvetler" demişti. İngiliz ajanı Dr. John Coleman ise şunları söylemişti: "Hiçbir ulusal sınır tanımayan, her şeyi yapabilecek güçte bir grup. İlkeleri her türlü yasanın üstündedir. Politikayı, dini, ticareti, madenciliği, uyuşturucuyu, tıbbı, medyayı, sigortacılığı ve petrolü her yönüyle kontrol ediyorlar." Bunlar ABD ve İngilizleri de yöneten gizli el. İddiaya göre İngiltere, Hollanda, Danimarka, Belçika, İspanya kral ve kraliçeleri bu grubun içinden. Peki, bunların içinde onlara hizmet eden Türk var mıydı? Elbette vardır devşirdikleri...

Diyeceksiniz ki bunlarla mücadele etmek için çözüm ne? Çayını, kahveni tazele de çözümü anlatayım...

Bir sömürü düzenini kısa hatlarıyla anlattık, fikir verdik. Şimdi ön sözdeki o soruyu tekrar sorarak çözümü anlatayım...

Sahi, biz neden bu topraklardaydık? Sultan Alp Arslan Anadolu'nun kapılarını Malazgirt Savaşı ile açıp bizleri neden bu topraklara yerleştirmişti? Son durak burası mıydı?

Tarihte güzel, kısa bir yolculuğa çıkacağız dostlar. Dünü bilmeden bugünü anlayamayız, çözüm üretemeyiz. Evet, çaylarınızı tazeleyin. Depderin bir nefes alın...

"Çadırda doğup, at sırtında büyüyüp, savaşta hak dava için ölen ataların için kalk ve sefere devam et. İlmî, fikrî ve askerî olarak sefer yapmakla emrolunduk. Allah, zaferi de nasip edecektir."

FETİHLERİN BABASI

"Bir Coğrafya, Bir Komutan, Bir Plan, Bir Zafer..."

Türk devlet geleneğinde devlet, babadır.

Baba olarak da vicdanı ve adalet duygusunu temsil eder.

Vatan ise anadır. Bağrında, millet adı verilen evlatlarını barındırır.

Vatan ana, ana muhabbetiyle yavrularını din, kültür, örf, âdet, tarih, dil sütüyle korur, büyütür.

Millet ise vatan ananın bağrında olgunlaşır.

Bu ailenin reisi durumunda olan devlet baba milletin teşkilatlanmış hâlidir.

Millet, geniş bir aile olarak babaya itimat ve inançla bağlanır, teslim olur.

Halkımız bu şuur içinde "Devlet baba daha iyi bilir!" diyerek bu sözü parola hâline getirmiştir.

Devlet baba kendisine isyan eden evladını döver, cezalandırır.

Fakat suçlunun yanında suçsuzun da yanmamasına dikkat etmelidir.

Devlet babanın işini yürütecek insanlar ateşten gömlek giymişler demektir.

Adalet sağlamak ve dürüst olmak zordur.

"Devlet, vatan ve millet" mefkûresini halkın zihninden kaldırdığınızda savunma zırhı çöker. İlerleyiş durur.

Devlet adil olmalı; vatan, din ve tarih şuuruyla dolu olmalı; millet, devlet babanın ve vatan ananın yoluna feda olmalı.

İşte bu şuurla fetihler yapıldı, işte bu şuurla şehitler verildi.

Bu şuurla Alp Arslan, Malazgirt'te Bizans'ı yenip Anadolu'nun kapılarını Müslümanlara açtı.

Kılıçarslan, bu şuurla Haçlı ordusunun karşısında direndi.

Bu şuurla Fatih, İstanbul'u fethedip İslam sancağını ileri taşıdı.

Ve bu şuurla Çanakkale'de destan yazıldı.

Sultan Alp Arslan'ın Anadolu'yu İslamlaştırmak ve fethetmek için verdiği mücadeleyi anlatacağız.

Anlatalım ki neden bu topraklarda olduğumuzu unutmayalım.

Sahi, biz neden bu topraklardaydık? Bu topraklara kadar gelip, bu toprakları Müslümanlaştırdıktan sonra görevimiz bitmiş miydi?

Bunu, Alp Arslan'ı ve Malazgirt Savaşı'nı iyi bilirsek anlayabiliriz.

Başlayalım o hâlde...

Türkler kitleler hâlinde Müslüman olmaya başladıklarında İslam'ın yayılması için mücadele edeceklerdi. Selçuklu Devleti zamanında Anadolu'nun kapılarını Müslümanlara açıp burayı yurt edineceklerdi. Anadolu'dan da Avrupa'ya uzanan fetihler başlayacak fakat hepsi bir plan ve süreç dâhilinde gerçekleşecekti.

Selçuklu Devleti'nin başına Alp Arslan geçmişti. Bir yandan güneye seferler düzenleyip Mısır ve Suriye'yi ele geçirmek için uğraşacak, bir yandan da Anadolu'ya akıncılar gönderip büyük fetih için zemin oluşturacaktı.

Peki, Anadolu'nun durumu o tarihlerde nasıldı? Önemli olan da burasıydı. Dikkatli oku değerli okuyucu! Senin, benim, bizim yaşadığımız yeri anlatıyorum.

Anadolu Bizans kontrolündeydi...

Çeşitli yerlerde birçok Ermeni yaşamaktaydı. Ermeni prenslikler bile vardı. Bizans, Anadolu'da yaşayan topluluklara hem ekonomik, hem siyasi hem de dinî yönden zulmetmekteydi. Halkı ağır vergi yükü altında ezmekteydi.

Ortodoks mezhebe dâhil olan Bizans, kendi mezhebinden olmayan Hristiyan halklara baskı uygulamaktaydı. Bu halklar Ermeniler, Gürcüler ve Süryanilerdi.

Bizans'ın egemenliğini kabul etmeyen Ermeniler ya öldürülmüş ya da göçe tabi tutularak çeşitli yerlere sürülmüşlerdi. Bizans ve Ermeniler arasında büyük çatışmalar yaşanmaya başlamıştı. Bizans'ın Kayseri Valisi, Ermenilere hakaret için köpeklerine "Armen" (Ermeni) ismini takmıştı. Buna kızan bir Ermeni kralı, Bizans Vali'sini bir köpekle çuvala koyup öldürtmüştü. Bunun üzerine Bizanslılar da (Rumlar) o Ermeni kralı katletmişler, iki oğlunu ve torununu da zehirlemişlerdi.

Bizans, Ermenilere yönelik büyük bir zulüm uygulamaya başladı. Kars ve Van yörelerinde Ermeni ailelerin yaşadığı köyleri imha ederek ortadan kaldırmış, onlara ait olan bütün taşınmaz mallara el koydurmuştu. Ayrıca mevcut Ermeni kilise ve manastırlarını boşalttırarak Bizans papaz ve aristokratlarına vermişti. Ermeniler Katolik idi. Bizans, Ermenilere zorla mezhep değiştirmeyi dayattı. Bu politika bir zulme dönüşmüştü. Selçuklu Devleti Anadolu'yu fethetmeden önce Bizans'ın yaptığı zulüm, insanlık dışıydı.

Bir Ermeni yazar Bizans'ın o gün Ermenilere yaptığı zulmü şöyle anlatacaktı:

"Selçuklu harekâtından önce Bizans hâkimiyetine girmiş olan Ermeni prenslikler, Bizans baskısı altında inim inim inlemişlerdi; Doğu Anadolu'da bulunan Ermeni prenslikleri, Bizans tarafından perişan edilmiş ve en sonunda Ermeniler Orta Anadolu'ya göç etmek mecburiyetinde

kalmışlardı. Bizans, Ermenilere öylesine baskı yapıyor, akla gelmedik öyle vahşice işkenceler tatbik ediyordu ki bu izah edilemezdi. Mesela, Ermenilerin Ortodoks mezhebine girmeleri için her türlü zoru kullanmaktan çekinmemişti ve mezhep değiştirmek istemeyen Ermenilerin ağızlarına eritilmiş kurşun dökerek onları fecinin fecisi denebilecek şekilde öldürmüştü. Bizans'ın bu akılalmaz vahşetleri neticesinde yüz binlerce Ermeni imha olup gitmişti."

Bizans idaresinin halkı üzerindeki zulmü sebebiyle Anadolu'da hayat çekilmez hâle gelmiş, halk kendisine bir kurtuluş yolu aramaya başlamıştı. İşte tam bu sırada onların imdadına Selçuklu Türkleri yetişecekti. Halklar, Bizans'ın sömürücü baskı düzeninden Selçuklu'nun bunaltmayan otoritesine sığınacaktı. İşte Bizans ve Ermeniler arasındaki düşmanlık, Alp Arslan'ın Anadolu'yu fethetmesini kolaylaştıran en büyük etmenlerden olacaktı.

Hatta fetih harekâtı başladığında Bizans'tan bile halklar Selçuklu Devleti'ne katılacaktı. Çünkü vergi yükünden bıkmışlardı. Halk vergiden kurtulmak için aç kalmaya bile razı oluyor, vergi vermemek için tarlasını ekmiyordu. Takibe maruz kalıp cezalandırılacağından dolayı Türklere sığınıyordu. Türkler bu gibi mültecilere arazi veriyor ve mali durumları düzelinceye kadar bunları beş on yıl bütün vergilerden muaf tutuyordu.

Bizans ile yapacağımız büyük savaş işte böyle bir sosyal ortamda gerçekleşecekti.

Sultan Alp Arslan Anadolu'yu fethetmeden önce derin bir kuşatmaya alacak ve sonra Bizans'a ağır darbeler vura-

caktı. Önce Gürcülerin bulunduğu yerleri fethetti. Daha sonra Kars'a doğru ilerleyip bu bölgeleri kuşattı. Kafkasya bölgesini kuşattıktan sonra bir yandan da güneye inip oralardaki kaleleri de fethederek Anadolu'yu çembere alıyordu. Ve en önemli atağı yapıyordu.

Önceden belirlediği akıncıları Anadolu'nun içlerine yıpratıcı ve hazırlayıcı güç olarak gönderdi. Afşin Bey bu akıncılardan en meşhurudur. Bunlar, Anadolu'da Bizans'ın kalelerini ve güçlerini yıpratarak Anadolu'nun fethini hazırlayacaklardır. İşte bu durum Bizans İmparatoru Diogenes'i endişelendirecektir. Belli kuvvetler hazırlayıp bu akıncıların üstüne göndermiştir. Fakat Selçuklu akınları hiç durmadan devam etmiştir.

Bu arada Emir Afşin batı yönüne hareket ederek Sivas, Kayseri kesimindeki şehir ve kaleleri akınlara uğrattıktan sonra Afyon, Uşak, Denizli kesimine girip buralar üzerinden Marmara Denizi kıyılarına ulaştı. Geçtiği her yerde Bizans güçlerini yordu ve yıprattı. Aynı zamanda birçok ganimet de elde etti. Ve Alp Arslan'a Anadolu'nun fethinin hazır olduğuna dair bir rapor gönderdi. Alp Arslan raporu değerlendirdi. Zaten Bizans bu duruma kızmaktaydı. Yakın zamanda büyük bir kuvvetle büyük bir saldırıya geçebilirdi. Raporda bunlar da anlatılmaktaydı.

Ve beklenen oldu. Bizans Kralı Romanos Diogenes, yıllardır süren Selçuklu hareketlerine bir son vermek ve onları kesin olarak Anadolu'dan atmak maksadıyla uzun süreden beri büyük bir sefer hazırlığı yapmaktaydı. Büyük bir ordu oluşturmaya çalıştı. Balkanlarda yaşayan Peçenek, Uz, Kıp-

çak ve Bulgar gibi Hristiyanlaşmış Türk boylarından; Rus, Alman, Frank, Ermeni ve Gürcülerden oluşan büyük bir ordu hazırladı. Ordu iki yüz bin kişiden oluşuyordu. Ordusunda neler yoktu ki!.. Sekiz yüz mandanın çektiği nal ve çivileri taşıyan dört yüz araba vardı. Ayrıca savaş malzemelerini taşıyan bin araba mevcuttu. Bunların arasında bin iki yüz kişi tarafından çekilen ve on kantar ağırlığında taşlar fırlatabilen çok büyük mancınıklar da bulunuyordu. Bütün bunların yanında İmparator'un beraberinde getirdiği hazinede bir milyon altın ve gümüş eşya bulunuyordu. İmparator, Anadolu'dan ve diğer bölgelerden Müslümanları defedeceğine kesin gözüyle bakıyordu.

Hatta bazı İslam diyarlarına kadar işgali genişletip camileri kiliseye çevirecekti. İslam diyarlarına atayacağı valileri bile belirlemişti. Daha ötesini de yapacaktı. İslam ve Müslümanlar olduğu sürece tehlikenin bitmeyeceğini biliyordu. Bu sebeple Mekke ve Medine'ye kadar inip İslam dünyasının merkezini dağıtacaktı. Böylece tehlikeyi kökten halletmiş olacaktı. Bunu kesin çözüm olarak gördü. İmparator, 13 Mart 1071 günü büyük ordusuyla İstanbul'dan hareket edip eyaletlerden gelen kuvvetlerin kendisine katılma yeri olan Sakarya Irmağı bölgesine gelip konakladı. Buradan hareket edip Eskişehir üzerinden Kayseri'ye, sonra da Sivas'a ulaştı. Savaş meclisini burada topladı. Çok büyük bir savaş olacaktı.

Geçtikleri her yerde Selçuklu ordusunun yiyecek sıkıntısı çekmesi için yağma ve tahrip hareketlerine başladılar.

Ve nihayet saldırı başladı. İmparator, Alp Arslan'ın elinde olan Malazgirt üzerine yürüyerek geçtiği bazı yerlerde Müslüman halkı kılıçtan geçirip feci şekilde öldürmekteydi. İşte tam bu sırada Alp Arslan'ın eline bir mektup geldi. Mektup, Bizans ordusunun içinde bulunan Hristiyanlaşmış Balkan Türklerindendir. Mektupta, "Endişe etme, Bizans ordusunun çoğu seninle birliktedir," yazmaktaydı. Mektubun yanında Uzlar (Oğuzlar) Alp Arslan'a Türk alametlerinden bir işaret yolladılar. Belki bir ok...

Sultan Alp Arslan, Bizans'ın saldırısını haber alınca acil olarak ordusunu topladı ve hazır hâle getirdi. Eşini ve yanındakileri Tebriz'e gönderir. Değerli okuyucu, bazı romanlarda yazdığı gibi Türk hükümdarları savaşa giderken, ne kendi hanımlarını ne de başka bir hanımı yanlarında götürürlerdi. Bu yüzden savaşlarda hiçbir hükümdarın eşi karşı tarafa esir düşmedi. Bu romancılar, romantik senaryolar yazıp çok para kazandılar fakat bu gerçek değildir. Biz dönelim savaş hazırlıklarına...

Alp Arslan savaş hazırlıklarını süratle tamamlarken imamı büyük âlim Buharalı Ebu Nasr Muhammed, ona, "Ey Sultan'ım; sen, yüce Allah'ın diğer dinlere üstün kıldığı İslam dini için savaşıyorsun, bu sebeple İslam ülkelerindeki camilerde bütün hatiplerin Müslüman halkla birlikte senin için dua edecekleri cuma günü, cuma namazından sonra düşmana saldır. Ben, yüce Allah'ın zaferi senin adına yazmasını beklerim," diyerek moral verdi.

Ayrıca Bağdat Abbasi Halifesi Kaim Biemrillah da o sıralar bütün İslam dünyasının yakından ilgilendiği, çıkacak

Malazgirt Savaşı'nın Sultan Alp Arslan tarafından kazanılması hususunda bir dua metni hazırlatarak bütün İslam ülkelerinde, cuma namazında hutbede okutulmasını emretti. İşte o hutbeden bir kesit:

"Allah'ım! İslam'ın sancağını yücelt, ona yardım et! Sana itaatte canlarını feda edip tabi olmak hususunda kanlarını akıtan yolunun mücahitlerini kuvvetlendirerek, yurtlarını güvenlik ve zaferle dolduran yardımlarından mahrum etme. Müminlerin emirinin burhanı olan Sultan Alp Arslan'ın senden dilediği yardımı esirgeme ki o bu sayede hükmünü yürütsün, şanını yaysın ve zamanın güçlükleri karşısında kolayca yerinde tutunabilsin. Senin dinini şerefli ve yüce tutabilmesi için onu lütufkâr ve her zaman devamlı tesir icra eden desteğinden mahrum etme. Onun, kâfirler karşısındaki bugünü, yarına da yetsin. Ordusunu meleklerinle destekle. Niyet ve azmini hayır ve başarıyla neticelendir. Çünkü sen yüce kitabında, 'Ey iman edenler! Sizi can yakıcı bir azaptan kurtaracak kazançlı bir yolu size göstereyim mi? Allah'a ve onun peygamberine inanırsınız, Allah yolunda canınız ve malınızla savaşırsınız; bilirseniz bu sizin için en iyi yoldur,'(Saf Suresi: 10-11) buyuruyorsun ve senin sözün gerçektir..."

Daha uzun olan bu duanın savaş günü, başta hilafet başkenti Bağdat olmak üzere, bütün İslam ülkelerinde okunacağının yayılması, bütün komutanların ve askerlerin üzerinde kuvvetli bir tesir yapmıştı. Savaş için manevi enerji ve moral de tamamdı. Tarihin akışını değiştirecek en büyük savaşlardan biri olacaktı. Yer yerinden oynayacaktı. Tüm Avrupa ve dünya etkilenecekti.

Ve Alp Arslan, bütün savaş hazırlıklarını tamamlayarak ak elbise giyip "Ölürsem kefenim bu olsun," diyerek Cuma sabahı ordugâhının bütün kumandanlarını toplayıp onların önünde Allah'a şöyle yakarışta bulundu:

"Allah'ım! Sana tevekkül ettim ve bu cihatta sana yaklaştım; şu an senin huzurunda secdeye kapanıyor ve yalvarıyorum. Bu sözlerim, benim gerçek duygularımı yansıtmıyorsa beni ve beraberimdeki yardımcılarımı kahret! Eğer içtenliğimi kabul edersen bu cihatta düşmanlara karşı bana ve beraberimdekilere yardımcı ol ve beni muzaffer bir sultan kıl."

Bu duadan sonra Sultan Alp Arslan kumandanlarına şöyle bir konuşma yaptı:

"Ben, Allah'a kendini veren muhtesipler gibi sabırlıyım ve hayatını tehlikelere atan kimselerin yaptıkları gibi gazilerin başında savaşacağım. Eğer Allah kendisinden beklediğim üzere beni başarıya ulaştırırsa bu elbette güzel bir sonuçtur; eğer durum bunun tersi olursa oğlum Melikşah'ı yerime geçirip ona itaat etmenizi sizlere vasiyet ediyorum."

Büyük bir inanç ve heyecanla Sultan'ı dinleyen kumandanlar hiç duraksamadan hep bir ağızdan "Başüstüne!" dediler. Sultan, 26 Ağustos Cuma günü bütün kumandan ve askerleriyle birlikte cuma namazı kıldı ve onlara son olarak şu hitabede bulundu:

"Ey askerlerim ve kumandanlarım! Daha ne zamana kadar biz azınlıkta, düşman çoğunlukta böyle bekleyeceğiz? Ben, Müslümanların camilerde bizler için dua ettikleri bu

saatlerde düşmanın üzerine atılmak istiyorum. Eğer galip gelirsek arzu ettiğimiz sonuç gerçekleşecektir, aksi takdirde şehit olarak cennete gideriz. Beni takip etmek isteyenler gelsinler, istemeyenler ise serbestçe geri dönebilirler. Bugün burada ne emreden bir sultan, ne de emir alan bir asker vardır. Bugün, ben de sizlerden biri olarak sizinle birlikte meydanda savaşacağım. Biz, Müslümanların eskiden beri yapageldikleri bir gaza yapıyoruz."

Askerler ve kumandanlar büyük bir coşku ve heyecanla Sultan Alp Arslan'ı dinledikten sonra hep bir ağızdan:

"Ey Sultan, biz senin askerlerin olarak sen ne yaparsan aynı şeyi yapar ve sana yardımcı oluruz, istediğin biçimde hareket et," dediler. Sultan Alp Arslan vakit kaybetmeden Türk töresi gereğince bizzat atının bacaklarını sıktı ve kuyruğunu bağladıktan sonra, okunu, yayını, kılıcını ve topuzunu yanına aldı. Kumandan ve askerler de onun gibi yaptılar, ok ve yaylarını yanlarına aldılar. Türk geleneğinde büyük bir savaşa girileceğinde atların kuyrukları uzun olduğundan atın ayağına dolanmasın diye bağlanırdı. Eğer atın sahibi savaşta ölürse at "dul" kalırdı. At, yiğidin ikinci nikâhlısı sayılırdı. Sahibi ölünce kuyruk bağlandığı yerden kesilir ve sahibinin mezarına dikilirdi. Atın kuyruğunu bağlamak aynı zamanda kahramanlık ve yiğitlik alameti olarak kabul edilirdi. Bununla birlikte vatan, millet, aile, namus uğruna şehit olmayı simgeliyordu. Osmanlı padişahları da savaşa gitmeden önce atlarının kuyruklarını bağlarlardı. Alp Arslan gibi diğer askerler de atlarının kuyruklarını bağladılar. Artık tarihî bir savaş başlamak üzereydi.

Sultan Alp Arslan bir kısım atlı kuvvetlerini Malazgirt'in sağ tarafına yerleştirdi. Kendisi merkez hattında yer aldı. Birtakım askerini de sol tarafa yerleştirdi. Böylece Bizans ordusu yarım çembere alındı. Daha sonra tam bir kuşatma altına alınacaktı. Bizans ordusunun sağ kanadında Balkanlı Hristiyanlaşmış Türk askerler, sol kanadında diğer Bizans askerleri, merkezinde de Bizans İmparatoru Romanos Diegones vardı.

Bu arada Alp Arslan ordusuna emir vererek psikolojik harbi başlattı. Selçuklu atlı birlikleri devamlı olarak tekbir sesleriyle boru ve davullar çalıp haykırarak ve oraya buraya oklar atarak karşılarındaki Bizans askerlerinin morallerini bozup korkutmaya çalıştılar. Bizans askerleri de bir anda çan çalmaya başladılar.

Durun bir dakika!

Alp Arslan'ın ordusu takriben kırk bin kişi kadardı. On bin kişi daha katılacaktı ve bu on bin kişi çok önemliydi. Sizce bu on bin kişilik grup kimlerden oluşuyordu? Öğrenmeye hazır mısınız?

Alp Arslan Malazgirt Savaşı'nda Anadolu'ya girdiğinde kendisini Kürt Lider Molla Yahya Muzuri "on bin askerle" destekledi. Alp Arslan'ın yanında durdu ve ordusuna on bin asker verdi. Çünkü Alp Arslan ve ordusu da Kürtler gibi Müslüman idi. Malazgirt, aynı zamanda, "çok çabuk aldık" anlamına gelen Kürtçe bir kelimedir. Kürtlerin yardımdaki amacı, Anadolu'nun Müslümanlaşmasıydı. Yani Alp Arslan'ın kırk bin kişilik ordusunda "on bin" kadar

Kürt vardı. Kürtler, din kardeşliği adına zalim Bizans'a karşı Müslüman Türk askerlerinin yanında yer aldılar. Ve böylece Alp Arslan'ın ordusu elli altmış bin kişiyi buldu.

İşte, Anadolu'nun Müslümanlaşmasında Kürt ve Türk, beraber savaş verdik. Biz hep birdik ve beraberdik değerli okuyucu...[8]

Ve büyük savaş başladı.

Tarihte Türklerin uyguladığı o meşhur savaş taktiği uygulanacaktı. Önce ordunun orta kısmı düşmanın üzerine saldıracaktı. Daha sonra düşmandan korkulmuş gibi aniden geri çekilmeye başlanacaktı. Bunu gören Bizans Kralı Diogenes, düşman korktu ve kaçıyor deyip hemen saldırı emri verdi. Hâlbuki Bizans ordusu tuzağa düşürülüyordu. Selçuklu ordusu tüm Malazgirt bölgesine yarım ay-hilal şeklinde mevzilenmişti. Ordunun orta kısmı geri çekilerek Bizans ordusunun arkalarından takip etmesi sağlanacaktı. Böylece Bizans ordusu hilal şeklindeki Selçuklu ordusunun kıskacına alınacaktı. Sonra kıskaç kapatılacak ve Bizans ordusu ezilecekti.

---

8 Kıymetli okuyucu, şunu unutmamalı! 1071 Malazgirt Savaşı'nda Bizans, Türk ve Kürt Müslümanların birlik içerisindeki mücadelesine dayanamadı. 1100 yılında İslam coğrafyasına büyük Haçlı seferleri yaptıklarında Anadolu'da Türk ve Kürt Müslümanların direnişiyle karşılaştılar. 1514'te Yavuz Sultan Selim, ordusundaki Kürt ve Türk Müslümanların birlikteliğiyle Şii İran'ı büyük bir yenilgiye uğratmıştır. 1915 yılında Çanakkale Savaşı'nda emperyalist güçler Türk ve Kürt Müslümanların yaptığı direnişe yenik düştüler. Ve şu an anladılar ki Kürt ile Türk birlikteliğini yok etmeden Türkiye ve Orta Doğu'da istedikleri oyunu oynayamıyorlar. Avrupa ve ABD'deki düşünce kuruluşlarında Türk ve Kürt arasında kanlı bir çatışmanın başlaması için ciddi planlar hazırladılar. Özellikle Güneydoğu'da belki Türklerden daha çok İslam'a bağlı olan Kürt gençlerini İslam'dan vazgeçirmek için ciddi STK çalışmaları yapıyorlar. Bu coğrafyada İslam'dan kopmuş Kürt ve Türk, emperyalist güçlerin kuklası hâline gelir.

Bizans ordusu, hilal şeklindeki Selçuklu ordusunun içine iyice çekilirken, kuşatmaya alındığının farkında bile değildi. Bir anda Selçuklu ordusunun sağ ve sol kanattaki askerleri iç bölgeye kıstırılan Bizans ordusuna saldırmaya başlayınca, Diogenes de askerleri de afalladı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Ve çok daha önemli bir şey oldu.

1071 yılında, Bizans ve Selçuklu arasında cereyan eden büyük Malazgirt Savaşı günlerinde Bizans'ın halka ve özellikle Ermenilere olan zulmü devam ediyordu. Bu sebeple Malazgirt Savaşı'nda Ermenilerin, Alp Arslan'ın ordusunun yanında yer aldığı da görülecekti. Bizans'ın ordusunda birçok milletten insan vardı. Bizans Kralı Romanos Diogenes, Ermenilere zulmettiği için orduda bulunan Ermenilere güvenmiyordu. Hatta Ermenilerin zararından korunmak için özel tedbirler de almıştı. Savaştan sonra Ermenilerin hepsini yok etmeyi bile düşünüyordu. Harp başlayınca Bizans İmparatorluğu'nun korktuğu başına geldi. Ermeniler, Türklere dostluklarını göstermek için Bizans ordusunu terk ettiler. Selçuklu ordusunun yanında yer aldılar.

Avrupa'ya göç edip zamanla Hristiyanlaşan ve Bizans ordusunda yer alan Peçenek ve Uz (Oğuz) Türkleri de Selçuklu'nun safına geçiyordu. Bu, Bizans Kralı Diogenes için bir faciaydı. Akşama doğru savaşı Alp Arslan'ın ordusunun kazanacağı belli olmuştu artık. Bunu öngören Bizans ordusunun bir kısmı kaçmaya başladı.

Ve nihayet Bizans'ın zalim imparatoru Romanos Diogenes, Malazgirt Savaşı'nda yenilmiş, kalabalık ordusu perişan ve rezil olup dağılmış idi. Çok sayıda Bizans generali

esir alınmıştı. Bozgun sırasında İmparator'un özel çadırı, tahtı, hazinesi, imparatorluk tacının bazı değerli taşları, çok değerli bir inci, çeşitli silah ve savaş aletleri ganimet olarak Selçuklu ordusunun eline geçti.

Peki, Diogenes'e ne olmuştu? Artık hiçbir çıkış ve kaçış imkânı bulamayan İmparator Diogenes bizzat at üstünde kılıcıyla çarpışıp elinden yaralanmıştı, atı da bir okla vurulup yere yıkılmıştı; bir kargaşa hâlini alan savaş sırasında yaya kalmıştı. Yaralı bir hâlde akşam karanlığından faydalanarak emin bir yere çekilip beklemeye başladı. Daha sonra atını aramakta olan bir asker tarafından görüldü. Asker, altınla örülmüş bir zırhı bulunan bu adamın değerli bir kimse olduğu kanısına varınca yüklü bir ödül alırım düşüncesiyle onu öldürmekten vazgeçip Sultan Alp Arslan'ın karargâhına götürdü. Diogenes, kendisinin Bizans İmparatoru olduğunu belli etmedi. Yakalanan bu adamın İmparator olabileceği düşünüldü. Daha sonra esir edilen bazı Bizans askerleri onun kim olduğunu söylediler. Ve Selçuklu elçisi de daha önce onu gördüğü için bu esirin Diogenes olduğunu belirtti. Alp Arslan haberi alınca Diogenes için özel bir çadır kurulup yanına da hizmetçilerin verilmesini emretti.

Diogenes, Büyük Selçuklu Sultanı Alp Arslan'ın huzuruna çıkarılacaktı. Sultan Alp Arslan, esir olan Bizans İmparatoru'nu huzuruna getirtip yanına buyur etti. Diogenes şaşırmıştı ve gözlerine inanamıyordu. Ne olduğuna anlam veremeyip, oturup oturmamakta tereddüt gösterdi. Nasıl olur da esir edilen düşman bir imparator, Alp Arslan'ın yanına oturabilirdi! Zaten kendisine özel bir çadır ve hizmetçiler de vermişti.

Tereddüt gösterince Alp Arslan:

"Buyurun, rahatınıza bakın İmparator," dedi ve devam etti: "Savaş kader olunca netice de kader olur. Kimi zaman yener, kimi zaman yeniliriz. Mahzun olmayınız." İmparator, dikkatle ve şaşkınlıkla düşmanının yüzüne bakıyordu. Sultan'ın yüzü ise gayet samimiydi ama acı bir hüzün de vardı. Diogenes, biraz rahatlamıştı ve sordu:

"Bana ne yapacaksınız?"

Alp Arslan, soruya soruyla cevap verdi:

"İmparator Hazretleri, ben sizin elinize düşmüş olsaydım, siz ne yapardınız?"

Diogenes, hiç yalan konuşmadan aklından geçenleri söyleyerek cevapladı:

"Kamçılatırdım. Demir kafese koyup tüm Hıristiyan dünyasını dolaştırırdım. Sonra da Papa hazretlerine armağan ederdim."

Alp Arslan, "Gerçekten doğru söylediniz, eğer bunun aksini söylemiş olsaydınız, o zaman yalan söylemiş olurdunuz. Peki, benim size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Diogenes, "Bana üç şeyden birini yapabilirsiniz: Birincisi öldürmek; ikincisi halka ibret olsun diye demir kafes içine koyup gezdirmek; üçüncüsü ise... yapmayacağınız bir şey olduğu için söylemeye gerek yok!" dedi.

Alp Arslan: "Nedir o?"

Diogenes: "Beni affetmeniz ve memleketime geri göndermenizdir. Eğer beni öldürtürseniz bu size bir fayda sağlamaz. Çünkü başka birisini benim yerime imparator yaparlar."

Alp Arslan gülümseyerek son sözünü söyledi:

"Söylediklerinizin hiçbirini size yapmayacağım! Zira inancım, insanın aşağılanmasına engeldir. Aslında sizi serbest bırakmayı düşünüyorum."

Bu son derece insani ve vicdanlı bir duruştur. Sultan Alp Arslan'ın bu duruşunun kaynağı elbette Peygamberimiz idi. Bildiğiniz gibi Peygamber Efendimiz, Mekke'nin fethinden sonra, düşmanlarını etrafına toplayıp sormuştu: "Ey Kureyş cemaati! Size şimdi nasıl bir muamele yapacağımı sanıyorsunuz?"

Yıllar sonra aynı soruyu, öldürülmeyi bekleyen esiri Bizans İmparatoru'na soran Sultan Alp Arslan'ın kalbi, Allah ve Rasûlü'nün sevgisiyle atıyordu. Biliyor musunuz, büyük komutan Alp Arslan ne yaptı? Diogenes ile bir anlaşma yaptı. İmparator kendisi için kurtuluş fidyesi verecek, Bizans Devleti her yıl üç yüz altmış bin altın vergi ödeyecek, Bizans İmparatoru elinde bulunan Müslüman esirleri serbest bırakacaktı. Anlaşmadan sonra Alp Arslan, Diogenes'e bol miktarda para verdi, esir edilen generallerini de serbest bıraktı, yanına muhafızlar kattı ve ülkesine uğurladı. Ama ülkesinde mağluplara hayat hakkı yoktu. Yeni kral tarafından gözlerine mil çekilip gönderildiği Kınalıada'da bir manastırda yaşamaya terk edildi ve çok yaşamadı, 1072'de öldü.

İnsanı yücelten mal, mülk, mevki ve para değil, insanlığıdır. Sultan Alp Arslan da bu yüzden büyüktür dostlar. Böylece Alp Arslan Avrupa'ya da hiç unutamayacakları bir insanlık dersi veriyordu. Daha insanlık dersi bitmedi. Bakın ne oldu!..

Malazgirt Meydan Savaşı'nı Alp Arslan'ın kazanması sonucunda Ermeniler bayram sevinci yaşadılar. Çünkü Alp Arslan, Bizans tarafından Orta Anadolu'ya sürülen Ermenilerin yurtlarına dönmelerine izin vermişti. Aynı zamanda dinî inançlarında onları özgür bırakmıştı. Sonra Sultan, Ermeni Kralı Davidoğlu Kirvike'nin kızıyla evlendi. Alp Arslan onunla ebedî sulh ve dostluk kurdu. Kral'a hediyeler vererek yurduna dönmesine müsaade etti. Hatta bazı Ermeni prenslikleri ve askerleri savaştan sonra İslam dinini seçerek Müslüman oldu.

Ermeni tarihçi Asoghik, "Ermeniler Bizans'a olan düşmanlıkları nedeniyle Türklerin Anadolu'ya gelmesine sevinmişler, hatta Türklere yardım etmişlerdir," diyecekti.

Bağdat'ta bulunan Abbasi Halifesi, Alp Arslan'a "Ebu'l Feth" lakabını verecekti. Bu, "Fethin Babası" demekti...

Zaferle her şey bitmiş miydi? Hayır bitmemişti. Zaferle Anadolu'nun kapıları Müslümanlara kesin bir şekilde açıldı. Alp Arslan, Süleyman Şah'a çok önemli bir görev verdi: Anadolu'yu fethedip Selçuklu Devleti'nin hâkimiyetine katmasını söyledi. Süleyman Şah aldığı emirle Anadolu'ya doğru yola çıktı. Zaten Bizans'ın zulmünden ezilmiş olan topluluklar çok direnmiyorlardı. Süleyman Şah kentleri kendine bağımlı kılarak ovaları göçebelere bıraktı. Aldığı

hiçbir toprakta köylüler kendisine isyan etmediler; bir baba gibi davranıp imparatora ait çiftliklerde çalışan tüm köleleri özgürlüğüne kavuşturdu. Daha sonra Anadolu'da "Anadolu Selçuklu Devleti"ni kurdu. Başkentini İznik olarak ilan etti. Türkler kitleler hâlinde Anadolu'ya yerleşip Anadolu'yu Müslüman yurdu hâline getirdiler.

Burada en önemli taraf da her zamanki gibi Türklerin ve Kürtlerin İslam sancağı altında aynı safta olmasıydı. Kürtler, din kardeşleri Alp Arslan'ın ordusunda yer alıp Anadolu'nun Müslümanlaşmasında büyük katkı sağlamıştı. Zaten Kürt ve Türk Müslümanlarının bu birlikteliğini bozmadan, emperyalist güçler bu coğrafyada asla başarıya ulaşamazlar. İslam sancağı altındaki birlikteliğimizi bozmak için şu an da ellerinden gelen her şeyi yapmaktalar. Beşerî ideoloji ve örgütlere kadar her şeyi kullanmaktalar.

Ve gün gelecek Sultan Alp Arslan ölecekti. Hem de bir suikast ile. Orta Asya'daki Karahanlı Devleti'nin hükümdarı Selçuklu Devleti'ni sürekli rahatsız edip fetihlerin durmasına sebep oluyordu. Sultan Alp Arslan en sonunda iki yüz bin kişilik büyük bir orduyla Karahanlılar üzerine bir sefer düzenledi. Karahanlılar ülkesine ilerlerken bir kaleye denk geldi. O kalenin kumandanı Yusuf adlı biriydi. Yusuf, Alp Arslan'ın ordusuna direnemeyeceğini anlayınca ona suikast yapmaya karar verdi. Kaleyi savunmayı bırakıp Selçuklu kuvvetlerine teslim etti, kendisi de daha sonra Alp Arslan'ın huzuruna götürüldü. Sultan Alp Arslan onun elini kolunu bırakmalarını söyledi. Yusuf, çizmesinde bir bıçak saklamıştı. Alp Arslan yanına gelince hızlıca bıçağı alıp ona saldırdı. Alp Arslan ağır yaralanmış, bu sırada şunları söylemişti: "Dün bir tepe üzeri-

ne çıkıp orduyu seyrettim. Ordunun azametinden altımdaki yer sallandı. İçimden, 'Ben dünya sultanıyım, kimsenin bana gücü yetmez,' dedim. Fakat Allah zayıf bir kuluyla beni aciz bıraktı. Yüce Allah'tan mağfiret diler ve bu düşüncemden dolayı beni bağışlamasını niyaz ederim."

Sultan, aldığı yaranın tesiriyle ancak dört gün yaşayabildi ve 41 yaşında, 24 Kasım 1072'de vefat etti. Onun ölüm haberi Bağdat'ta Halife Kaim Biemrillah'a ulaşınca, Halife, İslam âlemine yaptığı büyük hizmetler dolayısıyla bir buyruk çıkararak bir hafta yas ilan etti. Bağdat halkı da büyük bir yasa boğulmuş, dükkânlar kapatılmıştı. Sultan'ın adil yönetimi sebebiyle ülkenin içindeki Rum, Ermeni, Gürcü gibi Müslüman olmayanlar da günlerce yas tutup Sultan'ı öven sözler söylemişlerdi.

Dostlar, Anadolu artık Müslümanlara açılmıştı, sıradaki yolculuk Avrupa içlerine idi. Durmak olmazdı. Şu an biz tam anlamıyla rehavete kapılmış duruyoruz. Bu topraklara, oturup zevk içinde yaşamak için gelmedik. Bu toprakları bir köprü gibi kullanıp Allah'ın kelamını Avrupa'ya ve daha ötesine taşımak için gelmiştik. Fakat seferi durdurduk, rehavete kapıldık. Biz neden bu topraklardayız, bir kez daha düşünün! Sultan Alp Arslan ve ordusu, biz zevk içinde yaşayıp rehavete kapılalım diye mi açmıştı bu toprakların kapısını? Sefer hem ilmî, hem fikrî hem de askerî alanda devam etmeliydi. O hâlde çadırda doğup, at sırtında büyüyüp savaşta ölen ataların için kalk ve gücün yettiği kadar seferi devam ettir. Vallahi bu topraklara durmak için gelmedik. Oturduğun dairenin bulunduğu sokağa, caddeye, ilçeye ve ile bir kez daha bak. Neden oradasın?

Sultan Alp Arslan ölünce yerine oğlu Melikşah geçti. Melikşah, babasının cenazesini alıp memleketine götürdü ve cenazeyi, bugün Türkmenistan'da bulunan tarihî Merv şehrindeki atalarının kabrine defnetti. Mezar taşına, "Ey ziyaretçi, bir Fatiha okumadan gitme. Çünkü bir zamanlar dünyaya sığmayan Alp Arslan bir avuç toprağa sığmış da yatıyor," yazıldı. Yıllar sonra, geçen süreyle birlikte mezarı kayboldu.

Melikşah da halkın ve özellikle de Ermenilerin inancına karışmadı. Hatta Urfalı Ermeni Tarihçi Mateos, Hristiyanlara huzur ve refah getiren Melikşah hakkında kitabında şu satırları kaleme almıştır: "Melikşah, babasına halef olarak tahta çıktı. O iyi, merhametli ve Hristiyanlara karşı tatlılıkla hareket eden bir zat oldu."

Melikşah da durmadı, o da bir yandan fetihlere devam etti. Birçok yer fethetti. Girdiği her yerde babalık yaptı. Sultan bir yıl içinde bütün Ermeni ve Rum ülkelerine hâkim olduktan sonra büyük Antakya şehrine girdi ve bu memleketle beraber Halep'i de aldı. Onun hâkimiyeti Akdeniz'e kadar yayılmıştı. Bölgedeki bütün krallıklar kendisine tabi oldu. On iki millet hem tabi olmuş hem de memnun kalmıştı. Antakya, Hatay bölgesini aldıktan sonra denize doğru ilerledi ve Akdeniz'i gördü. Babası Alp Arslan'ınkinden daha çok toprağa hâkim olduğunu fark ederek Allah'a şükretti. Atını Akdeniz'in sularına doğru sürdü. Kılıcını çekip üç defa denize daldırdı ve "İşte Allah, İran'daki Hazar Denizi'nden bu denize kadar olan yerleri benim elime vermiştir," dedi. Sonra elbisesini çıkarıp yere serdi ve namaz kılıp Allah'a şükretti.

Sultan, adamlarına denizden kum almalarını emretti. Bu kumu İran'a, babasının mezarına götürüp üzerine serpti ve "Ey babam Alp Arslan! İşte sana müjde; henüz bir çocuk olarak bırakmış olduğun oğlun dünyayı baştan başa fethetmiştir," dedi.

Melikşah hakkında Ermeni Patriği Basile de şunları yazmıştır: "Her tarafta barış ve hakimane bir idare kurdu. Bütün hükümdarlardan daha akıllı ve kudretli idi. Herkesten adil olduğundan kimseye üzüntü vermedi. Yüksek fikirleri, adil ahlakı ve şefkatiyle kendisini herkese sevdirdi. Böylece harp ve şiddetle değil, gönülleri kazanmak suretiyle hiçbir hükümdarın elde edemediği memleketlere sahip oldu. Eğer ömrü devam etseydi çok süratle artan kudreti dolayısıyla Avrupa'yı da devletinin sınırları içerisine katardı."

Adil Türk idaresi sebebiyle Anadolu'da birçok şehir kendi isteğiyle Selçuklu yönetimine girmişti, bazıları da Müslüman olmaya başlamıştı...

Unutma değerli okuyucu! Sultan Alp Arslan da Melikşah da ve bunların meşhur Başveziri Nizâmülmülk de suikastla öldürülecekti. Üçü de çok büyük faaliyetler yapmıştı ve Anadolu'ya girdikten sonra bu suikastların gerçekleşmesi tesadüf değildi. Çünkü Malazgirt ile büyük bir zafer elde edilmiş, Anadolu'dan Avrupa'ya uzanan yol açılmıştı. Zafer gerçekten çok büyük ve stratejikti. Sultan Alp Arslan ve oğlu Melikşah'ın fetihleri Avrupa ve papalık tarafından korkuyla takip ediliyordu. Aynı zamanda Şiiler de Selçuklu Devleti'nin bu kadar yayılmasını istemiyorlardı. Nizâmülmülk ise uzun dönem vezirlik yapmıştı. Hem sapkın inanç-

lara hem de düşmana karşı iyi mücadele etmişti. Alp Arslan, Melikşah ve Nizamülmülk'ün suikastla öldürülmeleri tesadüf olamaz.

Biliyor musun, Fatih Sultan Mehmet de suikast ile öldürülmüştü. Peki neden?

1481 yılının ilkbaharında Fatih Sultan Mehmet, üç yüz bin kişilik bir ordu hazırlayıp aniden sefere çıktı. Dostlar, Sultan Fatih nereye sefer yapılacağını asla kimseye söylemezdi. Orduyla sefere çıkardı. Bu sefer de öyle bir seferdi ve ordusu muazzam derece büyüktü. Belli ki çok önemli bir yeri fethe gidiyordu. Bakın ne oldu!

Ordusuyla Üsküdar'ı geçti. Hastalandığı için biraz dinlendi. Daha sonra atlı arabayla hareket etti. Gebze yakınlarına geldiği zaman hastalığı iyice arttı. Bunun üzerine hekimler tarafından tedavi yapılarak ilacının dozu artırıldı. Fatih'in özel hekimi, Yakup Paşa adında bir Yahudi dönmesiydi. Sonradan anlaşılacağı üzere Venedikliler, Fatih'i zehirlemesi karşılığında Yahudi olan Yakup Paşa'ya büyük servet vadetmişlerdi. Fatih zehirlendiğini fark ettiğinde iş işten geçmişti.

Fatih Sultan Mehmet'in birdenbire büyük sancıları başladı ve 3 Mayıs 1481 Perşembe günü öğleden sonra saat dörtte, 49 yaşındayken vefat etti. Fatih'in ölümü bir müddet halktan ve askerlerden saklandı. Ölüm hadisesi duyulunca, Sultan'ın bir zehirlenme olayına maruz kaldığı anlaşıldı. Askerler Hekim Yakup'u yakalayıp konuşturdular ve onu parçalayarak öldürdüler; böylece vadedilen paralara kavuşamadı.

Fatih'in ölümü milleti üzüntüye boğdu. Daha ilginç bir şey daha oldu. Ölüm haberi Roma'ya, Vatikan'a ulaşınca, İtalya'da toplar atıldı ve günlerce şenlikler yapıldı. Papa, bütün Avrupa kiliselerinde çanlar çalınıp şükür ayini yapılmasını emretti.

Peki, Fatih büyük bir ordu hazırlayıp nereye gidiyordu, bu hâlâ meçhul. Tarihçiler de tam olarak bilmiyorlar. Yani İstanbul'dan ordusuyla çıkmıştı ama nereye gidiyordu? Dostlar, nereye gidiyordu biliyor musunuz? Roma'ya, Vatikan'ı fethetmeye gidiyordu büyük ihtimalle. Tarihçiler de bu yorumu yapmıştır. Peygamberimizin Roma'nın fetholunacağına dair hadisi de vardı. Dostlar unutmayın, İstanbul'un fethiyle stratejik fetih tamamlanmadı. Roma da fetholunmaz ise sirkülasyon tamamlanamaz, tam olarak hedefe ulaşılmazdı. İstanbul'un fethi, stratejik fethin birinci aşaması idi.

Eğer Roma fethedilseydi, belki bugün Avrupa'nın tamamı Müslüman olacaktı. Bu ise Hristiyanlığın yok oluşuna sebep olabilirdi. Dahası, Avrupa'nın tamamı fethedilince Müslümanların dünya hâkimiyetlerini tamamlanma yolunda büyük bir aşama kaydedilirdi. Zaten "Sultan Alp Arslan şuuru" da bunu emrediyordu. Fatih'in Roma'yı fethedip Avrupa'ya hâkim olması Yahudiler için de iyi bir şey değildi. İşte, "derin Vatikan" bu durumu fark edip operasyon yapma kararı aldı. Fatih, savaşa başlamadan öldürülmeliydi. Ve zehirlenerek öldürüldü. Bir operasyon yarım kaldı! Bizler, Anadolu'da yaşayan Müslümanlar olarak yarım kalan bu operasyonu şartlara göre fikir ve ilimle devam

ettirmeliyiz. Anadolu'ya niye gelmiştik? Sultan Alp Arslan, Anadolu'nun kapılarını bize niye açmıştı? Malazgirt büyük bir zaferdi. Büyük, stratejik bir zafer!

Her şey bir komutanın stratejik bir planıyla başlamıştı ve zafer elde edilmişti. Zafer, inananlarındı...

Bir coğrafya, bir komutan, bir plan, bir zafer...

(Konuyla ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

KÖLELEŞME

Günün birinde tavuğun biri kuluçkaya yatmış, etrafa bakınırken bir de ne görsün; ötede kendi yumurtasına benzer bir yumurta boşta duruyor. "Yazık," demiş, "kim bilir annesine ne oldu da üzerine yatamadı!" Annelik içgüdüsüyle onu da kanatlarının altına almış.

Gün gelmiş yumurtadan civciv çıkmış. Sonradan kanatlarının altına aldığı yumurtadan çıkan bu civciv kendi civcivlerinden biraz farklıymış. "Olsun," demiş, "biraz farklı ama ben gene de kanatlarımın altına alayım." Onu diğer civcivlerle beraber tam bir tavuk gibi yetiştirmiş. Anne tavuk, her gün nerelere gidecekleri, nerede ne yiyecekleri, nelere dikkat edecekleri konusunda civcivleri eğitimden geçiriyormuş. Bütün civcivler pürdikkat kendisini dinleyip itaat ediyormuş ancak diğer civciv bir türlü kabına sığmıyormuş. Anne tavuğa sürekli uçmak istediğini, canının et yemek istediğini söylüyormuş. Bu durum anne tavuğu çok şaşırtmış. "Tavuklar sürekli et yemez, hele büyük etleri hiç yemez yavrum," diyormuş.

Günler birbirini kovalarken bizim civciv iyice tuhaf olmuş. Gagası uzamaya, pençeleri çıkmaya başlamış ancak anne tavuk hâlâ uyanamamış, "tavuksal" eğitimlere son sürat devam ediyormuş. Bir gün sahada tüm civcivleri gezdirirken gökte bir kartalın gezdiğini görmüş, "İşte size anlattığım en tehlikeli düşmanımız; şimdi benimle birlikte son sürat kümese kaçın!" demiş. Kendisi önde, civcivler arkada, kirişi kırmışlar ancak bizimki ortada yokmuş. Bir de bakmışlar dışarıda, gökten gelen kartala kafa tutuyor. Gökten gelen büyük kartal önce bir vuruşta onu devirip yemeyi düşünmüş ama bu civcivin tipinden hayli şüphelenmiş.

"Sen ne biçim tavuk yavrususun!" demiş. O, bu soruyu anlayamamış. "Bu nasıl gaga, bu tırnaklar düpedüz pençe! Senin ne işin var bu tavukların arasında?" diye eklemiş. O da; "Olur mu? Ben düpedüz tavuk yavrusuyum, bak o içerideki de annem, beni o yumurtladı, gözümü onun kuluçkası altında açtım, günlerdir bana o bakıyor," deyince kartal sormuş:

"Senin canın hiç et çekmiyor mu?"

"Nasıl çekiyor bir bilseniz! Hem de her gün. Ancak anneme söylüyorum, bu hâlimi tuhaf karşılayıp beni azarlıyor."

"Peki, hiç uçmak istemiyor musun?"

"Ah ah! Hemen hemen her an! Kanatlarımı nasıl kullanmak istiyorum, ah bir bilseniz! Ancak annem, 'o kuşların işi' deyip kanatlarımı âdeta bağladı."

Bunun üzerine kartal iyice ikna olduğunu anlayınca, "Gel evladım gel! Sen düpedüz bir kartal yavrususun, belli

ki yuvandan bir kuş çaldı seni, yiyemeden bir yerlere bıraktı. Bu tavuk da aldı seni tavuk gibi yetiştirdi," deyip kendisini alıp dağların zirvelerine götürmüş.

Aradan yıllar geçmiş, birlikte bir köyün üstünden geçerlerken kartal yavrusunun gözleri dolmuş. Yanında uçan kartal ona sormuş:

"Ne o, eski tavukluk günlerini hatırlayıp üzüldün mü?"

Kartal yavrusu: "Hayır üzüldüğüm o değil."

"Ne peki?"

"Bakın efendim; çok şükür karşıma benim gibi bir kartal çıktı ve ben kendimi gördüm. Bir tavuk gibi yetişmiştim. Sinik, silik bir hâle gelmiştim. Özümü, benliğimi unutmuştum. Şimdi özümü, benliğimi hatırladım. Ya ömrü boyunca karşısına bir kartal çıkmayıp kendisini hâlâ bir tavuk yavrusu olarak görenlere ne demeli? İşte onların hâlini düşündüğüm için üzüldüm ve ağladım," demiş...

Evet dostlar, durumumuz bu hikâyedeki kartal gibiydi. Savaşçı, adil ve mücadeleci bir millettik. Daha sonra bize çeşitli yollarla hâkim olup sinik, silik insanlara dönüşmemize sebep oldular. Ve bu duruma gelene kadar sürekli tavuk olduğumuzu telkin ettiler. Eğitim sistemi, filmler, müzikler, gıdalar ve boş işler, bizi bu hâle getirmenin aracı oldu. Artık bir kartal olduğumuzu unutmuştuk. Kartal refleksi gösteremiyorduk. Evcilleşmiştik, korkaklaşmıştık... Bir tavuk gibi kümes hayatına alışmıştık. "Siz bir kartalsınız, kartal gibi yaşayın!" diyene bile inanmıyorduk artık. Tavuk gibi yaşamaya alışmıştık, kartal olmayı istemiyorduk bile!..

Hz. Hamza, Hz. Ömer, Selahattin Eyyubi, Sultan Alp Arslan, Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Sultan Selim, Şeyh Şamil hâlimizi göreydi çok üzülürdü...

Bizde artık Sultan Alp Arslan'ın ufku yoktu. Rehavet içinde yaşamanın tutkunu ve zevk toplumu olmuştuk. Alp Arslan, Anadolu'yu İslam'a nasıl açarım diye askerî, fikrî ve stratejik planlar yaparken, biz ise yaşadığımız dairelerde (kümeslerde) rehavet içinde bu ruhu kaybetmiştik.

Kümes ufkunun oluşturduğu zihnimizde

Nasıl daha lüks bir ev elde ederim,

Nasıl daha modelli bir arabam olur,

Zevklerimi daha çok nasıl tatmin edebilirim,

Nasıl daha çok para ve mal elde edebilirim,

Nasıl daha fazla lüks sahibi olabilirim arzuları vardı.

"Allah'ın ipine sımsıkı sarılın," ayetinin gereğini yerine getirmeyip "dünyaya sımsıkı sarılmayı" hayat tarzı hâline getirmiştik. Allah'ın yoluna gerektiği gibi sarılanlar sayesinde Bursa'dayız, Konya'dayız, İzmir'deyiz, Diyarbakır'dayız, Van'dayız, İstanbul'dayız, Edirne'deyiz...

Aynı yola revan olmaz isek kümes ufkunun oluşturduğu dar ve değersiz bir yaşam tarzıyla işgale uğrayıp sefil bir hayat içerisinde yok olmamız an meselesidir...

Alp Arslan'ın ufkunu kuşanmanın vakti gelmedi mi?

Sen bir kartal yavrususun, kümes tavuğunun civcivi değil!..

"Bize göre, görünen köy de kılavuz ister. Çünkü o köy hiç göründüğü gibi değil. Ve keşke sadece at izi it izine karışsaydı! O zaman ayırt edilebilirdi. Fakat at izi köpek, fare, çakal, inek, domuz, eşek ve kedi izine karışmış. Ayırt etmek zor. Hava da puslu..."

BUNLARI BİLMELİSİN -1-

Büyük resmi daha iyi görebilmek için kadrajı yükseltiyoruz.

"İnsanları ve devletleri uzaktan kumandalı bir robot hâline getiren bir düzenek kurmuşlardı..."

2007 yılında çok garip şeyler olacaktı.

Yaşanan olaylar, buz dağının sadece görünen yüzünü görmemize yardımcı olacaktı.

Ya görünmeyen yüzü?

2007 yılından birkaç yıl öncesine kadar Türk Havacılık ve Uzay Sanayide üretilen *F-16* uçaklarının dost-düşman tanımlamasını yapan elektronik sistemler, bir tane dahi Türk mühendisin giremediği özel bir bölümde üretiliyordu.

Bu sistem, Türk *F-16*'sının başka bir uçakla karşılaştığında, karşısındakinin dost mu düşman mı olduğunu pilota iletiyordu. Burada Türkiye açısından bir sorun yaşanmaktaydı.

Bu sistem, bir Türk *F-16*'sı *NATO* ülkelerinden herhangi birinin uçağıyla karşılaştığında onu dost olarak algıladığı için pilota sinyal gönderemiyordu. Böylece herhangi bir *NATO* ülkesi uçakla bize saldırdığında *F-16* savaş uçağı ona ateş edemeyecekti. Bu nedenle sık sık Türk hava sahasını ihlal eden Yunan uçaklarının Türk hava sahasından uzak tutulmasında problemler yaşanıyordu. Çünkü Yunanistan da *NATO*'ya üyeydi.

Ayrıca bu durum, *NATO* ülkelerinden biriyle yaşanacak sorunlarda, Türk Hava Savunma Sistemi'nin tamamen çökmesini gündeme getiriyordu. Çünkü ABD, herhangi bir savaşta veya askerî bir operasyon sırasında kendi sattığı elektronik tanıma sistemlerine sahip uçak, helikopter ve tank gibi silahları istediği zaman uydudan verilebilen bir talimatla savaş dışı bırakılabiliyordu. Bu sebeple ABD'den aldığımız uçak, helikopter ve tanklar savaş ve savunma için güvenli değildi. Bir şeyler yapıp ABD'den alınan bu savaş araçlarının tanıma sistemlerini bize yarayacak şekilde programlamak gerekiyordu.

ASELSAN mühendisleri, altı ay gibi kısa bir sürede ABD tarafından bize satılan bu uçak tanıma sisteminin hâkimiyetini lehimize çevirmeyi başarmışlardı. Şifre çözüp gereken yazılımı yapmışlardı. ABD'nin sistemi devre dışı kalacaktı. Tam o sırada bir şeyler oldu. Pürdikkat!..

ASELSAN'da çok önemli projelere imza atan bir makine mühendisi olan 31 yaşındaki Hüseyin Başbilen, 7 Ağustos 2006 tarihinde, Ankara'da Pursaklar-Ayancık yolu üzerinde, otomobilinin içinde, bileklerinde ve boynunda kesikler

oluşmuş vaziyette ölü olarak bulundu. Bir gün önce evden ayrılmıştı ve bulunamıyordu. Boynundaki ve bileklerindeki kesikler intihar ettiğini gösteriyordu. Ayrıca intihar etmeden önce bir de mektup yazmıştı. Mektup "Elveda," diye başlıyor, "Hüseyin Başbilen, Allah'ın bir kulu." diye bitiyordu. Cüzdanından ise bir miktar para, kimliği ve bir ayetin yazılı olduğu bir kâğıt çıktı.

ASELSAN mühendisi Hüseyin Başbilen, aynı zamanda Türkiye'nin 2004'te başlattığı yerli tank *ALTAY* projesinde çalışıyordu. Ayrıca şifreleme konusunda uzmandı. Uçakların komuta kontrol sistemlerinin millîleştirilmesi projesinde görev alan ekipteydi. Bununla birlikte emperyalist ülkelerin kripto şifrelerini kırma üzerine de yoğunlaşmıştı. Büyük işler yapıyordu.

Ölüm olayı, kayıtlara "intihar" olarak geçti. Savcı, intihar kanaatine varıp dosyayı hemen kapattı ve takipsizlik kararı verdi; hâlbuki ne *MOBESE* kayıtlarını ne de arabadaki parmak izlerini incelemişti! Mühendis Hüseyin Başbilen'in babası Vehbi Başbilen bunların arkasına düştü ama sonuç alamadı ve şunları söyledi: "Şurada bir köpek ölse sahip çıkılır. Bize o köpek kadar değer verilmedi. Savcı, odasından kovdu bizleri. Bizi dinleyen olmadı. Oğlumun nasıl öldüğü aydınlatılsın istiyorum. Çünkü oğlumun intihar etmediğini ben biliyorum. Benim evladım inançlı biriydi. Dini bütün bir adam kolay kolay intihar etmez."

Jandarma tarafından otomobilde yapılan aramada Başbilen'in çantası bulundu. Ancak soruşturmada elde edilen bilgilere göre, çantada Başbilen'in üzerinde çalıştığı *Millî*

Tank Projesi ile ilgili sunumların olması gerekiyordu ama bu dosyalar bulunamadı. Başbilen, *ASELSAN*'ın verdiği bilgiye göre on beş gizli projede çalışıyordu.

Ve şu an *ALTAY* tankı bitirilmek üzere. Yapılmaması için içerideki hainler baskı yapıyor. Bunu dışarıdaki efendilerden aldıkları emirle yapıyorlar. Keşke Hüseyin Başbilen hayatta olsaydı da *ALTAY* tankının tamamlandığını görseydi!

Hüseyin Başbilen'in ölümünden sonra üç mühendis daha intihar etti. (!)

Ve bir mühendis daha...

ASELSAN'da üç yıl görev yapıp 2000 yılında ayrılan Elektrik Mühendisi Haim Ünsel Ünal, 17 Ocak 2007 tarihinde, Eymir Gölü kenarında tabancayla "intihar" etmiş vaziyette bulundu.

Haim Ünsel Ünal ölmeseydi 20 Ocak'ta evlenecekti. Dahası, öldüğü gün savunma sanayiyle ilgili bir seminere katılacaktı. Seminere çıkmadan önce annesini, babasını ve kardeşini arayıp helalleşmişti. Çok önemli şeyler üzerinde çalışıyordu ve bunları seminerde tanıtacaktı. Aynı şekilde uçakların komuta kontrol sistemlerinin millîleştirilmesi projesinde görev alan ekipteydi. Aynı zamanda, o da emperyalist ülkelerin kripto şifrelerini kırma üzerine yoğunlaşmıştı.

Ve bir mühendis daha...

ASELSAN'da görevli 26 yaşındaki Mühendis Evrim Yançeken ise 26 Ocak 2007'de, saat 06.00 sıralarında, Ankara Batıkent'te oturduğu binanın altıncı katından kendini boş-

luğa bırakarak vefat etti. Bu da kayıtlara "intihar" olarak geçti. Şimdi olayı bağlayalım. Pürdikkat!..

Her üç mühendis de *ASELSAN*'da görev yapmışlar, yapıyorlardı.

Her üç mühendis de özellik "şifre çözme" konusunda uzmandı.

Her üç mühendis de *ASELSAN*'ın çok gizli faaliyet gösteren *AVİYONİK* sistemler bölümünde "Millî Savaş Yazılımı" projesinde çalışıyorlardı.

Yani üç mühendisimiz de ABD'nin güdümlü elektronik sistem programlarının kontrol dışı bırakılması ve uydu müdahalesinin engellenmesi için üretilecek elektronik sistem üzerine çalışıyordu.

Maalesef bu üç mühendis, birdenbire, ne hikmetse hayatlarından bezip intihar ediyorlardı.

Bitmedi!

Altını çizerek okumaya devam...

* * * *

Şimdi anlatacaklarıma dikkat kesil değerli okuyucu! Daha derine ineceğiz.

Yine bir olay... Dikkat!..

Türkiye'nin güvenliğiyle ilgili çok önemli şifreli cihazlar üzerinde çalışan *TÜBİTAK*'a bağlı üç mühendis ve uzman, geliştirdikleri cihazı denemek için *TÜBİTAK*'a ait bir minibüsle Çanakkale'ye gitti.

Araçtaki uzmanların adı Yüzbaşı Yüksel Kenter, Ercan Kuruoğlu ve Mustafa Aktekin idi.

Cihazı denedikten sonra dönüşte, Çanakkale-Gelibolu yolu üzerinde 14 Temmuz 2004 akşamı geçirdikleri bir trafik kazasında hayatlarını kaybettiler.

TÜBİTAK'a ait minibüs, saman yüklü ve arka ışıkları yanmayan bir traktöre arkadan çarpmıştı. Kazada üç uzman da hayatını kaybetti. Kazayı ilk gören köylüler olacaktı ve kazayı resmî makamlara ilk onlar bildirecekti.

İlginç olan, köylüler, kaza yerine gelen savcıya, "kendisinden önce gelen birinin inceleme yaptığını" anlatmışlardı. Kimdi o gelenler? Bilinmiyor.

Yaşamını yitiren uzmanlar çok önemli "şifreli bir cihazın" üretilmesini sağlamışlardı. Ne üzerine çalıştıklarını akrabalarına, ailelerine hatta eşlerine bile söylemiyorlardı.

Ölen uzmanlardan Ercan Kuruoğlu'nun babası, oğlunu son yolculuğuna uğurlarken tabuta bayrak koydurtmuştu. Evladının şehit edildiğine inanıyor ve şunları diyordu: "Vatanı için çalışıyordu. İşinden hiç şikâyetçi olduğunu görmedim. Ama bize hiçbir şey söylemiyordu."

Zaten söyleyemezlerdi de! Devlet sırrıydı...

Ercan Kuruoğlu'nun kayınbabası eski bakanlardan Ramazan Mirzaoğlu idi. "Devlet çok iyi yetiştirilmiş evlatlarını kaybetti. Damadım gizlilik gerektiren stratejik bir görev yapıyordu," demişti.

Peki görevi neyle bağlantılıydı?

İşte şimdi tüyler ürpertici yere geldik. Pürdikkat!

4 Temmuz 2003'te Irak Süleymaniye'de bulunan Türk askerlerinin bulunduğu yere ABD askerleri baskın yapıp on bir Türk askerinin başına çuval geçirmişti.

Bu olay büyük bir skandal ve hakaret idi...

ABD'nin baskın yapma sebebi, ordumuzun geliştirdiği şifresi kolay kolay çözülemeyen bir cihazın Türk askerlerinin elinde olmasıydı. Çuval geçirme olayının büyük sebeplerinden biri de buydu. Bu cihaz, şifre çözücü bir cihazdı ve güvenliği sağlıyordu. Bu cihazı kim üretmişti?

Çanakkale-Gelibolu yolu üzerinde traktöre çarparak kaza yapan TÜBİTAK'a ait minibüste bulunan Ercan Kuruoğlu...

Daha ilginci, Ercan Kuruoğlu'nun çalışmalarında kullandığı bilgisayar kaybolmuştu. Çuval geçirme olayında ABD'li askerlerin el koyduğu bilgisayarda, millî cihazla ilgili bilgiler bulunuyordu.[9] Peki, bu mühendislerimiz durup dururken neden intihar ediyor? İşte burada tüyler ürpertici teknikler devreye giriyor. *LSD-25* adında kimyasal bir ürün vardır. Bir kişinin yiyecek ve içeceklerine katıldığında o kişi, on beş gün içinde hiçbir sebep yokken hayaller, halüsinasyonlar görüp baskıya dayanamayıp intihar eder. Sürekli moral bozukluğu oluşur ve gördüğü hayallerle sürekli intihar etmesi gerektiğine inanır. Oluşan ruhi bunalımla intihar eder. *LSD-25*'i ve etkisini ilk keşfeden, *CIA* için çalışan

9 Atilla Akar, Gizli Sulkastlar, Profil Yayınları, İstanbul 2009; Melik Duvaklı, Aselsan Cinayetleri, Profil Yayınları, İstanbul 2013.

Dr. Frank Olson'dur. *CIA*, etkisini görmek için Frank Olson'un yemeklerine ve içeceklerine gizliden *LSD-25* koyar. Doktor, on beş gün içinde bulunduğu otelin balkonundan atlayarak intihar eder.

ASELSAN ve *TÜBİTAK* mühendislerimizin birçoğunun, evinde ya kendisini keserek, ya tüp gazı çekerek, ya kendini asarak ya da bulunduğu binadan atlayarak intihar ettiği gözlemlendi. Her yol *LSD-25*'e çıkıyor.

Değerli okuyucu, biliyorum, millî adımların atılmasını engelleyen hayalet bir yapının olduğunu sen de anladın. Bu yapı, ABD'nin içimizde kurdurduğu büyük ve devlet kurumlarımızın içine sızmış gizli bir yapılanmaydı. Peki bu yapı için çalışanlar İngiliz ve ABD vatandaşları mıydı? Hayır! Bunlar satılmış, seçilmiş ve körü körüne bağlanmış insanlardı ve ABD ile diğer küresel güçlere çalışıyorlardı.

Millî silah ve cihaz geliştiren mühendisleri bile öldürüp izlerini kaybettiriyorlardı.

Bu hayalet yapı, gizli seçilmişlerden oluşan gizli bir örgütlenmeydi.

Ama fark et kıymetli okuyucu; hani İngiltere Başbakanı Churchill Türkiye için "Büyürse budamalı, solarsa sulamalı," demişti ya...

Türkiye teknolojik olarak büyümeden buduyorlardı. *ASELSAN* ve *TÜBİTAK* mühendislerinin faili meçhul bir şekilde öldürülmeleri, budama operasyonundan başka bir şey değildi.

Türkiye'nin büyüyüp gelişmesini engellemek için yaptıkları sadece bunlar mıydı? Değil tabii ki de!

Büyük resmi daha iyi görebilmek için kadrajı yükseltelim.

Büyük resmin parçalarını birleştireceğiz.

Dikkat!..

* * * *

Ve Sigara!

Sigara sebebiyle her yıl dünyada beş milyon, Türkiye'de ise yüz bin insan ölmektedir. Sigaranın yol açtığı ölümler trafik, terör, yangın ve iş kazalarının neden olduğu tüm ölümlerin toplamından kat kat fazladır. Türkiye'de her yıl ortalama trafik kazasından yedi bin insan ölüyor. Kırk yıldır PKK teröründen dolayı elli bin can verdik. Fakat sigara sebebiyle her yıl Türkiye'de yüz bin insan ölüyor. Ortada çok daha büyük ve gizli bir terör ve terör şebekesi var. Anlatacağız! Ayrıca ülkemizde orman yangınlarının ve genel tüm yangınların %50'sinin sebebi sigaradır.

Biliyor musunuz, Türkiye'de on beş milyon insan düzenli olarak sigara içiyor; dünya genelinde ise bu sayı bir milyar. İşte geldik en önemli yere. Daha fazla insan içmezse sigara şirketleri batar. Bundan sonrasını dikkatli oku değerli okuyucu... Sigara şirketleri dünyanın en büyük ekonomik güçlerindendir. Birçok devleti tehdit edecek boyuta ulaşmışlardır. Bizzat ABD menşeli sigara şirketinin Türkiye'yi tehdit edip geri adım attırdığını biliyor muydunuz? Asıl konumuz bu. Kazmayı derinlere vuralım. Dikkat!

Gazete ve televizyonlarda ara sıra "şu kadar bin kaçak sigara paketi yakalandı" diye okuruz. Tutuklananlar hep zincirin son halkasıdır. Sigara yükte hafiftir ama hacim olarak büyüktür. Uyuşturucu gibi ufak bir yerde birkaç kilo saklayamazsınız.

Kaçak sigara taşıyan kamyonları tespit etmek de zor değildir çünkü sigara hacim olarak genişse de yükte hafif olduğu için sigara taşıyan kamyonlar uzun bir rampayı yüklü olan diğer kamyonlara göre daha hızlı çıkarlar ve bu hızdan dolayı da şüphe uyandırırlar. Peki, küresel odaklara bağlı birçok sigara her yere nasıl ulaştırılabiliyor?

Örgütler bu konuda ciddi rol almaktadır. PKK terör örgütünün de kaçak sigara işinde olması, büyük şehirlerde mafya ile iç içe olması Doğu ve Güneydoğu'da satışı bizzat yapmasını sağlamaktadır. Kaçak sigara işi, PKK'nın ciddi gelir kaynağıdır. Yani Amerikan, İngiliz ve Japon şirketleri sigaralarıyla halkımızı uzun vadede ölüme mahkûm ederken, bu ölüm tacirleri aynı zamanda on binlerce gencimizin şehit olmasına yol açan PKK terörünü de desteklediler.

En büyük sigara şirketleri *Philip Morris* ve *JTI* idi. Bunlar uluslararası alanda en büyük paraya sahip şirketlerdi. Bu şirketler sigarayı insanlara sadece meşru yollardan ulaştırmıyor, kaçak yollardan yasa dışı olarak da ulaştırıyordu. Bu durum birçok kez Avrupa Birliği'ne şikâyet edilmişti. Dediğimiz gibi yasa dışı yollardan sigara insanlara ulaştırılırken, PKK ciddi görev alıyor ve para kazanıyordu.

Sigara kaçakçılığı doğrudan PKK üzerinden yapıldığı için PKK'nın kasasına paket başına yirmi beş-elli sent gi-

riyordu. Ve ilerleyen yıllarda bu rakam daha da arttı. PKK, Irak ve bölgesine ciddi derecede sigara ulaştırarak bunu fırsata çevirdi. Sadece Irak nüfusuna bakınca PKK'nın gelirinin yılda en az "üç yüz milyon dolar" olabileceği görülüyor. Bu rakam, günde bir paket sigara içen dört buçuk milyon tüketiciden paket başına yirmi beş sent kâr elde edilme esasından hareketle tespit edilmiştir. Günümüzdeyse bu gelir kat kat fazladır.

Bu kaçakçılığın Türkiye üzerinden yapılması ise çok üzücü olmuştur. Şehit aileleri PKK yüzünden kan ağlarken, vatandaşımız "şehitler ölmez!" diye ağıtlar yakarken, bazı kurumların kılı kıpırdamıyordu! "PKK'yı sigara kaçakçılığı finanse ediyor" haberleri dahi, devletimizin bazı ilgili birimlerini harekete geçirmiyordu. Bu arada *Philip Morris* gibi küresel sigara şirketleri de ciddi paralar kazanıyordu. Bu da ayrı bir nokta tabii...

Ancak yıllardır dağda, ovada, gece gündüz, yaz kış vatan için, millet için PKK terörüyle mücadele eden Mehmetçiğimize karşı bu çok büyük bir ayıptı. Bu şirketlere ait olan sigaralara verilen para, Mehmetçiğimize sıkılan kurşuna katkıydı. Sigara içerken bir kez daha düşünelim. Kaçak sigara taşıyan tırlar nereden geçerek Türkiye'ye giriyor ve Türkiye dışına çıkıyordu? Elbette ki Türk gümrüklerinden!.. Bu sebeple herkesin kendini sorgulaması gerekir.

Örneğin *JTI* sigara şirketi, Porto Riko'daki fabrikasında ürettiği 5,7 milyar sigarayı önce Valencia'ya indiriyor, oradan Güney Kıbrıs'a geçiriyor ve burada etiketlerini değiştiriyor. Rusya'ya gidecekmiş gibi gemilere yükleyip Lübnan'a

sokuyor, Lübnan'dan Türkiye'ye naklediyor, Türkiye'den de Irak'a kaçırıyordu ve burada PKK'ya devrediliyordu. Irak'a geçirilen her sigara için de PKK'ya para veriliyordu.

Bir katır ve bir eşekte üç bin paket sigara oluyordu. PKK, eşek ve katır başı yüz dolar alıyordu geçişte... Ayrıca satışını da yapıyordu ve böylece sigara kaçakçılığından 1,2 milyar Türk lirası kazanıyordu. Eşek, katır derken biraz kafanız karıştı biliyoruz ama kaçakçılık çok karışık iştir ve örgütlerin çok para kazandığı en iyi yoldur. Fakat şu an PKK'nın uyuşturucu ve sigaradan para kazanmasına ciddi darbe vuruldu. Bu durumdan sigara şirketleri çok rahatsız oldu. Devleti tehdit ettiler. Anlatacağız.

Şimdi bomba tespiti yapalım: PKK'yı savaşlarda, kaos çıkarmada, bölücülükte, kaçakçılıkta ve Türkiye'nin ilerlemesini engellemede kullanıyorlardı. Bu sebeple PKK'nın hep güçlü olarak var olması gerekiyordu. Bunun için de PKK'da hep para olması lazımdı. Hep parası olması içinse "sigara" işini PKK'ya yaptırıp para kazanmasını sağlıyorlardı. PKK da o para ile silah, cephane alıyor ve daha çok militanı örgüte katabiliyordu.

Sigara şirketleri, sahip oldukları para ve güç sayesinde kendilerine yakınlaştırabildikleri insanları ve kurumları kullanarak ne kadar büyüse de gözü doymaz hâle gelmiştir. Lobileri aracılığıyla bilim dünyasını, uluslararası örgütleri, kuruluşları, bilim adamlarını, doktorları ahlaksız yollarla ele geçirip kendi amaçları için kullanırlar. ABD Başkanı, gençleri sigaranın zararlı etkilerinden uzak tutmak için

Temmuz 1995'te aldırttığı bir kararla nikotinin ve nikotinli ürünlerin bağımlılık oluşturan uyuşturucu sınıfına girmesini sağladı. Fakat ciddi tehditlerle karşılaştı.

Ancak Amerika'da on sekiz yaşından küçüklerin sigara satın alması ve bunlara sigara satılması kısıtlandı. Sigara şirketleri artık Amerika'da gençleri daha fazla zehirleyemeyecekti. Ve bu sebeple başta Türkiye olmak üzere Doğu ülkelerine yöneldiler. Aldıkları ve uyguladıkları karar dehşet verici: "15 yaşına gelmiş olan her Türk genci bizim sigaralarımızı içiyor olmalıdır."

Ve en önemli yere geldik. On ikiden vuralım. Dediğimiz gibi sigara kaçakçılığının merkezinde *Philip Morris* ve *JTI* vardı. En sonunda birileri bu şirketlere soruşturma açtı. AB soruşturmaya dâhil oldu. Soruşturmanın kendi aleyhlerine biteceğini ve çok büyük tazminatlar ödeyeceğini anlayan bu firmalar, Avrupa Birliği ile anlaşma yoluna gitti. Bu anlaşmaya göre Avrupa Birliği'ne, *Philip Morris* on iki yılda 1,25 milyar dolar, *JTI* da yaklaşık beş yüz milyon dolar ödeme yapmayı kabul etti. Bunun karşılığında Avrupa Birliği, *Philip Morris* ve *JTI* hakkındaki tüm suçlamaları geri çekti. Bu şirketlerden temin edilen para Avrupa Birliği'ne üye ülkeler arasında belli oranlarda dağıtılıyor. Anlayacağınız, Avrupa Birliği de dönen sigara ticaretinden haracını kesiyor. Hepsi bu kirli çarka dâhil...

Peki, soru şu: *Philip Morris* şirketinin kurucusu kim? Bu şirket neyin nesi?

O hâlde büyük resmi daha iyi görebilmek için kadrajı daha da yükseltiyorum. Sigara şirketlerini tanıyalım.

* * * *

Philip Morris!

İspanya'dan göç ederek Osmanlı topraklarına gelen Yahudilere Sefarad Yahudisi denir. Yıl 1855; Manisa'da Sefarad Yahudilerinden fakir bir ailenin bir erkek çocuğu olur. İsmini "Morris" koyarlar. Morris, dokuz yaşında "kuşpalazı" hastalığına yakalanınca ölümle burun buruna gelir. Şinasi isimli bir Müslüman doktorun tedavisi neticesinde iyileşince, ailesi ona Şinasi ismini de verir. Bu bir vefa borcudur. Adı Şinasi Morris olur. Bu vefa anlayışı Morris'in ruhuna da işleyecektir.

Derken Morris on beş yaşına gelince fakir olan ailesine yardım etmek için Yahudi mezarlığında bekçi olarak işe girer. Okuma yazması olmadığından işten atılır. Şöyle ki dışarıdan bir Yahudi ailesi gelir ve mezarlıktaki yakınlarının mezarını görmek ister. Fakat mezarın yerini bilmiyorlardır. Morris ise okuma bilmediğinden mezarın yerini gösteremez. Aile, bu durumu bölgenin Yahudilerine bildirerek Morris'i işten attırır. İş arayan Şinasi Morris, 1870 yılında henüz on beş yaşındayken yine bir Yahudi olan Garofolo isimli bir tütün tüccarının yanında işe girer. Kısa zamanda patronunun gözüne giren Morris, gösterdiği başarıdan dolayı patronu tarafından Mısır'a götürülür. Orada da başarı gösterince artık patronuyla dost olur.

Morris, 1890 yılında Amerika'ya gitmeye karar verir. Patronundan aldığı yirmi beş bin dolarla Amerika'ya gider. Orada, Şikago Uluslararası Fuarı'nda bir sigara yapıştırma

makinesi sergiler. Bu makine oldukça ilgi görür. Buradan kazandığı parayla hem Garofolo'ya olan borcunu öder hem de bir iş kurma imkânı bulur. Yıl 1902'ye geldiğinde ABD, Akdeniz'de ticaret yapabilmek ve gemilerini geçirebilmek için Sultan Abdulhamit'e başvurur. Sultan bu teklifi ABD'nin Osmanlı'ya belli bir para ödemesi şartı ile kabul eder. Yalnız bir şart daha koşar ve der ki "Bizden tütün de satın alacaksınız."

Amerika bunu da kabul eder ve Osmanlı'ya haracını verir. İşte bu tütün anlaşması Morris'in yolunu açar. Ege tütününü iyi tanır ve bağlantıları da vardır. Bu bağlantı avantajını iyi kullanır. Aynı şekilde ABD'de Osmanlı'dan tütün ithal edebilecek nadir tüccarlardan biridir. Kısa sürede önünde geniş ufuklar açılan Morris, erkek kardeşi Solomon'u da Manisa'dan getirterek iş alanını iyice geliştirir.

New York'ta, Broadway 120. Sokak'ta *Schinasi Brothers Company* isimli bir sigara fabrikası kurar. Yani "Şinasi Kardeşler Şirketi." Bu fabrika binası hâlâ ayakta kalmayı başarmıştır. *Marlboro* da ilk kez bu şirketle üretilecekti. Morris, *Marlboro*'nun kurucusu kabul edilir.

Kurduğu bu fabrikada Türkiye'den götürdüğü tütünleri kullanan Morris, kısa zamanda Türk tipi sigaralarla üne kavuşur.

Türkiye'den, özellikle Manisa ve Akhisar civarından aldığı tütünlerle yine bu bölgeden götürdüğü usta ve kalifiye işçilerle yüksek kalite mamuller elde etmeyi başarır.

1903 yılında Selanik'te iş arkadaşı olan Jozef Ben Rubi'nin kızı "Laurette" ile tanışıp evlenir. Victoria, Juliette ve

Altına adını verdiği üç kızı ve Leon ismini verdiği bir erkek çocuğu olur.

Artık Morris çok zengindir. Hatta Yunan Yahudisi eşi için o döneme göre oldukça gösterişli bir malikâne yaptırır.

Malikânenin 52 odalı olduğu rivayet edilir. Bu günlerden diğer bir rivayet de şudur: Morris Yunanistan'da bir basın toplantısı yapar. Bir gazeteci bir kâğıda bir soru yazar ve Morris'e verir. Morris kâğıdı yanındakine uzatır ve "Ben okuma bilmem, sen oku," der. Ardından başka bir gazeteci şöyle der: "Okuma yazma bilmeden bu kadar zengin oldunuz, bir de tahsilli olsanız kim bilir ne olurdunuz?"

Philip Morris

Morris şu cevabı verir: "İyi bir mezar bekçisi olurdum!"

Sonra, bir tütün devi olan *Philip Morris Company* doğmuştur. Gerisini bilirsiniz. Şirket dünyanın en büyük sigara şirketi olacaktır. *Marlboro* ve daha birçok marka burada üretilmeye devam eder.

Daha derinlerde kazı yapalım.

Her gün, yaklaşık yirmi milyon Türk tiryaki, on beş milyon paket civarında sigara tüketiyor.

Türkiye, yıllık on dokuz milyar liralık sigara tüketimiyle dünyanın en büyük yedinci sigara pazarı durumunda.

Philip Morris, şu an ABD'nin en çok satan sigara şirketi. *Marlboro* da ABD'nin en çok satan sigarası.

Tüketilen sigaraların çoğu da *Philip Morris* şirketinin ürettiği markalar.

Philip Morris'in bütçesi ise birçok ülkeden daha büyük. 2010 yılı net geliri yüz elli milyar ABD doları civarında. Ve en acı tarafına geldi sıra.

Sigaranın neden olduğu hastalıkların başında gelen kanserin ilaçlarını da ABD'li firmalar üretiyor ve onların tekelinde. Bir başka deyişle sigara içenler, ABD'yi iki defa zengin ediyorlar. Önce sigara içmek için ödenen parayla, sonra da sigaranın yol açtığı hastalıklara karşı tedavi olmak üzere ilaca ödenen parayla zenginliklerini katlıyorlar. Kusursuz kıskaç ve kumpas diye buna denir. Ayrıca az önce de anlattığımız gibi sigara, daha sonra kaçakçılık ve terörü besleyen bir numaralı iş olacaktı.

Sylvester Stallone

Bitmedi!

Bu sigara şirketleri *Hollywood*'a ve dizi sektörüne ciddi derecede para yatırmaktadır. En ünlü oyuncuların rol aldığı filmlerde sigara ve alkol içmeyen yoktur ve sigaranın markası da görünmektedir.

Biliyor musunuz, *Brown & Williamson Şirketi*, 1983 yılında Sylvester Stallone ile beş filmde sigara içmesi için beş yüz bin dolarlık anlaşma yapmıştı. Firmanın sigarasını birkaç defa göstererek içine çekecek ve bu kadar çok para alacaktı.

Türkiye'deki film ve dizi sektöründe rol alanlara bu paraları teklif etmediklerini mi sanıyorsunuz!

At sırtında ağzında sürekli sigarayla hırsız yakalayan Red Kit'i siz masum mu sanıyorsunuz! Ret Kit bölüm sonunda ağzında sigarayla güneşin batış yönüne doğru yürür. Aslında buradaki amaç, *Marlboro*'nun ergenlik bilincini ortaya çıkarmak ve bunu evden uzaklaşma, yalnızlık mesajlarıyla süsleyip ergen kitleyi sigaraya alıştırmaktır.

Nesli sigaraya teşvik etmek için tüyler ürpertici şeyler yaptılar.

Durun bir dakika! Sigara şirketleri Türkiye'yi bire bir ne zaman tehdit etmişti? Henüz bunu anlatmadık. Dikkat kesilelim o hâlde!

1989'da Sağlık Bakanı ANAP Milletvekili Bülent Akarcalı, SDHP'li iki vekille sigarayla mücadele konusunda hazırladıkları kanun teklifini TBMM Başkanlığına sunarak mücadele girişimini başlattı. Kanun teklifine göre sigara reklamı yapmak, kapalı ortamlarda ve kurumlarda sigara içmek yasaklanmalı, Türkiye'de üretilen ve ithal edilen sigaraların üstüne açık şekilde "sağlığa zararlıdır" yazılmalıydı.

Ve kanun teklifi 9 Ocak 1991'de kabul edildi. Önce *Philip Morris* şirketinden ciddi uyarı ve tepki geldi. Her şey bu kanun teklifinden sonra olacaktı. Peki, ne oldu?

Cumhurbaşkanı Özal'ın yanına yardımcısı gelip "Efendim, Başkan Bush sizi telefonla arayacakmış," dedi. Başkan Bush, Özal'ı arayıp merhabalaştıktan sonra şunları diyecekti: "Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Benim için kolay değil, senin için de kolay olmayacağına eminim."

Turgut Özal: "Konu nedir?"

Bush, "Kongrede ABD tütün lobisi çok güçlüdür. Biz Cumhuriyetçilere ciddi maddi ve siyasi destek verirler, yirmi-otuz kongre üyesi ve senatör onlarsız seçilemez," dedi ve TBMM'ye sigarayla mücadele için sunulan teklifin geri çekilmesini istedi. Böylece kanun teklifi TBMM'ye geri iade edildi. Nasıl bir baskı ve tehdit uygulandığını tam olarak bilmiyoruz.

Bildiğimiz tek şey, dünyada ülkelerin ekonomisini ve siyasi yapısını bile tehdit edebilecek büyük bir de "tütün ve sigara lobisinin" var olduğuydu.

Şimdilik pes edilmişti ama 1996'da bu kanun teklifi tekrar TBMM gündemine getirilip baskı ve tehditlere direnilerek Necmettin Erbakan'ın başbakanlığı döneminde yasalaştırıldı. Daha sonra 2009 yılında alkole ve sigaraya yönelik daha sert yasaklar gelecekti. Tabii bu, sigara şirketlerinin tehdit amaçlı eylemlerini de beraberinde getirecekti.[10] Bakın, dikkatli okuyun dostlar!

Güneydoğu'da, Suriye'de ve Irak'ta PKK ile savaşmıyoruz dostlar! PKK ile savaşmak "sigara ve tütün baronluğu" ile savaşmaktır aynı zamanda. PKK, bu baronluğun en önemli

10 Düşünün, resmî verilere göre Türkiye son on yılda sigaraya yaklaşık 257 milyar lira harcamış. Bu paraya 56 tane Yavuz Sultan Selim Köprüsü, 11 tane Atatürk Barajı, 46 tane Marmaray, 10 tane nükleer santral, 25 tane boğaz köprüsü yaptırılabilirdi. Ayrıca sigaradan hastalanan insanların devlete milyarlarca dolar sağlık masrafı vardır. Bu arada çoğu kimsenin gözünden kaçan bir nokta var. Geçmişte sigara değil tütün vardı ve katkı maddesi yoktu. Sigarada ise sanılanın aksine sadece tütün yoktur, insan sağlığına zararlı 500 küsur katkı maddesi vardır. Sigara tütünden çok daha zararlıdır. Bir de cuma namazı vakti sigaranın son fırtını çekip camiye girmek ise apayrı bir şu ursuzluktur.

taşıyıcısı ve kuryesidir. Son zamanlarda sigara kaçakçılığına büyük darbeler vuruluyor. Ve bir anda PKK bombalı eylemlere başlıyor, askerimizi şehit ediyor. PKK bunu keyfinden yapmıyor, bahsettiğimiz sigara ve tütün baronluğunun emirleri doğrultusunda yapıyor. PKK'nın yaptığı her eylemin Kürt devleti kurmak için olduğunu sanmayın. PKK, küresel baronların işlerini kolayca ve daha masrafsız yapmalarını sağlayan bir mekanizma...

Sadece sigara ve tütün baronluğu değil, uyuşturucu baronluğu da PKK'yı ciddi şekilde kullanmakta, PKK üzerinden önemli derecede üretim ve sevkiyat yapmaktadır. Bakın uyuşturucu trafiğini nasıl yapıyorlar...

Tekrar ediyorum, terör örgütüne para gelmediği zaman ellerindeki silah tek başına bir şey ifade etmez. Terör örgütü için para demek kaçakçılık demektir. PKK, Irak ve İran sınırlarımızda kendi kafasına göre gümrük teşkilatı kurmuştur. Yapılan her türlü kaçakçılık malından haraç keser. Hayvan kaçakçılığından uyuşturucu ve sigara kaçakçılığına kadar... PKK, kaçakçılığı engellemeye çalışan karakollara silahlı saldırı yapıp birçok askerimizi şehit etmiştir. Gelelim uyuşturucuya.

Uyuşturucu denince aklınıza gelen nedir; morfin, eroin, kokain? Evet, hepsi uyuşturucu. Ama bizim hudutlarımızdan kokain geçmez, eroin de geçmez. "Baz morfin" yani eroinin ham maddesi geçer. Baz morfin İran sınırından bildiğimiz atlarla, katırlarla geçirildi. Avrupa'dan bize kaçak olarak tır aracılığıyla "asit anhidrit" gelir. Bu asit, baz morfini eroine dönüştürmeye yarar. Ülkemizde eroin imal edilir,

ya Suriye'ye ya da doğrudan Avrupa'ya sevk edilir. Baz morfinin eroine dönüştürülmesi bir gündür. Daha doğrusu bir gece. Sabaha karşı eroin kurumaya bırakılır. Kaçakçılar için bu işin en kötü yanı, asidin baz morfine karışınca çok keskin bir koku yaymasıdır. Yüzlerce metre uzaktan hissedilir. Bu sebeple eroin dağlarda, merkeze uzak yerlerde yapılır. Hadi size bir benzetme yapayım: Asit Avrupa'dan geliyor, baz morfin de Asya'dan yani doğudan geliyor. Türkiye'de birleşip eroin oluyor. Türkiye asit ve baz morfinin çiftleştiği gerdek odasıydı.

Bu uyuşturucu işinde PKK, kaçakçılar, eroin üreticileri, satıcılar, katır sahibi marabalar, herkes payına düşeni alır. Herkes mutludur. Maraba mutludur, taşıma parasını alır; terörist mutludur, askerimizi şehit edecek mermi ve silah parasını bulmuştur; aracı mutludur, komisyon alır; kuryeler mutludur, yevmiye alır; satın alanlar mutludur, kafa yapacaklardır; eskortlar ve fahişe kızlar mutludur çünkü uyuşturucu işinden para kazananlar onlara daha fazla iş ve para vereceklerdir; kızları pazarlayan pezevenk de mutludur, daha çok kız, kadın satacaktır. Üzülen kimdir bilir misiniz? Şehidin anası, kardeşi, bacısı, eşi, çocuğu ve diğer askerler. Bir de uyuşturucu kullanan çocukların ana babaları.

PKK'yı ve terörü bitirmek istiyorsak onların para kaynağını kesmek zorundayız. Bu kaynaklar kaçakçılık, uyuşturucu, haşhaş, eroin ve sigaradır. Tabii bu anlattıklarım eskiden daha fazlaydı. Bugün PKK'nın gelir kaynaklarına ciddi darbe vuruldu. Haşhaş tarlalarına, eroin ve sigara kaçakçılığı yapılan mekânlara çöküldü. Kaçakçılık yapılan yollar güvenlik altına alındı. Özellikle 2015 yılından sonra

PKK'ya yönelik operasyonlarda büyük başarı elde edildi. PKK, ekonomik yönden zor duruma düşürüldü ve bunun sonucu olarak özellikle İçişleri Bakanı'nın ve Türkiye'deki hükûmetin düşürülmesi için yurt dışı ve yurt içinde propaganda başlatıldı. PKK, kaçakçılıktan elde ettiği parayı nerede saklıyordu? İsviçre'de PKK'nın kurduğu bir vakıfta. Öcalan yakalandıktan sonra bunu itiraf etmiştir. Hiç, bu vakıftaki terör paralarına el konulduğunu duymazsınız![11]

Unutmayın, uyuşturucu kaçakçılığı uluslararası bir iştir. Dünyada uyuşturucu işini yürüten dev bir uyuşturucu baronluğu vardır. Sırf uyuşturucu parasını saklamak için banka kurmuşlardır. PKK'yı bitirmeye kalktığımız anda dünyayı yönlendiren bu baronluğa saldırmış oluyoruz ve yollarına taş koyduğumuz için sözde bizi yine PKK'nın eylemleriyle cezalandırıyorlar. Siz sadece PKK ile mi savaştığımızı sanıyorsunuz? Daha doğrusu, PKK'nın Kürt devleti kurmak için mi var olduğunu sanıyorsunuz? PKK'nın Kürtlerle falan bir alakası yok; PKK uyuşturucu baronluğu, petrol şirketleri, organ mafyası, silah bankerleri adına çalışma yürütmektedir. PKK, devletler üstü bu güçlerin çok kullanışlı bir maşasından ibarettir.

Dünyadaki tüm uyuşturucu ticareti ve işi tek bir şebekenin kontrolündedir. Tarladaki afyondan, haşhaştan, cadde ve sokak köşelerindeki eroin satıcısına kadar tek bir yere bağlıdır: İngiliz Devleti'ne. Yüzlerce yıllık tecrübesiyle Amerika'dan Uzak Doğu'ya kadar bu işi İngiliz Devleti'ne bağlı baronlar yürüttü ve yürütmeye devam ediyorlar. Bu

11 Erdal Sarızeybek, İhaneti Gördüm, Pozitif Yayınları, İstanbul 2007, s. 83-113.

iş, İngiliz İstihbarat Servisi *MI-6* kontrolünde yapılmaktadır. *CIA* ve *MOSSAD* ile ortak faaliyet yürütürler. Uyuşturucu trafiği İngilizlerin koruması altında büyük bir organizasyondur.

ABD de bu işin gelirini giderini tutuyor. ABD'nin yıllık yedi yüz milyar dolarlık illegal uyuşturucu geliri vardır. Bu gelir dünyayı yöneten *Wall Street*'teki bankerlerin finans kurumlarında korunur. Amerika'da halkın büyük bir bölümü fakirdir. Elli milyon kişi aşevinden yemek yiyor. ABD, halkın sosyal patlamasını önlemek için iki şeyin önünü açtı: Seks ve uyuşturucu. Bugün ABD'ye dört yüz ton uyuşturucunun girmesine müsaade edilmektedir. Uyuşturucu, petrol ve silahtan sonra dünyanın en değerli ticari malıdır. Bugün uyuşturucuyu taşıma ve satma işi ABD, İsrail ve İngiliz istihbarat teşkilatları tarafından yapılmaktadır. Bu devletler bugün dünyada petrol ve enerji hatlarını ve yollarını korudukları gibi, uyuşturucu rotalarını da korumaktalar. PKK bu rotada görev alır. Türkiye, Güneydoğu'da ve sınır ötesinde PKK'ya operasyon yaptığı an uyuşturucu baronluğuna operasyon yapmış olur. Türkiye'de hemen o ara bir bombalı saldırı, bir uçak düşürme, bir suikast, askerleri şehit etme olayı olur. Ülkeye yapılan ekonomik yatırımlar durdurulur. Türkiye daha ileri giderse dolar yükseltilir, AB ekonomik notunu kırar, Avrupa'da Türkiye'nin demokrasiden uzaklaştığı propagandası yapılmaya başlanır.

Bakın ne anlatacağım size! ABD uyuşturucu konusunda dünyayı aldatacak büyük bir faaliyet geliştirdi. Şöyle ki dünya genelinde uyuşturucuyla mücadele adı altında operasyonlar yaptı. Bu operasyonlar, aslında uyuşturucu trafi-

ğini engelleyen kişilereydi. Amerika'da "DEA" diye bir birim kuruldu: Uyuşturucuyla Mücadele Eden Polis Teşkilatı. Dünyanın her yerinde faaliyet yürütmekteler. 90'lı yıllarda Türkiye'ye gelip güvenlik güçlerimizle ortak faaliyet yürütmek istediler. Tabii ABD ile stratejik müttefik olduğumuz için kabul ediyorduk. *DEA* mensupları, bizim güvenlik güçlerimize Güneydoğu'da uyuşturucu trafiğini ihbar eden insanların kimliklerini soruyorlardı. *DEA*'nın uyuşturucuyla mücadele için kurulduğunu bilen görevlilerimiz kiminin ismini veriyordu. Bu insanlar, isimleri öğrenildikten sonra ya öldürüldü ya da tasfiye edildiler.

Devam...

Bu arada, siz sigara içen doktorlar ve sağlıkçılar; "Sigara içiyorum ama hastanede içmiyorum," diyorsunuz. Bu durumun, bir imamın "Ben şarap içiyorum ama camide içmiyorum," demesinden hiç farkı yoktur. Önce doktorlar ve sağlıkçılar bu konuda örnek olarak halkı bilinçlendirmeli.

Dev sigara şirketi *Philip Morris* bir rapor hazırlayıp kamuoyuna sundu. Raporda şu ifadeler var: "Sigara içenler erken öldükleri için insanların yaşlılık dönemlerindeki hastane, huzurevi gibi masrafları ortadan kalkıyor ve bu durum devlet bütçelerine ve ekonomilerine fayda sağlıyor." Daha söze gerek var mı?

Ama para kazanıp dünyaya hâkim olmak için her türlü kirli işi yapan baronluğun ve lobilerin olduğunu fark et değerli okuyucu. Bunlar, devletleri tehdit edip teslim alacak kadar güçlüydü.

Resmin bütününü görmek için parçaları birleştirmeye devam...

* * * *

19. yüzyılda İngilizler büyük gelir elde ettikleri afyon satışını artırmak için Çinlileri afyon kullanmaya teşvik etti. Amaç, Çin'i elde tutabilmek için Çinlileri uyuşturmaktı.

Çin halkının afyon satışlarıyla köleleştirilmekte olduğunu gören Çinli aydınlar da ilk özgürlük ve bağımsızlık hareketlerini afyon satışına karşı mücadeleyle başlatmışlardır.

1800'lü yıllarda İngilizler çayı Çin'den ithal ediyor ve karşılığında da yüklü miktarda para ödüyorlardı. Bu açığı kapatmak için İngiltere, Hindistan'da üretilen afyonu gizli yollardan Çin'e sokmaya başladı. Bunun sonucu olarak Çin'de afyon bağımlılığı ortaya çıktı ve giderek yaygınlaşmaya başladı. Bağımlılığın tehlikeli boyutlara ulaşması üzerine, Çin hükûmeti sıkı tedbirler alarak afyon ticaretini yasakladı. Önemli bir gelir kapısını kaybeden İngiltere, duruma müdahale etti. Serbest ticaret ilkesinin çiğnenmesini gerekçe göstererek tarihe Afyon Savaşları olarak geçen savaşı başlattı.

Çin, 1839'da başlayıp 1842'ye kadar süren Afyon Savaşları'nı kaybetti. Hong Kong'u İngiltere'ye bırakıp beş önemli limanı Avrupalı tüccarlara açmayı kabul etti. Kendi limanlarında her türlü denetleme ve el koyma hakkından vazgeçerek, her çeşit mala kapılarını açmak zorunda kaldı.

Çinliler, Afyon Savaşları ile başlayıp ülkelerinin Avrupa'nın ortak sömürgesi hâline dönüştüğü bu dönemi "Onursuzluk Yüzyılı" olarak adlandırmışlardır.

Bağımlılık yapan bir maddeyle bir ülke ele geçirilebiliyormuş demek ki!..

Şimdi çok daha önemli bir şey anlatacağım değerli okuyucu...

Dikkat!

Çin'deki bu olay, yıkılma dönemindeki Osmanlı'nın ekonomisinin teslim alınma olayına çok benziyordu. Tütün idaremizi büyük oranda mecburen yabancı güçlere teslim etmiştik. Nasıl olduğunu anlatalım. Yer yer şaşıracak, yer yer üzüleceksin kıymetli okuyucu.

Kimse, ülkemizdeki "reji" olayını hatırlamaz. Reji, tütün tekeli anlamındadır. Kırım Savaşı ile başlayan iç ve dış borçlanma sürecinin sonunda Osmanlı yönetimi borçlarını ödeyemez hâle gelir. Alacaklı devletler buna çok tepki gösterir. Sonunda Osmanlı'nın vergilerine el koymaya karar verirler. Osmanlı'nın vergilerine el koymak için bir kurum oluştururlar. Adı Düyûn-ı Umûmiye. Osmanlı Devleti mecburiyetten bunu kabul eder.

Yabancı güçler, Osmanlı'nın en önemli gelir kaynağı olan tütün, tuz ve alkolden toplanan vergileri alacaklı ülkelerin kurduğu "Reji" adı verilen Fransız şirkete otuz yıl süreyle bırakırlar. Böylece Reji İdaresi kendi memurları ve silahlı kolcuları vasıtasıyla vergi toplamaya başlar, toplanan bu vergiler Osmanlı borcundan düşülür. Osmanlı üreticisi, ürettiği tüm tütün, tuz ve alkolü Reji'nin belirlediği fiyattan Reji İdaresine vermek zorundadır.

Çok acı şeyler yaşanır...

Köylü, Reji'den izinsiz kendi içeceği tütünü dahi saklayamazdı. İçeceği tütünü önce Reji'ye üç kuruşa satar, sonra on kuruşa satın alırdı. Bir köyden başka bir köye izinsiz tütün ve tuz taşımanın cezası çok ağırdı. Reji'nin kendi silahlı koruculari vardı ve bunlar sorgusuz sualsiz vurma, yani öldürme yetkisine sahiplerdi. Reji Şirketi'ne devredilen Osmanlı tütünlerinin idaresinin yabancı sermaye kaynakları Avusturya, Almanya, İngiltere ve Fransa kökenli olup her biri ya Rothschild Ailesi'nindi ya da bu ailenin ortağı olduğu gruplardı. Tütün üreticilerinin Reji'den ruhsat alması ve ürünlerini yalnızca Reji'ye satması şartı vardı. Başka alıcı bulamayan üretici, tütünü değerinden çok ucuza satmak zorunda kaldığından, yaşayabilmek için ister istemez kaçak üretim ve satışa başvururdu. Kaçakçılık sorunuyla da devletin kendi güvenlik güçlerinin uğraşması gerekirken, Reji, kendi bünyesinde çalıştırdığı silahlı kolcular aracılığıyla denetim bahanesiyle üreticiye hayat hakkı tanımaz, ona eziyet eder ve karşı çıkanları sorgusuz sualsiz infaz ederdi. Böylece canice öldürmeler bile yaşandı. Kırk iki yıl süren Reji İdaresi boyunca bu kolcular tarafından öldürülenlerin sayısı yirmi binin üzerindedir.

1911 yılında Reji Şirketi'nin kaldırılması kararlaştırıldı. Ancak Trablusgarp ve Balkan Savaşları'nın başlaması ve bunun oluşturduğu mali zorluklar sebebiyle Reji İdaresinin Osmanlı Devleti'ne bir milyon beş yüz bin Osmanlı lirası borç vermesi koşuluyla şirket ayrıcalıkları 1914'ten başlayarak on beş yıl daha uzatıldı. İşte bu, faciaydı!

Peki, bu kirli acımasız tütün idaresi ne zaman lağvedilir?

1 Mart 1925'te genç Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu tarihî utancı ortadan kaldırarak Tütün Rejisi'ni Fransızlardan satın alır. Fransız Reji Şirketi'nin tütün çiftçisine uyguladığı zulmün, yaptığı soygun ve katliamın haddi hesabı yoktu. İşledikleri veya emirleri altındakilere işlettikleri cinayetlerin acımasızlığı ortadaydı. Bu gibi durumlar Kurtuluş Savaşı'nda Anadolu'daki direniş hareketini daha da büyütecekti.

İşte bunlar da yaşadıklarımız arasındaydı. Ama fark et; gücünü insanların kanını akıtıp onları sömürmekten alan bir hegemonya var. Dostları yok, sadece menfaatleri var![12]

---

12 Kristof Kolomb ve arkadaşları, Amerika kıtasına varınca Kızılderililerin bir bitki yaprağını yakıp içlerine çektiklerini gördüler ve kendileri de denediler. Kızılderililer bu içtikleri şeye kutsiyet yükleyip tanrıların hepsinin tiryaki olduğuna inanırlarmış. Kâşifler de bundan içip bağımlı hâle geldiler, dönüşte bitkinin tohumlarını İspanya'ya ve Portekiz'e götürüp ektiler. Bu bitki, bağımlılık yaptığı için kısa zamanda tüm Avrupa'ya yayıldı. Daha fazla tütün ihtiyacını karşılamak için Amerika kıtasının yeni yerleri sömürgeleştirildi. On binlerce Kızılderili köle olarak Avrupa'ya getirilip ekim, dikim ve hasat işinde çalıştırıldı. Zararı bilinmediğinden dolayı Hristiyan din adamları da tütün içip vaazlarında tütünü şifa verici bitki diye anlattı ve içilmesini istedi. Öyle ki hamile kadınlar bile çocuklarının daha güçlü olması için düzenli tütün içtiler. Bu tütün daha sonra bütün dünyaya yayılmaya başladı. Avrupalı tüccarlar 1600'lü yıllarda Osmanlı'ya getirdiler. İlk zamanlar her derde deva diye satıldı. Göğüs hastalıklarına iyi gelir diye satılınca Osmanlı'da yaygınlaştı. Fakat o sıra İstanbul'da tüm evler ahşaptı ve sigara yüzünden sürekli yangın çıkıyor, bazen şehrin yarısı, kütüphaneler, hastaneler yanıyordu. O zaman itfaiyecilik tam gelişmiş olmadığı için yangın söndürülemiyor ve binlerce kişi aç ve evsiz kalıyordu. 4. Murat bir ferman çıkarıp sigarayı yasakladı. İçenlere, ekenlere, satanlara idam dâhil çok büyük cezalar uyguladı. Birçok kişi idam edilip çoğuna ağır cezalar verildi. 1862'de ise devlet tarafından tütün serbest bırakıldı, kısa zamanda eklmi ve ticareti arttı. 1887'de Beykoz'da kâğıt fabrikasında sigara kâğıdı üretilmeye başlandı. Patates ve domates de Amerika'dan gelmiştir yalnız tütünün yayılması yirmi seneyi, patatesin yayılması iki yüz seneyi bulmuştur.

TÜRKİYE PETROL KAYNIYOR!

Türkiye ileride büyük bir kaosun merkezi olacak. Neden mi? Bakın, Türkiye'de birçok şubesi olan ünlü petrol devi SHELL'in Petrol Genel Müdürü Anthony Hage ne diyor: "Bildiğim kadarıyla bütün Amerikan petrol firmalarının uzaydan çekilmiş fotoğraflarda gördükleri, Türkiye'nin bir petrol okyanusunun üzerinde oturduğudur. Ben de bundan eminim."

Evet, bunu dünyanın en büyük petrol şirketlerinden olan SHELL'in genel müdürü söyledi. Uzaydan çekilen petrol araştırma görüntüleri Türkiye'nin altının petrol yatağı olduğunu gösteriyormuş. Bunu en sonunda açıkladılar. Doğru ya, sınırımızdaki İran, Irak, Suriye petrol kaynıyor fakat Türkiye'de yok! Bu zaten anormaldi. Şimdi önemli yere gelelim: Bu petrol şirketleri Türkiye'deki petrolü sömürmek için plan yaptılar mı? Yapmaz olurlar mı hiç! Bu petrolü rahatlıkla Türkiye'nin elinden alıp çıkarmak için faaliyete geçtiler.

Türkiye Cumhuriyeti, kurulduğundan beri olası bir petrol kaynağı bulunması durumunda bu petrolün Türkiye'de kalması için yoğun çaba sarf etti. Fakat 1950'ye gelindiğinde iş değişti. Mason localarının en sadık adamlarından olan, yine ABD istihbarat ajanlarından biri ve aynı zamanda bir stratejist olan "Max Ball" Türkiye'ye gelip yöneticilerimizle bir yasa tasarısı hazırladı. Neden ve nasıl dediğinizi duyar gibiyim. Bu yasa tasarısıyla yabancı petrol şirketleri Türkiye'de rahatça petrol çıkarabilecekti.

Tasarı, Washington ABD istihbaratının Türkiye masası bölümünde hazırlandı ve Max Ball isimli stratejist uzmana teslim edildi. 1954 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisi bu ajanın baskısıyla Türkiye petrollerini Türkiye'nin olmaktan çıkarıverdi. O dönem biz Sovyet Rusya tehlikesine karşı ABD bloğuna girdiğimiz için ABD'nin birçok isteğini yapıyorduk. Tüm bu ABD isteklerini kabul etme olayı 1945'te İsmet İnönü döneminde başladı ve Menderes döneminde yoğun olarak devam etti.

Biz konumuza devam edelim. CIA merkezinde hazırlanan "Türkiye Petrol Yasası" Meclis'ten geçirildi. Bu yasayla petrol arayıp çıkarmamız da kısıtlı hâle geldi.

Yasa geçtikten sonra ABD petrol şirketleri ilerleyen yıllarda geldi ve petrol olan yerleri tespit etti. Peki, çıkarıyorlar mı? Hayır! Bakın ne yapıyorlar! Bitlis'in Mutki ilçesinde, 5700 metre derinlikte petrol kaynağının birini buldular. Açılan kuyuya dört metre derinliğinde beton döktüler ve cıva basılarak kuyuyu kapattılar. Fakat o günden bugüne yıllar geçmesine rağmen bölgede petrol sızıntısı hiç bitmedi.

Etrafı dağlarla çevrili geniş bir düzlükte bulunan Bitlis Boyluca'da, petrol kuyusunda meydana gelen sızıntılar çakmak tutularak çok rahat bir şekilde yakılabiliyor. Sızan petrol çok şiddetli kokuya sebep olduğu için köylüler rahatsız oluyor.

Bunun gibi Van, Bitlis, Diyarbakır gibi yerlerde birçok petrol bulunup beton ve cıva dökülerek kasıtlı olarak kapatıldı. Aramamızı da yasakladılar.

1980'de, Enerji Bakanı Serbülent Bingöl, ABD'nin çıkarttığı petrol kanununu değiştirmek için uğraştı. Hatta ABD'li petrol şirketlerini Türkiye'de petrol aramaya davet etti. Serbülent Bingöl, petrol şirketlerinden şu cevabı aldı: "Evet, sizde beş bin metre ve altında zengin petrol yatakları var. Fakat size güvenmiyoruz. Ya İran ve Irak örneğinde olduğu gibi petrol bulunduktan sonra devletleştirirseniz!"

Bir ara İran ve Irak, petrolü devletleştirip yabancı şirketlerin tekelinden kurtarmıştı. Bu durum ABD'yi ve İngiltere'yi çok zora sokmuştu. Bunu, ileri sayfalarda petrol tarihinden bahsederken "petrol darbelerinde" anlatacağım.

Değerli okuyucu, derttaşım, şunu asla unutma: Son yüz yıldır dünyadaki siyasi haritaların ve sınırların değişmesi, milyonlarca insanın kanının akması, petrol kavgası yüzündendi. Bu kavga için dev petrol şirketleri kuruldu. Bunlardan en önemlisi "Seven Sisters" (Yedi Kız Kardeş) adıyla bilinen yedi petrol şirketiydi. Bu şirketler ve sahipleri kendi devletleri başta olmak üzere birçok ülkeye hâkim olmuştu. Birçok devleti bu şirketler yönetir, haberimiz bile olmaz. Bu yedi şirket şunlardır: British Petroleum, Shell, Mobil, Exxon, Gulf, Texaco ve Chevron. Bunların izni olmadan

dünyanın herhangi bir yerinde petrol çıkarma ve arama yapamazsınız. Buna uymayarak bir ülke veya lideri petrol arama ve çıkarma işi yaparsa o ülkeyi iç isyan, darbe ve terör eylemleriyle kan gölüne çevirirler. Liderinin de anasından emdiği sütü burnundan getirirler; kendi ülkesinde hain ilan ettirip ardından idam bile ettirirler.

Türkiye'deki petrolü çıkarıp sömürme işini ileriye bıraktılar. Irak, Körfez ülkeleri, Arabistan, Suriye ve İran petrolleri yıllarca sömürüldü. Şu an ABD ve Çin başta olmak üzere büyük güçlerin petrol ihtiyacı giderek arttı. Türkiye ve Doğu Akdeniz'deki petrol ve doğal gaz yataklarını paylaşmak ve talan etmek için gelecekler. Gelecekler mi dedim? Geldiler bile! Petrol şirketleri Doğu Akdeniz ve Türkiye'deki petrol ve doğal gaz için mücadeleyi başlattı.

Petrol ve doğal gaz şirketlerini tanımadan ABD politikalarını anlayamazsınız. Unutmaman gereken bir bilgi vereyim.

ABD başkanları, bakanları ve bürokratlarının çoğu geçmişte petrol şirketlerinde görev yapmıştır. ABD Başkanı Bush, Yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice ve şu an ABD yönetiminin önde gelen isimleri petrol şirketlerinde görev yaptı. Saydığım isimler döneminde Orta Doğu ve Asya'ya yönelik petrol savaşları başladı. Bush dönemiyle Afganistan ve Irak işgal edilip körfez ülkeleri teslim alınarak petrole ve doğal gaza çöküldü.

Ve bombayı patlatayım. Buraya dikkat!

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) Suriye sınırımızda petrol aramalarına başlamıştı. Yıllardır devam eden sismik araştırmalar sonucunda Suriye sınırında tabiri yerindeyse petrol denizi keşfedildi. TPAO Genel Müdürü, "Türkiye'nin kaderi değişecek. Bulunan petrol çok kaliteli," dedi. Suriye sınırının sıfır noktasında açtığı 25 kuyunun 21'inde petrole ulaştı. Sınırda açılan kuyulardan günde toplam 3 bin varilin üzerinde petrol çıkarılmaya başlandı. Sonra ne mi oldu? Suriye'de 2011'de bir iç savaş patladı ve tüm petrol çıkarma işlemleri durduruldu. Ve Türkiye petrolü çıkaramaz hâle getirildi. Sınırdan Türkiye'nin üzerine üç örgüt aynı anda saldırtıldı: PKK, PYD, DEAŞ. ABD bir anda PYD'ye yüzlerce tır silah yığarak Türkiye'yi tehdit etti. Zaten bu örgütler, petrol yataklarını petrol şirketleri adına korumak üzere icat edilip konuşlandırılmıştı. Türkiye'ye "Sana o petrolü yedirmeyiz!" dediler. Bu kavga daha bitmedi. Daha sert gelecekler...

Ve unutma can dostum! Darbe ve iç savaşın anahtar kelimeleri özgürlük ve demokrasidir. Asıl hedef petrol yatakları, enerji kaynakları ve su yollarının kontrolüdür. Hedefler İran, Türkiye, Libya, Suriye, Irak ve Akdeniz... Ve üçüncü enerji savaşı başladı!

Petrol savaşlarını ve darbelerini hayret veren detaylarıyla ilerleyen sayfalarda anlatacağım. Çayını tazele. Sabırla okumaya devam...

Kıymetli okuyucu, yoldaşım, derttaşım... Bağlantıları birleştirmeye devam edeceğiz.

Geldik en önemli konulardan birine. Sultan Abdülhamit'in devrilmesinde de, Türkiye yakın tarihinin ve devletin şekillenmesinde de önemli roller oynayacak olan gizemli bir siyonist Yahudi'yi anlatacağım.

Bunlardan çok vardı. Hepsi üst bir konseye bağlıydı. O kadar planlı ve sinsice çalışıyorlardı ki gerçekten şaşırtıcıydı. Sana şimdi anlatacağım gizemli Yahudi, Türkiye'de rol alacak ve görevini çok iyi bir şekilde yerine getirecekti.

Her şeyi ama her şeyi, bağlı oldukları üst konseyin amaçları için kullanmaktan çekinmiyorlardı.

Osmanlı'nın yıkılmasını ve Türkiye'de oluşan bazı olayları anlamak için sana şimdi anlatacağım Yahudi'yi çok iyi tanıman gerekir.

O hâlde sessiz bir yere geçip dikkatli okumalısın değerli okuyucu. Anlatmaya başlayalım.

Haydi Bismillah...

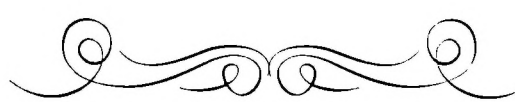

GİZEMLİ BİR YAHUDİ

"Bu Siyonist Yahudi'yi tanımayan, Osmanlı'nın yıkılmasını da Türkiye'nin yakın tarihini de anlayamaz."

Dostlar, bir Yahudi vardı ki onu tanımadan yakın tarihi bile anlamamız mümkün değildi. O, Osmanlı'nın yıkılışında da etkili olacaktı. Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin nasıl bir yol izleyeceğinde de etkili olacaktı. Bu ismi bize tam olarak anlatmadılar. Hâlbuki çok büyük bir görev üstlenmişti. Kimden mi bahsediyorum; Moiz Kohen'den.

Bu gizemli Yahudi'yi anlatalım.

Moiz Kohen, dönmelerin karargâhında 1883'te Selanik'te doğdu. Yirmi bir yaşında yazılar yayımlamaya ve Abdülhamit aleyhine çalışmaya başladı. İttihat ve Terakki'nin en etkili isimlerindendi. Masonlarla İttihat Terakki mensupları arasında köprü görevi kurdu. Kendisi aynı zamanda bir masondu. Asıl mesleği hahamlıktı. İttihat ve Terakki'deki diğer Yahudi isimler gibi o da "Alliance Israelite

Universelle" mezunuydu. Bu okul bir Yahudi okuluydu ve siyonistlerin hedefine hizmet edecek insan yetiştiriyordu. Emanuel Karaso da bu okulda okumuştu. Moiz Kohen'in İttihat ve Terakki Cemiyeti ile ilişkisi Selanik'te yayımlanan ve cemiyete büyük destek olan *Yeni Asır* gazetesiyle başlamıştı. Kohen, bu gazetede beş yıl yazı yazacak ve yazı işleri müdürü olarak çalışacaktı ve kendisine Türkçe bir isim de takmıştı: Tekin Alp.

Bu isimle yazıyordu. Cemiyetin Türkçü isimleriyle sıkı dostluk da kurmuştu. Koyu bir İttihatçı olmuştu ve Selanik'te cemiyetin her toplantısına katılıyordu. Türkçülüğü savunuyordu. İşin anlaşılmaz tarafı da bu idi. Koyu bir Yahudi neden Türkçülüğü savunur ki? Oyun büyüktü. Bunu bilinçli olarak yapıyordu. Türkçülük falan umurunda değildi. Bunu size az sonra anlatacağım. Okumaya devam...

Moiz Kohen, namıdiğer Tekin Alp, Abdülhamit'i indirmek için uğraşanların başında geliyordu. Aynı zamanda büyük Dünya Siyonist Kongresi'ne de katılmayı ihmal etmeyecekti. Bir yandan da cemiyete ve cemiyet üyelerine her türlü desteği verip koruma sağlıyordu. Cemiyette yaptığı konuşmalarda ve yazdığı yazılarda sürekli Batıcılığı ve Türkçülüğü aşılıyor, İslam'ı karalıyordu. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda oluşacak yeni rejimin ideolojik temellerinin de oluşturulup oturtulmasında Moiz Kohen ciddi görev alacaktı.

Osmanlı'nın Birinci Dünya Savaşı'na girmesi için de uğraştı. *Türkler Bu Muharebede Ne Kazanabilirler?* adlı risalesiyle savaşın ana hedefini de belirlemişti: Turan devleti kurmak.

Abdülhamit devrilip İttihatçılar idareyi ele aldıktan sonra 1912'de İstanbul'a geldi. Selanik'te başladığı Türkçülük faaliyetlerini artırarak burada da devam ettirdi. Yazdığı eserlerin çoğunda **"Tekinalp"** veya **"Munis Tekinalp"** takma adlarını kullanıyordu. Sormuştum ya, "Bir Yahudi neden Türkçülüğü benimser?" diye... Siyonist ve tuzak kuran üst aklın kendine verdiği hizmeti yerine getirmek için önce Türkçülük akımına girdi. Çok derin bir projenin adamıydı. O bir şahıstı ama arkasında büyük bir akıl vardı. Başarı sağlamak için Moiz Kohen adını gizlemesi gerekiyordu. Yazılarında "Tekin Alp" adını kullandı. Böylelikle Türklerin gözüne girmiş olacak, tepki çekmeyecekti.

İmparatorluğun batmakta olduğunu görerek İslam'a karşı ayrılıkçı gruplardan Türkçülerin yanında yer aldı. Ziya Gökalp'in yanında bulunmuş, onun devletin hocası olma yolunda ilerlemesinde gayret göstermiş ve parçalanmanın çabuklaştırılmasına ön ayak olmuştur. Türkçülüğü ve Batıcılığı artırarak Türkleri Müslüman dünyasına düşman etme görevini üstlenmişti. Mısır ve Arap coğrafyalarına gönderilen başka Yahudiler de Arapları Türklere düşman ediyordu. Böylece Osmanlı'nın yıkımı kolaylaşacak, yıkıldıktan sonra bölünen her parçanın kinli bir şekilde birbirine düşman olması sağlanmış olacaktı. Moiz Kohen üst bir konseyin hazırladığı bu projede görevli olan insanlardan sadece biriydi. Türk kanadında görevliydi. Yaptıkları, yaydığı fikirler kurnazca ve akılalmazdı.

Moiz Kohen yani Tekin Alp, siyonist projeleri gerçekleştirmek için Türkçülüğü ve İttihatçıları kullanıyordu. Abdülhamit devrildikten sonra İstanbul'da İttihatçılara bağlı

kulüplerde çeşitli konferanslar verecek, Batılılaşmayı ve Türkçülüğü artıracaktı. İttihatçılarla beraber olan Tekinalp, kendine yayılma sahası bulan Ziya Gökalp'ten **"Türkçülüğün büyük üstadı"** olarak bahsediyordu. Moiz Kohen sadece Filistin'in değil komple Anadolu'nun da Yahudi devleti olmasını istiyordu. Anadolu'da Yahudilerin ve siyonistlerin çıkarına uygun bir Yahudi devleti kurulması için çabaladı.

Şimdi en önemli yere geldik.

Moiz Kohen (Tekin Alp)
1883-1961

Kohen, Osmanlı yıkılıp Türkiye Cumhuriyeti kurulunca görevini daha önemli şekilde yapmaya başlayacaktı. Kemalizm'i din hâline getirmek yeni göreviydi. Türkiye kurulunca sıkı bir Kemalist oldu. *Kemalizm* adında bir kitap yazıp Türkleri İslam'dan uzaklaştırmak için elinden geleni yapacaktı. Ona göre İslam, yeni kurulan Türkiye'den defedilmeliydi ve defedilmişti de... İslam'ın Türkleri ne kadar geri bıraktığını her eserinde ve yazısında işliyordu.

Kohen, hemen hemen bütün yazılarında Türk-Arap ayrımını sürekli gündemde tutmuş ve İslamiyet'ten "kara kuvvet, çöl hayatı, çöl kanunu, Arap kültürü, gericilik, esaret hayatı" diye bahsetmişti. Dahası, İslamiyet'i **"Türk'ün atalar ruhunu zincire vuran din"** olarak görüyordu. Ona göre Türkler, İslam'ı bırakmalı, eski "Şaman" inancına dönüş yapmalıydı. Moiz Kohen 1936 yılında yazdığı *Kema-*

lizm adlı eserde, Türklerin İslam'ı kabul ettikten sonra özlerini kaybettiklerini vurgulayarak "Arap kültürünün hâkimiyetine girdiği" tezini ısrarla işliyordu.

Yine *Kemalizm* kitabının laiklikten bahseden bölümünde *Kahrolsun Şeriat Hükûmeti* başlığını atacaktı.

Bu kitabında İslam'a olan kinini şöyle kusuyordu: "**Kahrolsun şeriat hükûmeti. Sarığın festen daha tehlikesiz olduğunu söylemek gereksizdir. Sarık bir remiz, bir tılsım değil, bir düşmandı. Şeriatın ta kendisiydi.**"

Nitekim onun bu görüşleri, yeni rejim seçkinleri tarafından eski rejimi karalamak için kullanılan en önemli argümanlardan biri olacaktı. Mesela Kohen'in "**kahrolsun şeriat**" sözleri, bugün daha çok cılız olsa bile, yakın zamana kadar bazı katı ulusalcılar ve Kemalistlerce sıkça kullanılan bir slogandı. "Araplar bizi sırtımızdan hançerledi," sözü de yine Moiz Kohen'e aitti. Evet, Arapların bir bölümü bizi arkadan vurdu, bu doğru. Ama burada başka bir amaç vardı. İlginçtir, Kohen Türkiye'de Arap düşmanlığını körüklerken, İsmet İnönü'nün Lozan'daki özel danışmanı Haim Nahum da Mısır'da Arapları Türklere karşı kışkırtmakla meşguldü.[13] Haim Nahum da Alliance Israelite okulunda yetişmişti. Dedim ya üst bir konseye çalışan bu adamlar görevlerini çok güzel yerine getiriyorlardı. Biz bu şahısların ismini belki duyduk ama çalıştıkları üst konseyi asla tanıyamadık.

Mekke Emiri Şerif Hüseyin İngilizlerle anlaşıp Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizleri destekledi. Ama Arapların

13 Murat Akan, Üst Akıl, Hayat Yayınları, İstanbul 2016, s. 383.

hepsi bunu yapmadı. Osmanlı'yı savunan Araplar da vardı. Çanakkale, Kafkas ve Balkan savaşlarında bizden yana oldular. Bu savaşlarda "**iki yüz bin Müslüman Arap**" şehit oldu. Yurt dışına gidip Osmanlı şehit mezarlıklarına bakın, Bağdatlı, Şamlı, Halepli, Trabluslu, Beyrutlu kişilerin mezarlarını göreceksiniz.[14] Arapların tümünü hainmiş gibi gösterip aldattılar. Bunun başka bir amacı vardı: "Müslümanlar arasındaki kini artır ve bir daha birlik olmasınlar..."

Ne yani, Kurtuluş Savaşı'nda bazı Türkler hainlik yaptı diye Türklerin hepsine hain damgası mı vuralım? Osmanlı'nın son döneminde Avrupa'ya eğitime giden öğrenciler ulusalcı ve aşırı milliyetçi kafayla geri döndüler. Bunların takındığı tavır da Arapları olumsuz etkiledi. Bunu da unutmamak gerekir. Irkçılığa varan bir milliyetçilik yaparak "Türklerin de Arapları önden vurduğunu" söyleyebiliriz ki bu doğru olmaz. Tıpkı, "Arapların hepsinin bizi arkadan vurduğunu" söylemenin doğru olmadığı gibi... Milliyetçilik politikası İngilizlerin kullandığı bir araçtı. Bölüp parçalamak için en iyi araçtı. Nitekim ünlü İngiliz tarihçisi ve istihbaratçısı Prof. Arnold Toynbee de İngilizlerın, o dönem Turancılığı ve Türkçülüğü Arapları ve diğer ırkları Türklerden koparmak için kullandıklarını yazar

Moiz Kohen biliyordu ki Osmanlı döneminde de Araplar ile Türklerin arası bozulmadan Abdülhamit asla indirilemezdi. Filistin'i ele geçirmek için önce Abdülhamit tahttan indirilmeliydi. Abdülhamit bunu engelliyordu. O

14 Soner Yalçın, -Efendi 2- Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, Doğan Kitap Yay., İstanbul 2006, s. 144-145.

indirilince Osmanlı idaresi Filistin'den uzaklaştırılırdı. Irkçılığa varan Türkçülük ve Arapçılık akımlarını güçlendirip aralarına ayrılık sokacaklardı. Ta o zamandan başlamıştı Moiz Kohen Türkçülük yaymaya. Daha önce de dediğim gibi Arap coğrafyasında da başka Yahudiler ve ajanlar Arapçılık yayacaklardı. Çok sinsi bir tuzaktı. Devam...

Tekin Alp (Moiz Kohen), Osmanlı Devleti'ni her seferinde kötüleyip aşağılamaktan çekinmiyordu. Hâlbuki Yahudiler, İspanya ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde katledilip zulüm görürken, Osmanlı onları kurtarıp kendi topraklarına getirmişti. Moiz Kohen de bir Yahudi idi ve bunları iyi biliyordu fakat tüm bunlar, hizmet ettiği davanın umurunda değildi.

Kemalizm kitabında İslam ve İslam hukuku olan şeriata savaş açmıştı. Kitapta İslam dini yerine de "Kemalizm'i" koyma çabası vardı. Şöyle yazıyordu:

"Kemalist ihtilal, tarihte iz bırakmış pek çok ihtilalden daha derin bir mahiyet taşımaktadır. Türkiye, Doğu kültürü yerine Batı kültürünü tesis etmiş, softa zihniyet yerine modern zihniyeti getirmiş ve şeriat zihniyetinin söndürdüğü millî şuuru milletin ruhunda uyandırmıştır."

Yine bu kitabında İslam'ı kastederek "Asıl düşman teokrasi..." yazıyor ve Mustafa Kemal'in Lozan Antlaşması'ndan sonra içerideki düşman olan İslam'a yönelmesi üzerinde durarak şunları ifade ediyordu:

"Lozan Antlaşması'ndan sonra, istiklâl mücadelesi içerideki düşmana çevrildiği zaman, kafası ezilecek olan bu

düşmanın adı teokrasi idi. Kemal Atatürk, asıl hastalığın kaynağının o olduğunu çok iyi biliyordu. Biliyordu ki bu düşman yaşadığı müddetçe Türk milleti esaretten kurtulamayacaktı."

Kitapta İslam'a olan kinini kusmaya şöyle devam ediyor: "Şu köhne fesin karşısında nasıl göz yumulabilirdi? Bu fesin sembolik bir manası yok muydu? Bu fesler, kendilerine acayip birer serpuş vazifesi gördükleri başların, Batılı insanların başlarına benzemediğini anlatmıyorlar mıydı? Bütün bu kadınların gözlerini ve yüzlerini örten bu kalın, siyah örtüler ne demekti?"[15]

Burada İslam'ı çağrıştırdığı için fese ve çarşafa kin kusuyordu. İslam'ı hatırlatan hiçbir şeye tahammülü yoktu. Kitapta başörtüsünden "esaret hayatı" olarak bahsetti. İslam'a karşı alternatif din olarak da Kemalizm'i sunuyordu. CHP yönetimi de aynen Moiz Kohen'in bu teorilerini sistemleştirip halka dayatacaktı. Daha ilgincini söyleyeyim değerli okuyucu!

1956'da yayımlanan *Türk Dil Kurumu* Sözlüğü'nde "Kemalizm: Türk milletinin dini," yazacaktı. Evet, sözlükte Kemalizm'in tanımı bu olacaktı. 27 Mayıs 1960 İhtilali'ni gerçekleştiren subaylardan Orhan Erkanlı da hatıralarında, "Kemalizm, bizim için bir dindi," yazacaktı.[16]

Moiz Kohen görevini yerine getirmeye devam ediyordu. Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nde, **Kemalizm**'in

---

15 Tekin Alp, Kemalizm, Cumhuriyet Gazetesi Matbaası, İstanbul 1936, s. 13-30, 31-51.

16 Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler Gizli İşler, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s. 91.

İslam'ın yerine ikame edilmesinde büyük rol oynamıştı. Bakın daha ilginç bir şey var.

Kohen, Cumhuriyet'in ilk yıllarında, özellikle azınlıkların yeterince Türkleşmediklerine ve Türkçe konuşmadıklarına kafa yorup 1928 yılında yayımladığı ***Türkleştirme*** adlı kitabında, gerek etnik gerek dinsel azınlıkların her hâlükârda Türkleşip her şeyin üstünde Türk millî kimliğini benimsemeleri gerektiğini ifade etti. Nitekim 1928'de harf devrimi yapılacak, sonrasında dil devrimi de başlatılarak dilimizdeki Arapça ve Farsça kelimeler atılacaktı. Bu devrimlerle geçmişle ve İslam'la olan bağımız kopacaktı. Moiz Kohen, harf ve dil devrimine bu sebeple tam destek verdi. Neler yapmadı ki!.. Tüm Yahudileri bu iş için seferber etti. Dikkat buyurun!

1930'lu yıllarda "**Türkçe konuş!**" kampanyası başlatıldı. Moiz Kohen'in planıyla Türkiye Yahudileri Türkçe konuşmaları yolundaki beklentilere yavaş yavaş karşılık verdiler. Önce taşralı Yahudiler uyum gösterdiler. Şubat 1933'te Kırklareli Hahamı Moise Efendi, ayinin sonunda cemaate şöyle dedi: "Bugünden itibaren yüce Türk ırkına ve içinde yaşadığımız büyük ülkenin uygar sahiplerine ait aziz dili konuşmanızı rica ediyorum." Bu Siyonist Yahudiler dil devrimini niye savunuyor ve uygulanması için neden çaba sarf ediyorlardı? Bitmedi!..

Bursa Yahudi Derneği Uhuvvet, dernek bölgesi içinde Türkçeden başka bir dil konuşan üyelerini para cezasına çarptırmaya karar verdi. Ardından Ankara Yahudileri Türkçeyi benimsediklerini açıkladılar. Diyarbakır Hahamı

İlyas Efendi ise yıl sonunda Doğu ve Güneydoğu illerine bir gezi düzenledi ve "Yahudileri yeni Kemalist inanç altında vaftiz edilmeye" çağırdı. Sonunda İstanbul Yahudileri de 23 Kasım 1933'te Türk dilinin yayılışını ilerletme kampanyasına katıldılar. Munis Tekinalp takma adlı Moiz Kohen adlı Yahudi bunun için büyük çaba harcadı.[17] Yahudi din adamları devrimlerin ve inkılapların oturtulması için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Kemalizm'i üretip bir dine dönüştüren kişi Moiz Kohen idi. Bunları Kemalizm'e ve Türk'e hayran olduklarından mı yapıyorlardı? Tabii ki hayır!..

Moiz Kohen, üst konseyin hazırladığı planı tastamam uyguluyordu. Bu üst konsey siyonizme hizmet ediyordu. Onlara göre Türkler, İslam'dan koparılmalıydı. Moiz Kohen bu işi zevkle yapıyordu. Bir Kemalist ve Türkçü değildi aslında. Rol yapıyordu. Kemalizm'e, Osmanlı ve İslam'ı dışladığı için dört elle sarılıp yüceltiyordu. Daha da ileri giderek Türklere yeni bir amentü yazdı. Doğru ya, artık Türklerin İslam'la bağı tam koparılmalıydı. Bakın "Türk'ün yeni amentüsü" nasıl:

"Kahramanlık örneği olan ve vatanın istikbalini yoktan var eden Mustafa Kemal'e, onun cengâver ordusuna, yüce kanunlarına, mücahit analarına ve Türkiye için ahiret günü olmadığına iman ederim. İyilikle fenalığın insanlardan geldiğine (bu cümle, hayrın ve şerrin Allah'tan geldiğine iman etme şartının inkârıdır), büyük milletimin medeni cihanda en büyük mevkiyi kazanacağına, hamaset destanlarıyla

17 Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce, İletişim Yayınları, İstanbul 2003, C. 4, s. 259-260.

tarihi dolduran kudretli Türk ordusunun birliğine ve Gazi'nin Allah'ın sevgili kulu olduğuna kalbimin bütün hulusuyla şehadet ederim."[18]

Amentümüz de hazır olmuştu. Bu amentüyü bu şekilde halka söyletemezlerdi ama eğitim sistemiyle fark ettirmeden öğrencilerin beynine işleyeceklerdi. Türkleri İslam'dan koparıp Batılılaştırmak ve bu uğurdaki her araç, onun için kutsaldı.

Tekinalp kitabında şunu yazıyor: "Hamdolsun büyük vekilimiz Gazi hazretlerinin ilham ve işaretleriyle meydana atılan Batılılaşma cereyanı günden güne ilerlemektedir. Artık hiçbir kuvvet ileri hareketine mani olamaz."

Tekinalp, CHP'nin resmî yayın organı olan *Ulus* gazetesinde yazarak önemli görevler üstlendi. Mustafa Kemal'in "Türk peygamberi" olduğunu bu gazetede yazacaktı. Asıl derdi ne Atatürk'tü ne de Türklük'tü!

Tekrar edelim, aslında Türkçülükle falan alakası yoktu. Amaca giden yolda Türkçülüğü ve Türkçüleri kullandı.

Moiz Kohen tam bir siyonist Yahudi'dir. Yalnız Filistin'i değil, bütün Yahudileri Osmanlı ülkesinde toplayıp burasını tamamen Yahudi yurdu yapmak için çalışan biriydi. Dinî ve millî hislere dayanmayan bir Türkçülükle kendi gayesine uygun bir zemin meydana getirebilmek için ön hazırlıklar yapıyordu. Kemalizm de bu iş için kullanışlı bir araçtı onun için. Moiz Kohen'i araştıran herkes bilir ki o, diğer siyonistlerden farklı olarak Anadolu'da Yahudi devleti kurul-

18 Yavuz Bahadıroğlu, Tarihimizin Gizli Odaları, Hayat Yayınları, s. 106-107.

masını istiyordu. Aslında durum farklı... Üst konseyin onu görevlendirdiği yer Anadolu. Üst konseyin bazı elemanları da farklı yerlerde görevlendirildi. Kimi Filistin, kimi Irak, kimi Asya...

Moiz Kohen, Filistin'de kurulacak Yahudi devletiyle ilgilenmiyordu. Filistin'de İsrail devletinin kurulması başka elemanlara verilen görevdi. Kohen, kurulan yeni Türkiye Cumhuriyeti'ni Yahudilerin çıkarı için şekillendirmekle görevliydi. İslam ve ümmet bağını kesen bir Türkiye ve Türkiye halkı tasarlıyordu. Bu, Filistin'de kurulacak İsrail için herhangi bir müdahalesi olmayan bir Türkiye ve Türk halkı demekti. Tüm mesele bu...

Kohen, yazmış olduğu kitapla, makalesiyle ve yaptığı konuşmalarla yeni rejimi benimsetip kökleştirmeyi hedefliyordu. CHP de ona destek çıkıyordu. Öyle ki 1939'da toplanan CHP Büyük Kurultayı'nda parti programı görüşülürken, Kâzım Nami Duru, Kemalizm'in yeterince benimsenmediğinden ve Moiz Kohen'in *Kemalizm* adlı kitabının yeterince okunmadığından yakınacaktı.

Kâzım Nami Duru, yakınmasını şöyle ifade edecekti:

"Kemalizm nedir? Görüyorum ki birçok yerde Kemalizm'in ne olduğunu bilenler yoktur. Hatta partili arkadaşlarımızın arasında, partimizin Türk'ün amentüsü sayarak onu hazmetmiş ve ona göre hareketi kendisine prensip saymış olanlar azdır. Maalesef arkadaşlar, bunun üzerine hiç kitap yazılmamıştır. Yalnız bir kitap vardır. Onu yazan da Tekin Alp (Moiz Kohen) isminde bir Musevi vatandaşımızdır."

Moiz Kohen, Cumhuriyet Dönemi'nde CHP'nin sivil kolu olan halkevlerinde birçok konuşma yaparak Kemalizm'in daha da oturmasını sağladı.[19]

CHP teşkilatlarında ciddi görevler üstlendi. 1945-1950 arasında İstanbul Belediye Meclis Üyeliği yaptı. Şimdi en önemli yere geldik değerli okuyucu. Daha sonra, 1956 yılındaki emekliliğin ardından Paris'e gidip yeğeninin yanına yerleşecek ve hayatının son dönemlerini orada geçirecekti. Önemli bir vasiyette bulunacaktı. Vasiyeti neydi dersiniz? Hemen söyleyelim: Öldüğünde cenazesinin Türkiye'ye götürülmemesi ve Paris'teki Yahudi mezarlığına defnedilmesiydi. 1961'de öldü ve Paris'te dediği mezara defnedildi.

Durun bir dakika! Bu adam hani Türk ve Türkiye sevdalısıydı?

Değil dostlar! O, görevini oynayıp çekilmişti. Dinden uzak Batıcı ve İslam'dan uzak Türkçü bir sistemin oturmasını sağlamıştı. Onun fikirleri uygulanacaktı. Artık dinin yerini Batıcılık, Kemalizm ve içi boş bir Türkçülük alacaktı. Artık İslam yoktu, din hâline getirilen Kemalizm vardı. Dinin kaidelerinin yerini Batı'nın kaideleri alacaktı. Ne gariptir ki Moiz Kohen birçok kimliğe bürünmüştü. Yahudi, mason, siyonist, Tükçü-Turancı, Kemalist, Batıcı...

---

19 İlk olarak, Cumhuriyet Dönemi'nde ülkenin sosyal ve kültürel kalkınması, Cumhuriyet'in getirdiği değerlerin geniş halk kitlelerine ulaşması için 19 Şubat 1932 günü başta Ankara olmak üzere 14 il merkezinde halkevleri açılmış, zaman içerisinde bu sayı büyük bir artış göstermiştir. 1931-1952 arasında 478 halkevi ve 4322 halk odası açılmıştır. Halk odası, köylerde bulunan kollara verilen isimdir. Halkevleri ve halk odalarının amacı, çok geniş yerlere kadar faaliyet göstererek rejimin benimsenmesini sağlayıp Atatürk'ün yaptığı devrimlere halkı ısındırmaktır. Bunlar Demokrat Parti döneminde 1952'de kapatılmış, 1960'ta tekrar açılmıştır.

Ve devlet, 1928 yılından itibaren dinin yerine mutlaka bir şey kullanma ihtiyacı hissedildiğinden, "milliyetçilik" kavramı üzerinde durmuş ve "**Din yok millet var**" denilerek dine daha farklı tavırlar alınmıştır. Bununla ilgili ilginç bir belge, Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ndeki kütüphanede bulunan, *Din Yok Millet Var* başlıklı girişiyle beraber 251 sayfa tutan bir yazıdır. *Din Yok Millet Var* isimli yazma eserlerle dinin yerine milliyet alternatif gösterilerek dinin yok edilmesi sağlanacak, en önemli kavramın "milliyet" kavramı olduğu belirtilecekti. Bu sebeple Moiz Kohen'in savunduğu içi boş bir Türkçülük yerleştirildi.

Bakın dostlar, bunları okuyanlar benim Türk ve Türkçülük düşmanı olduğumu sanacak. Moiz Kohen Türk kavramına en büyük zararı veren isimdi. Sinsice, Türk kavramının içini boşalttı. Türk, tarih boyunca İslam dünyasında üst bir kimlik olarak kalmıştır. Osmanlı döneminde Avrupa'da Türk denince tüm Müslümanlar anlaşılırdı. Türk kavramı ile İslam kavramı aynı manadaydı. 1900'lere kadar böyleydi. Fakat Fransız Devrimi sonucunda oluşan akımların etkisinde kalan İttihatçı aydınların tesiriyle Türk kavramı ırka indirgenmeye başlandı. En son, siyonist akla hizmet eden Moiz Kohen'in de etkisiyle Türk kavramının içi daha da boşaltılıp daha fazla ırka indirgendi. İşte bu, Türk kavramının dinamizmini yok etmekti. Türk kavramından İslam'ı çıkarıp yerine beşerî ideolojileri koydular. Batıcılık, aşırı ulusalcılık ve katı laiklik gibi... Moiz Kohen bu projede bizzat görevli olan üst konseyin derin adamıydı. Zaten görevi bitince Paris'e gidip ortadan kayboldu ve orada öldü. Ölüsünün bile Türkiye'ye gömülmesini istemedi.

Hatta Kemalizm'i icat edip din hâline getirerek Atatürk'e en büyük zararı da Moiz Kohen (Tekin Alp) vermiştir diyebiliriz. Din hâline gelen Kemalizm ve tanrılaştırılan Atatürk, aslında Atatürk düşmanı üretecekti. Bu da mevzunun başka bir yönü...

Ziya Gökalp

Moiz Kohen, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde birçok kişiyi etkileyecekti. Onun tesirinde kalan çok önemli bir isim vardı. Bu isim de en az onun kadar etkili olacaktı. Kimden mi bahsediyorum; Ziya Gökalp'tan.

Ziya Gökalp, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne girdiğinde Moiz Kohen'in etkisinde kalacaktı. Moiz Kohen de ondan etkilenecekti. Kohen, Ziya Gökalp'i, kendi amaçları için kullanabileceği birisi olarak görüyordu.

Ziya Gökalp 1875 yılında Diyarbakır'da doğmuştur. Kürt veya Zaza olduğu ağırlıklı görüştür. Asıl adı Mehmet Ziya olup Gökalp mahlasını Selanik'e gittikten sonra almıştır. Mektebi Diyarbakır'da okur. O yıllarda kolera salgını dolayısıyla Diyarbakır'da bulunan meşhur İttihatçı Dr. Abdullah Cevdet ile tanışır. Dostlar, Abdullah Cevdet çok önemli bir isimdir. İnançsız, ateist ve Batıcı bir adamdır. Abdullah Cevdet Diyarbakır'da inançsız fikirlerini yaydı ve tepki aldı. Aileler çocuklarına onunla görüşmeyi yasakladı. Ziya Gökalp'in amcası da Gökalp'a bu yasağı koymuştu.

Nitekim Abdullah Cevdet'in fikirleri on sekiz yaşındaki Ziya Gökalp'i intihara, diğer gençleri de korkunç bunalı-

ma sürükledi. Ziya Gökalp o ara intihara teşebbüs etti fakat ölmedi. Kurşun alın kemiğine saplanıp kaldı. İstanbul'a giden Ziya Gökalp, Abdullah Cevdet'in tavsiye ettiği İbrahim Temo ile İshak Sukuti gibi Tıbbiye'de kurulan gizli cemiyetin mühim adamlarıyla tanışıp bu adamların arasına katılarak çalışmaya başladı. Zamanla İttihat ve Terakki Cemiyeti kurulup büyüyünce tam bir İttihatçı olup liderlerini övmeye başlayacaktı. Artık o sağlam eğitimli bir İttihatçı'dır. Moiz Kohen'le yani Tekin Alp'le tanışıp fikirlerinden etkilendi. Farklı kişilerden de etkilenerek Türk milliyetçisi olacaktı. Moiz Kohen de zaten Türkçü ve Batıcı yapacağı isimler arıyordu. Bazı tarihçiler der ki "Ziya Gökalp, Moiz Kohen'in en büyük eseridir." Ziya Gökalp, Abdülhamit'in devrilmesine de her İttihatçı gibi destek olacaktı. İlerleyen yıllarda Türkiye Cumhuriyeti kurulunca CHP'nin birçok temel prensipleri onun fikirleriyle oluşacaktı. Mustafa Kemal, Ziya Gökalp için "**fikir babam**" demiştir.[20] Bazıları da Moiz Kohen'in Ziya Gökalp'ten etkilenip Türkçü olduğunu söyler. Ama Moiz Kohen'in Türkçülük diye bir derdi yoktur ki!.. Onun derdi bambaşkadır.

Tekinalp (Moiz Kohen), 1944'te çıkan *Türk Ruhu* adlı eserinde daima Ziya Gökalp'ten bahsetmekte ve ona "**Türkçülüğün hakiki peygamberi**" demektedir. Tekinalp, Ziya Gökalp'in ölümünden otuz sene sonra, 1954'te, *Vatan* gazetesinde yazdığı üç makalede, memleketin "**Gökalpizm**"

20 Vehbi Vakkasoğlu, Ziya Gökalp, Yeni Asya Yayınları, İstanbul 1980, s. 188; Ayrıca Abdullah Cevdet-Ziya Gökalp İlişkisi için bkz. Rohat Alakom, Ziya Gökalp'in Büyük Çilesi Kürtler, Avesta Yayınları, s. 25-50.

ile kurtulacağını yazıyordu.[21] Tekinalp, aynı zamanda kendine yayılma sahası bulan Ziya Gökalp'tan "**Türkçülüğün büyük üstadı**" olarak bahseder.

Ziya Gökalp, İttihatçıların tesiriyle sağlam bir Türk milliyetçisi ve Batıcı olmuştur.

Burada anlatmak istediğimiz, Türk milliyetçiliğinin kötü olduğu değildir. Bu karanlık odak İslam'ı da kullandı. Anlatmak istediğimiz Türkçülüğün nasıl kullanıldığı ve Kemalizm'in icat edilip nasıl din hâline getirildiğidir.

Bakın meşhur Türk milliyetçilerinden Nihal Atsız Kemalizm hakkında ne diyor: "Kemalizm denilen muazzam safsata kısmen Fransa, kısmen İtalya ve Rusya'dan alınmak suretiyle dışarıya bağlı bulunan bir ucubedir. Bugün Kemalist güruhun ağzında sakız gibi dolaşan yobazlık kelimesi en çok kendilerine yakışmaktadır."[22] En büyük Türk milliyetçisi bile bunu itiraf etmiştir.

1935'te CHP Dördüncü Büyük Kurultay'ında Kemalizm, CHP parti programına girdi. "Partinin güttüğü esaslar Kemalizm prensipleridir," yazıldı. Atatürk'ün altı ilkesi ve altı oku, "Kemalizm prensipleri" olarak parti programına dâhil oldu. Hiçbir değişikliğe uğramaksızın 5 Şubat 1937'de anayasanın ikinci maddesine konuldu. Böylece Kemalizm, fiilen anayasaya da girmiş oldu. Anayasa ideolojik hâle geldi ve hep böyle kaldı. 1936'da CHP Genel Sekreteri Recep Pe-

21 M. Ertuğrul Düzdağ, Yakın Tarihimizde Gizli Çehreler, ZVİ Geyik Yayınları, İstanbul 2004, s. 49-59.

22 Nihal Atsız, Makaleler 3, İrfan Yayıncılık, İstanbul 2015, s. 219; Orkun Dergisi, 1951, Sayı 29.

ker, görevinden ayrılırken yayımladığı bildiride, "Hepimiz için en büyük şeref, son nefese kadar Kemalizm eserinin sadık hizmetçisi kalmaktır," dedi.[23]

Dostlar, Osmanlı'nın kuşatılıp yıkılmasında ve Abdülhamit'in devrilmesinde rol oynayan Moiz Kohen'i okudunuz. Bu millete en büyük tuzağı kurup en büyük kazığı atanlardan birisidir. Fakat o, ekipten sadece biriydi. Ya diğerleri kimlerdi? Görevleri nelerdi? Birkaçının ismini ve görevlerini vereyim. Dikkat!

Yahudi Nisim Mazliyah: İttihat ve Terakki üyelerinin siyonizme kazandırılmasında görevliydi.

Yahudi Nisim Russo: Meşrutiyet sürecini hazırlamakla görevliydi. Güçlü nutuklarla özellikle Selanik'te halkı hazırlıyordu.

Emanuel Karaso: Abdülhamit'i yıkmaya çalışan İttihatçıların masonlarla bağını sağlayıp onlara para kaynağı buluyordu.

Rafael Benuziyar: Selanik'te bir eczacıydı. Eczanesi İttihatçıların toplanma yeri olarak kullanılıyordu. Benuziyar, İttihatçılar arasında haberleşme trafiğini sağlıyordu.

Haim Nahum: Osmanlı'ya düşman olan tüm güçlerle İttihatçıların bağlantı kurmasını sağlıyordu.

Theodor Herzl: Abdülhamit'in devrilmesi ve Osmanlı'nın yıkılması için her şeyi ama her şeyi yapıyordu.

---

23 Kemalizm ve CHP partİ programı İçin bkz. Sözcü Gazetesi, Sinan Meydan, 13 Ocak 2020.

Sakakini Efendi: Abdülhamit'e düşman olan İttihat Terakki Cemiyeti'ne servetini akıtan bir Yahudi idi.

Avram Galanti: İttihatçıların içinde Abdülhamit'i devirip Osmanlı'nın yıkılması için fikrî olarak mücadele edenlerdendi. Ekibe fikrî destek sağlıyordu.

Aşer ve Avram Salem Kardeşler: Abdülhamit'in baskısından dolayı Fransa'ya kaçtılar. Fransa'da gazeteler aracılığıyla İttihatçılara destek vermeye devam edeceklerdi.

İsmini verdiğim bu kişiler İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin içindeydiler. Hepsi Yahudi idi. Bunlar yıkım için koordineyi sağlayan ekipti. Hepsine "üst konsey" tarafından farklı görevler verilmişti. Unutma değerli okuyucu; üst konsey, siyonist komiteydi. Hepsini bir akıl yönetiyordu. Bu isimleri belki bazılarımız duydu ama çalıştıkları üst konseyi hiç bilemedik. Çok derindi.

Unutmayın, geçtiğimiz zamanlarda Türkiye tarafından "Papaz Brunson" adında bir ajan tutuklandı. Adama verilen görev: Güneydoğu'yu bölmek için faaliyet, Yahudi çıkarına uyan FETÖ'ye hem maddi hem manevi destek, misyonerlik faaliyeti ve en önemlisi de ajanlar arasında koordine sağlamak. Hem PKK ile hem FETÖ ile bağlantısı vardı. Yıkım için ciddi koordine sağlıyordu. Brunson adlı bu ajanın tutuklanması çok büyük bir olaydı. Bu adam sebebiyle ABD, evanjelistler ve siyonistlerle ciddi sürtüşme yaşadık.

Az önce ismini verdiğim Yahudiler de Abdülhamit döneminin Brunsonlarıydı. Hepsi tutuklansaydı koordineli faaliyetleri aksayıp bitecekti. Fakat arkaları çok güçlüydü ve ciddi tehditler geliyordu. Kolay değildi yani.

Ayrıca korunmayı çok iyi biliyorlardı. Hepsi masondu ve Yahudi İttihatçıların neredeyse tamamı İtalyan vatandaşı idiler. Hem de İtalyan mason localarına mensuptular. Bu sebeple İtalyan vatandaşı olarak himaye görüyorlar, anlaşma gereği tutuklanamıyorlardı. Evleri polis tarafından aranamıyordu. Bir suç işlerlerse ya da şüpheli konumunda olurlarsa yargılanmaları kendi konsoloslarının iznine tabiydi. İşte bu Selanik mason locaları, Abdülhamit'in muhaliflerini localara alıp faaliyet yapmaları için yardım ediyorlardı. İttihatçılar, bu mason localarında Abdülhamit'in adamlarının takibine takılmadan faaliyet yapabiliyorlardı. İttihatçılar bu sebeple rahatlıkla planlar yapıp faaliyetler düzenleyebiliyorlardı. Mason localarının İttihatçılara neden bu kadar yardım ettiği ise aşikârdı. Amaç, İttihatçıları kullanarak Abdülhamit'i devirip siyonistlerin Filistin'e kolayca çökmelerini sağlamaktı.

1908'de Abdülhamit'i devirmeyi başardıklarında masonların yeni merkezi İstanbul olacaktı. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin üyelerini masonluk sevdası sarmıştı. Talat Paşa, Müslüman ülkelerde dayanışmayı sağlayacak bir İslam masonluğunun kurulmasını bile önermişti. En sonunda kuruldu da!.. Hem de Mısır'da, Arap milliyetçiliğini savunan Muhammet Ferit üstatlığında kuruldu. Peki, Mısır masonları ile İstanbul masonları arasındaki bağlantıyı kim sağlıyordu dersiniz? Abdülhamit'e muhalif olan Jön Türklere servetini akıtıp onlara akıl hocalığı yapan Yahudi asıllı Sakakini Efendi.

Taşlar yerine oturuyor değil mi? Üst konseyin adamları her yerde. Türkiye'de Türk milliyetçilerini, Mısır'da da Arap

milliyetçilerini kullanıyorlardı. Bu arada, Mısır'daki Yahudi Arap milliyetçiliği yaparken İstanbul ve Selanik'teki Yahudi de Türk milliyetçiliği yapıp ortamı körüklüyordu. Her iki Yahudi'nin de görevi aynıydı: Arapları ve Türkleri birbirine düşman etmek.

İlerleyen yıllarda Türkiye kurulup cumhuriyet ilan edilince üst konseye çalışan Yahudiler, Türklere, "Araplar sizi arkadan vurdu" diye kin aşılayacak, Arap coğrafyasına geçip yerleşen Haim Nahum gibi Yahudiler de "Türkler size ihanet edip arkadan vurdu" diyerek Araplara kin aşılayacaktı. Hepsi planlıydı. Arapları ve Türkleri bir daha bir araya getiremeyecek derecede kinlendirdiler. Böylece siyonistler Filistin'de rahatça bir devlet kurarken, karşılarında birlik olmuş bir güç olmayacaktı. Tüm mesele bu!

Üst konseyin aklı, planı sağlam kurmuştu.

Bugün aynı oyunu Kürtler ve Türkler üzerinde oynuyorlar. Türkleri Kürtlere, Kürtleri Türklere kinlendirip düşman ederek ayrıştırıyorlar. Kürtler ve Türkler bir olduğu sürece ne Türkiye'ye ne de coğrafyamıza tam olarak operasyon yapabiliyorlar. İleride kuracakları "büyük İsrail" devletinin sınırları içinde Türkiye'nin Güneydoğu bölgesi de var. Bu bölgeyi alabilmek için önce burayı bölüp Kürdistan adında bir devletçik kurduracaklar, sonra zamanla, plana göre buraya çökecekler!

Filistin'de de aynısını yapmadılar mı? Önce bugünkü Filistin topraklarını Osmanlı'dan koparıp Filistin adında bir devletçik kurdurdular, sonra zamanla buraya çöküp İsrail Devleti'ni kurdular. Türkiye'nin Güneydoğu bölgesinde de

aynısını yapmak istiyorlar; bu bölgede ve altındaki bölgelerde bir Kürdistan kurulmasını engelleyen Türkiye Cumhurbaşkanı ve Başbakanları onlar için en büyük düşman olur. Tıpkı Filistin'de bir devlet kurulmasını engelleyen Abdülhamit gibi...

Değerli okuyucu, şimdi anlatacağımı not et!

1908'de Abdülhamit indirilip İttihatçılar devlete egemen olunca kritik kurumlarda Siyonist Yahudilere görev verdiler.

Emmanuel Salem, Meclis'e getirilerek yeni yasaları hazırlamakla görevlendirildi.

Nissim Russo, Maliye Bakanlığındaki iç kabine şefliğine getirildi.

Emanuel Karaso, iaşe işlerinden sorumlu yapıldı.

Haim Nahum İstanbul'a çağrılarak Türkiye Yahudilerinin Başhahamlığına seçtirildi. İttihatçılarla zamanında Paris'te tanışmıştı.

Sasoon Ezekiel, Ticaret Nezaretinde görevlendirildi.

Samuel Israel, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığına getirildi. Abdülhamit'i indirmek için Selanik'ten gelen Hareket Ordusu'nun içinde de bulunacaktı. Daha ilginci, Kemal İzsel, Samuel İzisel adıyla Cumhuriyet Dönemi'nde de yeniden göreve atanarak yirmi yıl daha Polis Teşkilatında görev üstlendi. Bu Yahudilerin çoğu da Alliance Israelite Universelle (Evrensel Yahudi Birliği) okulunda okudu. Bu okul siyonist emellere hizmet edecek öğrenci yetiştiriyordu. Moiz Cohen de bu okulda okumuştu.

Bu Siyonist ekip, İttihatçı yöneticilerden Filistin'e Yahudi göçünü ve Filistin'den toprak alma yasağını kaldırmalarını isteyecekti. İttihatçılar, Abdülhamit'i indirip devleti ele geçirmelerini sağlayan bu siyonistlerin isteklerini kırmayacaktı. Önce Filistin'de Yahudilere uygulanan "Kırmızı Tezkere" usulünü kaldırdılar, daha sonra da siyonistlerin toprak almalarını serbest bıraktılar. Filistin'deki Araplar alınan bu karardan dolayı devlete tepki göstereceklerdi. Yahudiler, İttihat ve Terakki cemaati üzerinde çok etkiliydiler.

O sırada tahttan indirdikleri Sultan Abdülhamit ise bir mason ve Yahudi yatağı olan Selanik'e götürülüp bir Yahudi'nin köşküne hapsedilmişti. Üst konsey başarılı olmuştu.

(Konuyla ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

BUNLARI BİLMELİSİN -2-

"İnsanların düşünmemesi liderler için büyük bir şanstır."

Adolf Hitler

İnsanların düşünmemesi ve zihnen kontrol edilmesi için tüyler ürpertici teknolojiler ve yöntemler geliştirdiler. Birçoğundan haberiniz bile yok. Zihinleri kontrol eden yöntemleri deşifre oldu. Bu yöntemlerin biri, CIA'in *Uyuyan Güzel* isimli projesidir. Zihin kontrol hususunda daha ileri bir boyuta, toplu olarak zihinlerin kontrol edilmesine geçildi. CIA'in uzun yıllardır yürüttüğü *Uyuyan Güzel Projesi* genel anlamda "insan beyninin uzaktan kontrol edilmesi" amacını güdüyor. ABD devlet yetkilileri ve Savunma Bakanlığı bu projenin büyük bir öneme sahip olduğunu belirtti. Peki, neden önemli? Dikkat!..

Bu proje sayesinde kitleler toplu bir ayaklanma hâlindeyken kontrol edilip sakinleştirilerek kargaşa ve eylem-

ler bitirilecek. Daha doğrusu herhangi bir terörist eyleme girişmek üzereyken bu sistem devreye girecek ve uydular aracılığıyla gönderilen elektromanyetik dalgalar teröristi eyleminden vazgeçirmek için beynine telkinler gönderecek, şayet bu işe yaramazsa teröristin beyni dezenformasyon edilerek etkisiz hâle getirilecek.

Rusya bu yöntemi 1950'lerden beri kullanmaktadır ve şu an daha da geliştirmiştir. Rus istihbaratı KGB, radyo dalgaları yayan bir silahla kurbanın beynindeki hücrelerin bir kısmını geçici olarak uyuşturabilmekte ve bu sayede "zihin yönlendirmesi" yapabilmektedir. Başta ABD ve Rusya olmak üzere gelişmiş ülkelerde bu projeye milyon dolarlar harcanıyor. Çünkü toplumu doğrudan kontrol altına alıp kendi fikirlerini empoze ediyorlar.

Başta gelişmiş bilgisayarlar olmak üzere uydular, mikro dalga ve sayısal sinyaller insan beynine sinyal göndererek kişiyi istenilen doğrultuda düşündürmek, fiziksel ve duygusal anlamda yönlendirebilmek için kişinin beynine hükmetmeyi sağlarlar. Bu sayede, bir kişiyi çok mutlu edebilir, aksine depresyona da sokabilir, hırçın ve kavgacı hâle de getirebilir, intihara da sürükleyebilirler. Yerleşik devlet düzenlerini tarumar bile edebilirler. Bu derece yani! Elektromanyetik dalgalar, size yapmak istemediğiniz şeyleri yaptırıp, desteklemek istemediğiniz şeyleri desteklettirip, olmak istemediğiniz duygusal duruma sokabiliyor. Bakın nasıl yapıyorlar anlatalım.

Dünyada elektrik taşıyan her şeyin etrafında bir manyetik alan bulunur. Mesela buna göre radyo dalgaları ile

zihinler yönlendirilebilir. Bunu beyne gönderilen sinyallerle yapıyorlar. İlk aşaması, kontrol altına alınacak kişinin elektromanyetik dalga boyunun tespit edilmesidir. Kişiye göre değişen ve 3-50 hertz arasındaki elektromanyetik dalga boyutunun tespitinden sonra, bu dalga boyutu bilgisayara giriliyor ve artık yirmi dört saat o kişi uydular ve çeşitli araçlar aracılığıyla takip ediliyor. Bilgisayar vasıtasıyla şüpheli kişideki elektriksel hareketleri analiz edip kişinin beyin haritası çıkarılarak düşünceleri de okunabiliyor. Konuşma merkezindeki elektrik akımının analizi yapılarak kişinin sözleri bile tespit edilebiliyor. Görme merkezi analiz edilerek kişinin gördüklerine bile ulaşılabiliyor.

Bunlar size komplo teorisi gibi geliyor fakat değil. Adamlar bilmediğimiz daha üstün projeler üstünde çalışıyorlar. Bunlar ne ki! Soru şu: Bu projeyi size uygulamadıklarından emin misiniz? Zihninizi, yaşadıklarınızı bir daha kontrol edin. Ne düşündüğünüzü, dünyaya nasıl baktığınızı, neyi destekleyip neden nefret ettiğinizi bir daha sorgulayın. Belki de verdiğiniz kararlar sizin kararlarınız değildir!

CIA Başkanı Allen Dulles şöyle demişti: "Hedef, insan zihnindeki savaşı kazanmaktır. Hedef, zihin yıkama, ideolojiyi değiştirmedir."

Daha ilginç bir şey anlatayım. Dikkatli okuyun! Acaba ABD, Irak'a girmeden önce zihin kontrol yöntemini kullanmış mıdır? Yani *Uyuyan Güzel Projesi*'ni? Evet, olabilir hatta oldu. Çünkü elde edilen bazı verilere göre Irak teslim alınmadan önce yoğun bir şekilde radyolarda çalınan müziklerle "Teslim olun!", "Direnmenin faydası yok!" gibi

subliminal mesajlar verilmiş ve nihayetinde çok zor düşer dedikleri Bağdat bile inanılmaz kısa bir sürede ABD'li askerler tarafından işgal edilmiştir. Tabii kolayca teslim olmalarının tek sebebi bu değil. Ama radyo dalgalarıyla insan beynine müdahale edilebileceği artık bilim adamları tarafından da ispatlandı. Peki, böyle bir plan Suriye savaşında da uygulanmış olabilir mi? Neden olmasın?

Ve asıl bomba! *CIA* ve Ulusal Güvenlik Ajansının yürüttüğü bu zihin kontrol projesine Rockefeller ve Morgan aileleri ciddi parasal destek vermiştir. Bunun sebebi şudur: "Tek dünya imparatorluğunu" kurmak için insanların zihinleri kontrol edilmeli. Koyun sürüleri gibi güdülen insanlar olmalı. Kişinin kendisi düşünce üretememeli. İşte, onların istediğini düşünüp onların istediğini yapan insan modeli... Yani insanlar uzaktan kumandalı robotlar hâline gelecek ki bu zaten şu an gerçekleşmiş durumda.[24]

Adolf Hitler ne demişti: "İnsanların düşünmemesi liderler için büyük bir şanstır." Hitler, bu düşünceyle insanların zihnini kontrol etmek için büyük ve etkili bir "Propaganda Bakanlığı" kurmuştu. Ve zihin kontrolü üzerine elektromanyetik çalışmalar yaptırmaktaydı.

Daha ilginç bir örnek vereyim:

Mısır'da firavunlar, yapımı on yıllarca süren dev piramitler yaptırıyorlardı. Piramitteki her taşın ağırlığı neredeyse bir-iki tondu ve bu taşlar en az elli ila yüz kilometre

24 Kürşat Berkkan, Yeni Dünya Düzeni, Maviçatı Yayınları, İstanbul 2014; Ömer Özkaya, Zihin Kontrol, Pegasus Yayınları, İstanbul 2013.

uzaktan getirilebiliyordu. Halk bu piramitlerin yapımında aç susuz on beş yirmi saat çalıştırılıyordu. Karşılığında bazen yemek bile yoktu. Böyle çalışan insanların düşünmeye, fikir üretmeye vakitleri yoktu. Zaten piramitleri yaptırıp insanları deli gibi çalıştırmanın bir amacı da buydu. Bu şartlarla çalıştırılan insanların düşünmesi, okuması, eğitilmesi ve fikir üretmesi engelleniyordu. Bugün de öyle değil mi?

Geçim için çalışan, elde ettikleri gelirlerle zor geçinen insanların çocuk büyütürken düşünecek, okuyacak vakitleri kalmıyor. Sistem onların önüne bilgi edinme kaynağı olarak haber kanallarını koyuyor. Haber kanalları ise hep aynı tarzda. Daha çok propaganda aracı! İlim, bilgi ve hikmet yok; sistemin çarkını yürütüyorlar. Bu sebeple bilgi edinme aracı haber kanalları olan toplum çökmüştür. Çöp hâline gelmiştir.

Şimdi kadrajı yükseltiyorum. Bakın zihinler başka şekilde nasıl kontrol edilir!..

* * * * *

Psikolojik Savaş!

Bir ülke ve lideri için en önemli unsur psikolojik savaştır. Psikolojik savaşı yürütemeyen ülkeler ve liderler ne kadar güçlü olsalar da kaybederler. Psikolojik savaşı en iyi yapan liderlerden biri Adolf Hitler idi. Almanya'da Adolf Hitler yönetimi, evlenen her çifte Hitler'in *Kavgam* adlı kitabını hediye ediyordu. Beş milyon basılıp dağıtıldığı söylenen bu kitapla halk, Alman ırkının üstün olduğuna ve üstünün güçsüze hâkim olabilmesi için zayıf olanı yok etmesi gerektiğine inandırıldı.

Ayrıca Hitler'in yaptığı ilk iş **Propaganda Bakanlığı** kurmaktı. Hitler yönetimindeki Almanya, savaştığı ülkelere karşı yeni bir yöntem geliştiriyor ve özel olarak hazırlayıp bastırdığı el ilanlarını uçaklardan düşman siperlerinin üzerine havadan atıyordu. Peki, bunun amacı neydi? Havadan atılan ilanlarda bir bar ve müzikholde iyi giyimli bir adamın kucağına oturmuş hâlde gülerek kadeh tokuşturan İngiliz ve Amerikalı kadınlar resmediliyordu. Resmin altına, "Sizler evinizden uzakta savaşırken karınız, sevgiliniz ne yapıyor, biliyor musunuz?" yazıyordu. Böylece düşman askerinin morali bozuluyordu.

Bakın size daha ilginç bir örnek vereyim.

Bu psikolojik savaşı 13. yüzyılda Moğolların ünlü lideri Cengiz Han da yapmıştı. Biliyorsunuz, Cengiz Han dünyada en çok insan katleden ve neredeyse dünyanın yarısına hâkim olmuş bir liderdir. Psikolojik harp yöntemlerini uygulayarak dünyanın en büyük imparatorluğunu kurdu. Aslında ordusu sanıldığı kadar büyük değildi. Cengiz Han askerî harekâta girişmeden önce ajanlarını gönderir ve ordusunun büyüklüğü, kuvveti, vahşiliği ve acımasızlığı hakkında propaganda yaptırırdı. Bu ajanlar düşman halkın ve askerlerin içine girip "Cengiz Han'ın ordusunun içinde dev insanlar var, canavar gibi! Ordusu o kadar kalabalık ki gören bayılıyor!" gibi şeyler söylüyorlardı. Propagandaya inanan düşman halkı ve askeri ya korkudan iyi savaşamıyor ya da savaşmadan Cengiz Han'a topraklarını teslim ediyordu.

Peki, Osmanlı psikolojik harp tekniklerini kullandı mı? Kullanmaz olur mu hiç!

Osmanlı ordusunda **delibaşlar** diye bilinen bir grup vardı. Bunlara *deliler* de denirdi. Ordunun en önünde giderlerdi ve sınır boylarında da bulunurlardı. Akıl sağlığı yerinde olmadığı için değil, tam anlamıyla gözü kara olmaları ve ölümden korkmamalarından dolayı *deli* denirdi. Delileri Osmanlı'nın diğer askerlerinden ayıran, kıyafetleriydi. Deli, kafasını kazıtır, korkunç hâle getirirdi. Elbiseleri ise hayvanların elbiselerinden ve iskelet parçalarındandı. Böylece çok vahşi ve korkunç görünürlerdi. Düşman, karşısında nasıl bir varlık gördüğüne anlam veremiyordu. Çok güçlü ve serttiler. Bu deliler grubuna katılmak isteyen, delilik eğitimi alıyordu.

Delibaş grubunun savaş bayrağında, "Kaderde ne varsa o gelir başa!" yazıyordu. Silahları da korkunçtu: büyük satır, mızrak, iğneli topuz, dev balta, korkunç kılıçlar... O kadar deliydiler ki zırh bile kullanmazlardı. Savaş esnasında yaralandıklarında savaşı bırakmaz, savaşa devam ederlerdi. Yaraları korkunç göründüğünden düşman askerini korkutmak için kullanırlardı. Delilerin eli kolu sertti. Islak mermer üzerine tokat atarak eğitim görürlerdi. Attıkları tokatlar düşmanı öldürürdü. Düşmanın kafatasında kırık ve ezik oluşurdu. Şu an bulunmuş bazı düşman askerlerinin kafataslarının ezik olduğu görüldü. Bunları delilerin yaptığı tahmin edilmektedir. Hatta tarihî bazı metal miğferlerde bile tokat izi görülmüştür. Zaten delilerin kullandığı en büyük silahları elleriydi. Sadece tokatla bile savaştıkları olurdu. "Osmanlı tokadı" deyimi buradan gelir değerli okuyucu.

Venedikli Vecellio, deliler için şöyle demiştir: "Öylesine cesur hareket ederlerdi ki insanları, gölgelerinin bile öldürücü olduğuna inandırmışlardı."

Kafalarında ne para ne mülk vardı; sadece sultana, devlete hizmet etmeyi düşünürlerdi. Ve Allah'a olan inançları onları böylesine korkusuz yapmıştı. Deliler, Osmanlı'nın psikolojik savaş unsuru idi. Bu kadar mı? Değil tabii ki de! Osmanlı, belki de hiçbir ülkenin kullanmadığı bir psikolojik savaş aracı daha kullanıyordu. Dikkat buyurun!

Osmanlı ordusunda *mehter takımı* vardı. Mehter takımının oluşturduğu müzikal senfoni, askere savaş için büyük motivasyon veriyordu. Düşmanda ise yıkıcı bir etki oluşturuyordu. 1600'lü yıllarda mehterbaşının emrinde 1200 kadar mehter vardı. Padişahın emrinde bulunan mehterlerin sayısı da 187 ila 237 arasındadır.

İmparatorluğun stratejik bölgelerindeki elli kadar kalede mehter takımı bulunmaktaydı. Kalede düşmanla savaşan askerin moralini yüksek tutmak için oradalardı. Hatta kale dışındaki tüm insanların duyabilmesi için kalelerin en üstüne mehter kuleleri yaptırılmıştır. Ayrıca mehter gün içinde düzenli çaldırılıp düşmana, "Biz hâlâ buradayız ve burası Osmanlı Devleti'ne aittir!" mesajı veriliyordu. Yani mehter iletişim aracı olarak da kullanılmıştır.

Savaş sırasında düşmana yaklaşıldığında mehterin sesi artırılıp davulun sayısı da çoğaltılınca "Yektir Allah yek" diye bağırılıp düşmana korku salınıyordu. Hatta çok ilginç bir örneği var değerli okuyucu: 1608 yılında Belgrad yeniden kuşatıldı. Bu kuşatma sırasında bin trompet, bin zil,

beş bin kös, beş bin boru ve yüzlerce davulla sürekli ritmik bir müzik çalınıyor, düşmanın sinirleri bozuluyor, böylece yıkıcı etki yaratılıyordu. Velhasıl Osmanlı Devleti müziği psikolojik harp aracı olarak kullandı. Müziğin insan psikolojisindeki etkisi unutulmamalı. Osmanlı Devleti bunu fark etmiştir. Kıymetli okuyucu, derttaşım, ceddinle gurur duy!

Zihin kontrolü konusunda bazı ülkeler çok ileri seviyede. Filmler ve çizgi filmler en çok kullandıkları alan. *Hollywood* zaten ABD derin devletinin elindeydi. Kontrolden geçmeyen bir film yapılamazdı. *Hollywood*, Amerika'nın Los Angeles şehrindedir. Hollywood Bulvarı üzerinde ABD Savunma Bakanlığının bir irtibat bürosu vardır ve denetleme yapar. Bunu itiraf eden yönetmenler vardır. *Platoon* (Müfreze) filmi için Amerikan ordusunun desteğini kabul etmeyen yönetmen Oliver Stone şunları söyledi: "Kendi bakış açılarını satmak için hepimize fahişe muamelesi yapıyorlar. Sadece belirli tipte filmler yapmanızı istiyorlar. Savaşların karanlık yüzüyle meşgul olmanızı istemiyorlar. Savaş hakkında gerçeği dile getirmeyen filmlere destek veriyorlar ve gerçeği anlatanlara destek vermiyorlar."[25]

Değerli okuyucu, şunu asla unutma: ABD'nin silah gücünün çok üstün olduğu hep anlatılır. Dünyada çok güçlü olmasının asıl sebebinin bu silah teknolojisindeki üstünlüğü, bir genel kabuldür. Hayır, ABD dünya üzerindeki hâkimiyetini silahlı gücüne değil "medya gücüne" borçludur!

---

25 Zihin Kontrolü için bkz. Bora İylat, Zihin Kontrolü, Kripto Yayınları, İstanbul 2013; Nevzat Tarhan, Psikolojik Savaş, Timaş Yayınları, İstanbul 2016; Ömer Özkaya, Zihin Kontrol, Pegasus Yayınları, İstanbul 2013; Ramazan Kurtoğlu, Nörofinans, Asikitap Yayınları, İstanbul 2016, s. 335-338.

Özellikle *Hollywood* bu konuda çok etkilidir. Araştırmacı Yusuf Kaplan şöyle diyor: "ABD, *Hollywood*'u hem Amerikan toplumunun korunmasında hem de Amerika'nın küresel hâkimiyetinin korunmasında bir silah gibi kullanıyor. O yüzden *Hollywood* olmazsa Amerika ve Amerika hâkimiyeti de olmaz."

Biliyor muydunuz? Dünya sinema endüstrisinin 2001 yılı toplam bütçesi 5,6 milyar dolardır. Bunun 4,3 milyar doları, yani %77'si *Hollywood* yapımlarına ait. Amerika sanıldığı gibi en çok devletleri, ekonomileri ve yer altı kaynaklarını sömürgeleştirmiyor; Amerika en çok zihinleri, insanların bilinçaltını sömürgeleştiriyor.

Fransız Stratejist Paul Virillo, "Film çekmek silah çekmekle aynı şeydir," der. Medya, müzik ve film sektörü Amerika'nın elinde kansız katliam aracıdır. Kamera dediğimiz alet, fabrikadan çıktığında objektif idi. Eline geçen kişiye göre objektifliğini yitirdi. Son altmış yıldır kameralar çok tehlikeli oldu. Orduların işgal, füze ve bombalarla yapamadığını kameralar yapıveriyordu. Bu sebeple Alman düşünür Martin Heidegger, "Kamera, izleyiciye yöneltilmiş bir silahtır," der. O silahla dünya halkları her gün vuruluyor. Kimi zihnen ve ruhen ölüyor, kimi sakat kalıp yaşamaya devam ediyor.

Adını hiç duymadığımız, yüzünü hiç görmediğimiz kişiler ve güçler tarafından zihinlerimiz şekillendirilip zevklerimiz biçimlendiriliyor. Sen olman gereken sen değilsin. Aslında bu tüyler ürpertici...

Kıymetli okuyucu, sana bir soru: Bu hayalet gücü durdurmak için bir şey yapmak istiyor musun?

Öyleyse "OKU, DÜŞÜN, DEĞİŞ ve DEĞİŞTİR!"

O hâlde önce ayaklarını seni sağlam tutacak kültürünün ve dininin üzerinde sabit tut ki savrulmayasın. Unutma, bulunduğumuz coğrafyada İslam ile bağını koparmış Türk ve Kürt, emperyalizmin oyuncağı olur. Tıpkı, İslam'la bağını koparan Arap'ın emperyalizmin oyuncağı olması gibi...

Değerli okuyucu. Seni sıkıyorsam hakkını helal et. Beraber kitabın sonuna kadar gideceğiz. Yorulduysan, sıkıldıysan biraz dinlen. Ama tekrar dön bana. Mevzu derin çünkü.

Şimdi sana bir devletin nasıl coğrafi ve zihinsel işgale uğradığını anlatacağım. Coğrafi işgali eli silahlı askerler yapar. Zihinsel işgalin araçları ise çok farklıdır ve doğrudan zihni ve yaşam tarzını değiştirmeye yöneliktir.

Coğrafi ve zihinsel işgali yapan devlet Fransa... Peki, hangi ülkeye yaptı?

İşte şimdi bunu, yaşayan bir Müslüman devleti anlatacağım. Okurken ve okuduktan sonra Türkiye'yi ve yakın tarihini de çok iyi anlayacaksın.

Unutma değerli okuyucu! Emperyalist güçler bir ülkeyi askerî unsurla işgal ederler fakat orada uzun süre kalabilmeleri için o ülkedeki insanların zihinlerini de işgal etmelidirler. Özellikle İngilizler ve Fransızlar bunu böyle yapmışlardır.

Gelin şimdi bunun uygulandığı o ülkeyi anlatalım. Haydi Bismillah...

İKİ DEVLET, TEK KADER

"Coğrafi ve Zihinsel İşgalin Perde Arkası"

Cezayir'e bakıp Türkiye'yi göreceğiz. Bakın bu iki devletin fiziki ve zihinsel işgali ne kadar benziyor!.. Şaşırmamak elde değil...

Afrika'nın sömürülmesi gayet kısa bir sürede olmuştur değerli okuyucu. O kadar ki 1870'te Afrika'nın ancak "onda biri" sömürge iken 1890'da sömürge olmamış kısmı onda birdi. Yirmi yılda bu hâle gelmişti.

Emperyalist güçlerin öyle hâkim olma stratejileri vardı ki tam şeytancaydı.

Cezayir'in yüz ölçümü 2.381.741 kilometrekaredir. Bugünkü Türkiye'nin üç katı yüz ölçümüne sahiptir.

Peki, Cezayir adı nereden geliyor? Kıyılarındaki irili ufaklı adalardan dolayı ismine adalar manasına gelen "**Cezayir**" denmiştir. Cezayir'in %80'i Arap'tır. Cezayir

yerlilerine "Berberi" denir. Berberilerin Cezayir'deki nüfus oranı %21'dir.

İsimlerinin kökeni, muhtemelen Romalıların kendilerine taktığı ve "barbar" anlamına gelen "barbari" kelimesinden geliyor. Bu isimden esinlenerek İngilizler bölgeye "Barbar Sahili" adını vermişlerdir.

Cezayir, Fas ve Tunus'un bulunduğu bölgeye *Mağrip* denmiştir. Büyük alanı çöl olmasına rağmen bölge özellikle "petrol ve doğal gaz" bakımından çok zengindir. Bunların dışında demir, magnezyum, fosfat, elmas da bulunmaktadır.

Kuzey Afrika'nın Müslümanlarla tanışması 710 yıllarına rastlar. Bu tarihten sonra İslamiyet bölgeye hâkim olmuştur. Mağrip dediğimiz Tunus, Fas ve Cezayir, İslam halifesine bağlanmıştır. Emeviler zamanında ve ondan sonraki dönemlerde Cezayir'de kabile çatışmaları oldu. Tam bütünlük sağlanamadı.

1415 yılında Portekizliler ve İspanyollar Mağrip topraklarını ele geçirmişlerdir.

Yavuz Sultan Selim döneminde **Oruç Reis** ve kardeşi **Barbaros Hayrettin,** İspanyollarla savaşıp onları İslam diyarından kovmuştur. Cezayirliler, Oruç Reis'i ve Barbaros Hayrettin'i yardım için çağırmışlardı. Cezayir, 1536'da tamamen Osmanlı eyaleti oldu. Osmanlı Devleti'nin atadığı vali tarafından yönetildi. Bu valilere "dayı" denirdi. Bölgede örgütlenmesinler diye dayılar üç senede bir değiştirilirdi.

Oruç Reis ve Barbaros Hayrettin Paşa, Cezayirlilerin gönlüne girdi. Cezayir halkı bu sebeple Kanuni Sultan Süleyman'a bir mektup gönderdi. Bakın mektupta ne yazıyordu:

"Biz sizin mutlu günlerinizde sevinçliyiz ve size itaat etmek sevinciyle müjdeliyiz. Size itimat ediyoruz. Her taraftan kâfirler bizi sıkıştırdı. Biz sağlam bir ip olan dinimize bağlandık ve Allah'a sığındık. Kâfirler bizi hâkimiyetleri altına almak istedi. İşte bu sırada dinin yardımcısı, Müslümanların koruyucusu ve Allah yolunun mücahidi olan Oruç Bey, bir miktar gazi ile geldi. Zira bizi Allah'ın yardımıyla korkumuzdan Oruç Bey kurtardı. Barbaros Hayrettin de bizi korudu. Tam adaletinden ve peygamberin şeriatına uymaktan başka hâlini görmedik. Allah rızası için canını malını verir. Bütün gayesi yüce saltanatınıza hizmet olduğundan, bizim de onun hakkında sevgimiz samimi ve devamlıdır. Nasıl sevmeyelim ki bizimle at üstünde Allah yolunda cihat eder! Darda ve genişlikte Allah'ın emrinden ayrılmaz. Tüm bölgemizin ahalisi olarak sizin hizmetkârınızız."

Mektupta Cezayirliler, Oruç ve Hayrettin Paşaları yardımına gönderdiği için Kanuni Sultan Süleyman'a şükranlarını iletiyorlardı. Mektuptan sonra Barbaros Hayrettin Paşa, Cezayir'e Beylerbeyi tayin edilecekti. Orada Osmanlı yönetimini güçlendirecekti. Fakat zaman ilerleyince önemli şeyler olacaktı.

Ve en önemli yere, asıl konumuza geldik...

1800'lü yıllarda Fransa buğday ihtiyacının tümünü Cezayir'den alıyordu. Zaten 1789 Fransız İhtilali'nden sonra Avrupa devletleri Fransa'ya karşı ittifak kurup savaş açtı-

lar. Bundan sonra Fransa buğday için Cezayir'e daha fazla muhtaç hâle geldi. Napolyon Savaşları'ndan sonra nüfus artışı hızlanıp nüfusun büyük bir kısmı şehirlere göç edince, Fransa'da buğday kıtlığı baş göstermişti. Böylece Fransa, hem yakın hem de ucuz tarım ülkesi olması sebebiyle Cezayir'den buğday ithal etmeye başladı.

Fransa 1825'te bu ticareti Cezayir'i işgal etmek için bir bahane olarak kullanacaktı. İngilizler, Afrika'yı ve dünyanın bazı bölgelerindeki ülkeleri sömürmek için ele geçiriyordu. İngiltere'nin böyle hareket etmesi Fransa'yı tedirgin etti ve sömürgecilikte rekabet başladı. Bundan sonra Fransa da Kuzey Afrika'yı işgal etmenin yollarını aramaya koyuldu. 1830'da Fransa'daki en büyük sorun işsizlikti; Cezayir'i işgal ederek bu işsizlik sorununu çözmek istiyordu. Cezayir'i işgal ederek işsiz insanlara yeni iş sahaları ve topraklar bulacaktı. Yalnız askerî işgal için bir bahane bulması lazımdı.

Şeytanca bir fikir ürettiler değerli okuyucu.

Şöyle ki: Fransa işgalden önceki birkaç yıl, Cezayir'e olan buğday borcunu ödemedi. 1830'a gelindiğinde Fransa'nın borcu büyük bir meblağ oluşturdu. Burada Fransa'nın hedefi, Cezayir'i Fransa'ya buğday satışını durdurmaya mecbur etmek ve bunu bahane ederek Cezayir'e asker çıkarmaktı. Bakın neler oldu: 1830 yılında Cezayir Valisi Dayı Hüseyin Paşa, Fransız Konsolosu **Pierre Deval**'i huzuruna çağırarak Fransa'nın buğday borçlarının bir hayli biriktiğini, bunun ödenmesi gerektiğini hatırlattı.

Her şey bundan sonra başlayacaktı...

Fransız Konsolosu'nun ters cevap vermesi üzerine, Dayı Hüseyin Paşa elindeki yelpazeyi konsolosun yüzüne çarptı.

Fransa, konsolosuna yapılan bu hareketi kendisine yapılmış sayarak Cezayir'e 37 bin kişilik askerî güçle saldırdı. Kurt bir defa kuzuyu yemeyi kafasına koymuştu, kuzuyu gözüne kestirmişti! Zira çoban (Osmanlı) ağır hastaydı ve kuzusunun imdadına yetişemezdi. Fransa resmen işgal etmişti artık. Peki ne olacaktı, Cezayir nasıl direnecekti?

Bundan sonra yaşananlar hem dünya hem de Müslümanların tarihi açısından çok önemliydi. Anlatalım, anlatalım ki nasıl bir sömürü ve hâkim olma politikası izlediler, öğrenip dersler çıkaralım.

O hâlde pürdikkat!..

Fransa'nın işgali üzerine "Emir Abdülkadir" Fransızlara karşı ayaklandı. "Emir Abdülkadir de kim?" diyeceksin. Cezayir'i Fransız işgaline karşı örgütleyen âlim ve savaşçı bir liderdi değerli okuyucu... İlk bağımsızlık mücadelesini Emir Abdülkadir başlattı. On dört yıl mücadele etti. O, Cezayir Devleti'nin temelini atan din adamıdır. 1832'de kurulan Maskura'nın emiriydi. Üstün zekâsı, kibar davranışları, sade yaşamı, etkileyici söz söyleme gücüyle dindar ve aydın bir kişi olarak tanındı. Babası bir tarikat önderiydi. Adı Şeyh Muhiddin idi.

Cezayir'de Osmanlı Dönemi'nin sonlarında Fransız işgali sırasında yirmiden fazla tarikat vardı. 1897'de Fransızlar, 349 zaviyeye bağlı 293.468 tarikat mensubunun bulunduğunu belirtmiştir.

Şeyh Muhiddin, Kâdiriyye tarikatının mensubudur. Fransız birliklerine karşı yapılacak savaşta oğlu Abdülkadir'i savaşın başına geçirdi, savaşın komutanı yaptı. Cezayir'de "müminlerin komutanı" unvanını aldı.

Emir Abdülkadir, hafız, iyi bir at binicisi ve keskin bir nişancı olarak yetişti. Daha gençliğinde dinî ilimlerdeki kudreti, insanları teshir eden hitabeti, İslam tarihine dair geniş malumatı, cesaret ve kahramanlığı, takva ve faziletiyle şöhret buldu. Birçok toprağı Fransızların elinden aldı.

Küçükken babasıyla hac görevini yerine getirmek için Kutsal Topraklara gittiğinde orada Kafkas Kartalı Şeyh Şamil ile de tanışmıştı.

Fransızlara karşı savaşta lider, Emir Abdülkadir olmuştu. Özel olarak yaptırdığı yüzüğüne ise şu beyitleri nakşettirmişti:

"Her kimin yanında Allah'ın Resulü olursa, inlerinde karşılaşsalar bile aslanlar ondan korkarlar."

Emir Abdülkadir

Emir Abdülkadir, Fransızlara karşı direnerek iki yıl içinde devlet kurmayı başardı. Devlette adalet ve eşitlik vardı. Kurduğu ülkenin iç kesimlerinde askerî donatım fabrikası, ambarlar ve atölyeler açtı. Buralarda, savaşmak için top mermisi, süngü, kurşun ve değişik silahlarla barut üretiliyordu. Eğitimi de yaygınlaştırdı. Bağımsızlık kavramının halk arasında güçlenmesini sağladı. Savaşçılardan mükemmel bir istihbarat ağı kurdu.

Emir Abdülkadir haftalarca doğru düzgün uyumadı, nadiren kılıcını kınına koyma gibi düşmanlarını hayrete düşüren olağanüstü sahneler sergiledi. Atından inmeden sürekli savaş içindeydi. Böylece ona, "Bineğinin eğeri onun tahtıydı," diyeceklerdi.

Emir Abdülkadir Fransızları perişan etti. Fransız General Bugeaud, Emir Abdülkadir hakkında şunları diyecekti:

"Abdülkadir hızlı, zeki, ne yapacağı belli olmayan bir düşmandır. Dehası ve temsil ettiği inanç sayesinde kazandığı itibarla kitleleri bize karşı harekete geçiriyor. Kendisi sıradan bir insan değil, Müslümanların severek arzuyla beklediği ve hasretle kucakladığı bir liderdir."

Fransa, daha güçlü bir orduyla daha büyük tedbirler alarak tekrar Cezayir'i her yerden kuşattı. Abdülkadir karşılık verdi.

Bakın neler oldu!

Fransızlar bir yandan askerî olarak kuşatırken öte yandan müminlerin içlerine soktukları nifak tohumlarıyla kaleyi içten fethetme yoluna gittiler. Ve başarılı da oldular. Tıpkı Rusların Kafkaslarda, İtalyanların Libya'da, İngilizlerin Afganistan'da yaptıkları gibi... Misal olsun diye söyleyelim, İngilizlerin 1920'lerde Afgan topraklarını işgal etmeye hazırlandıkları sıralarda, camilerde Hanefî ve Şafiî cemaat namaz esnasında tahiyyatta parmak kaldırma meselesinden boğaz boğaza girmişti. Hanefi kaldırılmaz diyor, Şafii kaldırılır diyordu. En sonunda aralarında çatışma çıktı ve

savaşa dönüştü. O sıra İngilizlerin Afganistan'ı işgal etme planı olduğundan bu ayrılığı İngiliz ajanlarının oluşturduğu söylendi.

Evet, Cezayir'de aynı oyun oynandı.

Hatta Emir Abdülkadir'in yenilgi almasının sebebi Fransızlar değil de ülkedeki "Ticani ve Kadiri Tarikatları" arasındaki görüş ayrılıkları desek abartmayız. Fransızların ajanları bu ayrılıkta etkili oldu. Bir yandan da ortaya sahte mehdiler çıktı. Emir Abdülkadir bir de onlarla uğraşmaya başladı. Fransa, devşirilmiş kullanışlı adamlarını harekete geçirip Emir Abdülkadir ve ordusunun enerjisini bunlarla emiyordu.

Ve Emir Abdülkadir'in ordusu Fransızlar tarafından büyük darbe aldığı için zayıf düştü, yok olma noktasına geldi. Fransızlar, Emir Abdülkadir'in paha biçilemeyecek kütüphanesini yaktılar. Emir'in ailesini esir aldılar. Bu, mücahitlerin moral gücüne büyük bir darbe indirdi. Şiddetli çarpışmalar sonucu Abdülkadir küçük bir kuvvetle Fas'a sığındı. Fas Sultanı, kendisini tehlikeye soktuğu için Emir Abdülkadir'i desteklemedi. Çünkü Fransızlar tehdit ediyordu. Emir Abdülkadir Cezayir'e dönmek zorunda kaldı.

İyice sıkıştı...

Daha sonra Emir Abdülkadir'e Osmanlı topraklarına gönderilme sözü verilince Fransa'ya onurlu bir şekilde teslim oldu. Ancak Fransa sözünü yerine getirmedi; Fransa'da beş sene tutuklu kaldı. Fransız vatandaşlığına girmesi karşılığında büyük bir armağan verileceği Fransa Kralı tarafından kendisine söylendiğinde şu cevabı vermişti:

"Kral namına bana bütün Fransa'nın tüm zenginliğini teklif etseniz ve bu zenginliği şu cübbemin üzerine yerleştirseniz sizin tebaanız olmayı hatırımdan geçirmem."

Fransa İmparatoru 1852'de Abdülkadir'in Bursa'ya gitmesine izin verdi. 1855'te Bursa'da şiddetli bir deprem oldu. Emir Abdülkadir, Bursa'dan **Şam'a** geçti. Orada mütevazı bir hayat yaşayıp bazı eserler yazdı ve Şam'da öldü. Örnek bir hayat sürdü. Ümmete mücadeleyi, direnişi ve dirilişi öğretti. Cezayirliler, Emir Abdülkadir'i büyük bir halk kahramanı olarak görürler. Peki, Fransızlar Cezayir'de ne yaptı? İşte bunu anlamak Türkiye'yi anlamak olacaktır. Dikkat!..

Aslında her şey şimdi başlıyordu. Değerli okuyucu, varsa çayın, tazele. Mevzu haddinden fazla derin.

Fransa artık Cezayir'i yağmalamaya ve sömürü düzeni kurmaya başlayacaktı. Yer altı madenlerinden insanların zihinlerine kadar her şeyi sömürüp yeni bir düzen kuracaktı. Fransa, Cezayir'i daha iyi kontrol etmek için 1858'de "Cezayir ve Sömürgeler Bakanlığı" kurdu ve başına adam atandı.

Emir Abdülkadir'den sonra, 1900-1945 arasında Fransızlar Cezayir'de tam bir sömürge idaresi kurdular. Kendilerine isyan eden kabile, grup, tarikat ve insan, kim varsa, işkence edip katletmekten çekinmediler. Birçok kabilenin kökünü kurutuncaya kadar soykırıma tabi tuttular. Medenileşme kılıfı altında işgalle beraber bugüne kadar toplam üç milyona yakın Cezayirliyi katledeceklerdi. Bu durum Cezayir halkında büyük bir yara oluşturacaktı. Cezayir'le ilgili en iyi eserlerden birini yazan Frantz Fanon, *Cezayir Bağımsızlık Savaşı'nın Anatomisi* adlı eserinde önemli bilgilar aktarır.

İsviçreli kadın gazeteci Christiana Lilliestierna ise bir kampta binlerce Cezayirliden bazılarıyla görüşür. Yaptığı röportajdan bir bölümü sunalım:

"Şimdi yedi yaşlarında bir erkek çocuğuyla beraberim. Vücudu yara bere içinde. Anasını, babasını ve kız kardeşlerini önce tartaklayan, sonra da öldüren Fransız askerleri, onu da tellerle sımsıkı bağlamışlar. Bir teğmen de, görsün ve gördüğü şeyleri uzun süre hatırlasın diye, çocuğun gözlerini elleriyle açık tutmaya çalışmış. Dedesi de bu kampa getirilmek üzere beş gün beş gece sırtında taşımış onu. Çocuk diyor ki, '**Bir tek şey istiyorum: Fransız askerlerini küçük parçacıklarına kadar kıtır kıtır doğramak!**' Yedi yaşındaki bir çocuğa siz zanneder misiniz ki bir yandan ana-babasının katliamını, diğer yandan da içindeki büyük intikam hissini unutturmak kolaydır? Kapkaranlık bir dünyada büyüyen hem öksüz hem yetim bir çocuk... Bu mu Fransız demokrasinin bırakacağı bütün mesaj?"

İşgalden sonra on binlerce işsiz güçsüz serseri Fransız, Cezayir'e doluşmaya başladı. Cezayir'in en güzel yerlerine Avrupalıları yerleştirerek sömürge yerleşim birimleri oluşturdular. Cezayir halkının varını yoğunu ellerinden almaya başladılar. Avrupa'dan gelen göçmenlere yerli kabilenin ellerinden alınan araziler bedava dağıtıldı ve Avrupalı insan nüfusu artış gösterdi. 1841-1850 arasında 115.000 hektar arazi dışarıdan gelenlere dağıtıldı. 1847'de ülkedeki Avrupalı sayısı 104.000 iken 1872'de 245.000'e, 1911 yılında ise 752.000'e yükseldi. Aynı şekilde ellerindeki arazilerin miktarı da 1930'da 2.345.000 hektar oldu. Yerli halk tamamen köle oldu. Fransa, zengin maden kaynaklarını kendi işlete-

rek Fransa'ya aktardı. Sömürge döneminde Fransa, Cezayir'e kara yolları açtı, demir yolları yaptırdı, köprüler inşa ettirdi. Ulaşımı geliştirdi çünkü sömürdüğü madenleri ve tarım ürünlerini götürmek için hem hava hem kara hem deniz yolunun iyi olması gerekiyordu. Cezayir'i çok sevdiklerinden ulaşımını geliştirmediler değerli okuyucu!

Bu tip sömürge modeli Cezayir'e faydalıydı. Hiç olmazsa ulaşım gelişiyordu. Ama bu Fransa için masraflı oluyordu. Sömürgeci ülkeler için bu masraflıydı. Yeni sömürge dönemi farklı olacaktı. Yerli halktan insanlar devşirilip Cezayir'in başına getirilecekti. Böylece Fransa için daha masrafsız olacaktı.

1931 yılına gelindiğinde "**Cezayir Ulema Birliği**" kuruldu. Bu kuruluş, kurtuluş mücadelesinin alt yapısını hazırladı. Cihat şuurunu aşıladı. Kitleleri örgütledi ve bağımsızlık için uyandırdı.

Şimdi pürdikkat!

İlerleyen yıllarda İkinci Dünya Savaşı patlak verdi. Hitler öncülüğündeki Almanya, Fransa'yı işgal etti. Tüm Cezayirliler Fransa'yı destekledi. Fransa'nın saflarında yer aldı. Almanya savaşı kaybetti. Fransa halkı kutlamalar yaptı. Cezayirliler de Cezayir bayraklarıyla sokağa dökülüp kutlama yapmak istediler. Ancak Cezayir bayraklarını çıkarmaları Fransa'yı rahatsız etti. Cezayirliler, Fransa'ya yaptıkları fedakârlıkların karşılığında kendilerine bağımsızlık verilmesini istediler. Fransa kabul etmedi. Çatışmalar başladı.

Bu çatışmaların sonucunda Fransız askerleri 8 Mayıs 1945'te Setif'te 45 bin kişiyi kurşun yağmuruna tutup katletti. Cezayirliler buna çok kızdı. Bunun üzerine cihat hareketi hızlandı. Bu katliam sırasında Birleşmiş Milletler'de Cezayir için oylama yapıldı. Türkiye, bu oylamada Fransa'nın yanında oldu. Cezayir'in bağımsızlığından yana olmadı.

Durun bir dakika!

Türkiye, Cezayir konusunda Batı'dan yana tutum sergilerken bir yandan da gizli şekilde Cezayir'e askerî yardım yapmıştır. 17 Kasım 1957'de Libya üzerinden Cezayir'e bir yük gemisi silah göndermiştir. Bu gizlidir. Türk kamuoyu da Cezayir'in yanında durdu. Resmiyette Fransa'nın yanında duran Türkiye gayriresmî olarak Cezayir'in yanında durup destek verdi. Bazen şüphelendirmemek için işler böyle yürür. 1789'da yapılan Fransız İhtilali ile her türlü hürriyetin yayıldığı ülke olduğu yıllarca söylenen Fransa, Cezayirlilerin hürriyetlerini tanımadı. Fransa, içindeki Haçlı ruhunu Cezayir'de göstermiştir, kitle katliamı yapmıştır.

Artık Cezayir'in bağımsızlık için mücadele başlatma zamanı gelmişti. Dikkatli okumaya devam. Bundan sonrası belki Türkiye'yi de daha iyi anlamak adına bize yardımcı olacak.

1954'te **FLN** (Millî Kurtuluş Cephesi), Müslüman âlimlerin öncülüğünde kuruldu. Âlimler destek verdi. FLN, İslami prensiplere göre yönetilen bağımsız bir devlet kurmak için halkı savaşa katılmaya çağırdı. Bildiriler dağıttı. 1 Kasım 1954 günü Cezayir'de müezzinler, "**Hayyalel cihad hayyalel cihad vallahu ekber**" diye sabah ezanını okudular.

Yani müezzinler, "Haydin cihada, haydin cihada!" diyorlardı.

Evet, o gün ezanlar böyle okunmuştu Cezayir'de...

Sekiz yıl süren bağımsızlık savaşında bir buçuk milyon Cezayirli Müslüman, işgalci Fransa tarafından öldürüldü. Fransa baş edemeyeceğini anlayınca FLN (Millî Kurtuluş Cephesi) ile bir anlaşma imzalayarak Cezayir'i terk etti. Bu terk ediş sinsi bir şekilde hâkimiyet kurmak için atılmış bir adımdı. Cezayir 1962 yılında "**Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti**" adıyla bağımsızlığını ilan etti. Fransa bundan sonra Cezayir'in başına Batı kafalı birinin geçmesi için uğraştı. İşbaşına geçen şahıslar zafere kadar "Kuran, şeriat, İslam" dediler. Âlimleri el üstünde tuttular. Zaferden sonra yaptıkları ilk iş ise *Ulema Birliği* mensubu hocaları hapsetmek ve sürgüne göndermek oldu.

Türkiye'nin yakın tarihine ne kadar da çok benziyor değil mi?

FLN tıpkı **CHP** gibi... CHP kadrosu savaş zamanında şeriattan, halifeyi kurtarmaktan bahsediyordu. Savaş bitince ilk iş olarak âlimlerin etkisini kırdılar, tamamen Batı'ya yöneldiler. Kur'an'ı rafa kaldırdılar, Batı'nın hukukunu aldılar. İslamcıları ve İslam'ı tasfiye ettiler. FLN de Cezayir'de aynısını yaptı. Batı tarzı bir devlet kurarak halkı aldattı.

Anlayacağınız, Cezayir'in verdiği Kurtuluş Savaşı biraz da illüzyon idi. Fransa'nın egemenliğinden değil de İslam'ın egemenliğinden kurtuldular ki buna kurtulma denirse tabii!..

Cezayir'in Kurtuluş Savaşı'ndan (!) sonra seçilen ilk Cumhurbaşkanı Ahmet bin Bella, Genelkurmay Başkanı **Bumedyan** tarafından 1965'te darbeyle indirildi. Cezayir uzun süre FLN tarafından tek parti rejimiyle yönetildi. Bumedyan solcu ve sekülerdi.

Peki, İslami hassasiyeti olanlar ne yaptılar?

Müslüman Kardeşler'in Cezayir kolu olan **İrşad ve Islah Cemiyeti** bünyesinde toplanan gençler de İslami çalışmalar yapıyorlardı. Ülke genelinde yüzlerce cami açıldı, üniversitelerde örgütlenildi. Halk arasında dinî eğilimler arttı. Bunun üzerine rejim İslami çevreyi ezmeye başladı. Dindarları ezdi ve tasfiye etti. Bumedyan, keyfî bir düzen kurdu. Müslümanlara aşırı baskı uygulayınca Müslümanlar tepki gösterdi. Bumedyan, Müslümanların gösterilerini başta dikkate almadı ama daha sonra almak zorunda kaldı. Yeni bir anayasa yaparak kısa aralıklarla kumarı yasakladı, hafta tatilini cuma gününe çevirdi, radyodan Kur'an okutmaya başladı. Böylece Müslümanların gazını almak istedi ama Müslümanlar Bumedyan'ın verdiği bu tavizlere kanmadı. Tıpkı Türkiye'de Demokrat Parti ile ezanın serbest bırakılıp patlamaya hazır halkın gazının alındığı gibi.

Bumedyan 1978'de öldü. Devlet başkanlığına **Şadli bin Cedîd** geldi. Dikkat!..

Sene 1988 olunca Müslüman halk patlamaya geldi. Halk, Fransa'dan beter olan sözde yerli idarecilerinin baskısından bıktı. Eylemler başladı. Eylem yapanlara düzenin silahlı adamları rastgele ateş açıyorlardı. Ayaklanmayı önlemek için Şadli bin Cedid çok partili hayata geçip seçime gitme kararı aldı.

Birçok parti kurulmaya başlandı. İşte onlardan biri de Müslüman öncüler tarafından kurulan FIS (**İslami Selamet Cephesi**) idi. Bu parti ve hareket, Cezayir'in Erbakan hareketiydi desek yanılmış olmayız. Lideri bir öğretim üyesi olan **Prof. Dr. Abbas Medeni**'ydi, Cezayir'in başşehrinde cami imamı olan Ali Belhac da yardımcısı idi. Zaten Prof. Abbas Medeni, Erbakan Hoca'nın dostuydu... Abbas Medeni 1954'te Fransa'ya karşı Bağımsızlık Savaşı'nı başlatanlar arasındaydı. Bağımsızlık Savaşı'nda ciddi yardımları olmuştu. Abbas Medeni, parti lideri olarak 22 Ağustos 1989'da Cezayir İçişleri Bakanlığına partinin kuruluş dilekçesini verdi.

Dilekçede partinin "**İslami bir devlet kurmayı hedeflediği**" açık açık belirtilmişti. Bu durum anayasaya aykırı olmasına rağmen devlet kabul etmişti. İlginçti...

Rejim çok yönlü planlar yapıyordu. Her şeyden önce İslami potansiyelin çapını ölçmek istiyordu. Rejim aniden mahallî seçim yapma kararı aldı. Sebebi ise yeni kurulan FIS'ı gafil avlamaktı; seçimden yenik çıktı göstermek istiyordu. FIS, 1990 yerel seçimlerinde 47 ilin 32'sini aldı. %54 oy almıştı. Rejim fena ürktü. Yeni taktiği mahallî idarelerin maddi kaynaklarını kesmekti, merkezî idareden kaynak aktarılmadı. Bu durum FIS'ın belediye başkanlarının elini kolunu bağladı ve başarısızlığa mahkûm etti. Böylece FIS'ın halkın gözünde büyümesi engellenecekti, başarısız gösterilecekti.

FIS, rejime, genel seçim yapması için baskıda bulunmaya başladı. Yeni bir meclisin oluşması gerekti. Rejim bu isteği kabul etmek zorunda kaldı. Ne var ki otuz yıl ülkeyi ida-

re etmiş olan tek parti FLN (Millî Kurtuluş Cephesi, aynı CHP) yeni bir seçim kanunu çıkararak FLN'nin az oyla çok sandalye elde etmesini sağlayan düzenlemeyi yaptı. FIS, bu oldubittiyi kabul etmedi. Ülke çapında eylemler başlattı. Rejim, silahla gözdağı verdi fakat hadiseler durmadı. Olaylar büyüyünce 26 Aralık 1991'de genel seçim yapıldı. Seçimin birinci turunda FIS, sandalyenin %80'ini elde etti. Yani 288 milletvekili çıkardı. İşte bu çok tehlikeli bir durumdu!

11 Ocak 1992'de ikinci turun yapılmasına beş ay kala Cezayir Lideri Şadli bin Cedid istifa etti. Böylece askerî darbeye zemin hazırladı. Fransız basınının Cezayir ordusunu harekete geçirme amacı taşıyan yazı ve yorumlara sıkça yer vermesi bunun göstergesidir.

İşte Fransa'nın ünlü dergilerinden Le Point'in ilginç çağrısı:

"İslami Kurtuluş Cephesi iktidar olmak ve demokrasiyle alay etmek istiyor. Bu apseyi bir gün yok etmek lazım, işte bu durumda bütün gözler orduda."

Tıpkı Erbakan Hoca başbakan olunca bizim ordumuzun İsrail ve Amerika tarafından darbe yapması için kışkırtıldığı gibi... Peki, Cezayir'de neler olacaktı? Devam...

Aynı dergi, "Cezayir'de Ordu İslamcılara Karşı" başlığıyla kapaktan verdiği dosyasında, bu konuyla ilgili olarak Cezayirli bir subayın şöyle söylediğini de iddia ediyor:

"Bizde İslamcılar azınlıkta. Zaten askerler İslami Kurtuluş Cephesi'nden hoşlanmıyorlar. %80'in üzerinde askerimiz Sovyetlerde eğitime tabi tutuluyor. Votkanın tadı, onları İslami Kurtuluş Cephesi'ne karşı tedbir almaya yöneltiyor."

Gerçekten yazık!.. Zaten askeriyenin üst kadroları Fransa akademisinde eğitim görüp beyni yıkanmış kimselerdi. Fransa'nın güdümündeydiler. Onlar için alkollü bir hayatın devam etmesi ülkenin bağımsızlaşması ve kalkınmasından daha önemliydi.[26]

Sonunda Cezayir'de askeriyeden, *Yüksek Devlet Konseyi* adıyla beş kişilik bir grup ülke iradesini ele geçirdiğini açıkladı.

Darbe yapılmıştı! Konseyin başına mason locasına kayıtlı **Muhammed Budiyaf** getirildi. İsimleri, kimlikleri yerli ama zihinleri Batıcı... Bu coğrafyayı böyle insanlarla kontrol ettiler. Ve böylece darbe oldu. Darbenin arkasında Fransa başta olmak üzere ABD ve diğer Avrupa ülkeleri vardı. FIS (İslami Selamet Cephesi) yasa dışı ilan edildi. Camilerden İslami Selamet Cephesi'nin imamları görevden alındı.

---

26 1996'da başbakan olan Erbakan Hoca, Başbakanlık konutunda Yüksek Askerî Şura komutanlarına yemek verir. Yemekte Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya vardır. Erbakan Hoca yemekte misafirlerine içecek olarak portakal suyu ikram eder. Servis yapılırken Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya, "Ben rakı isterim," der. Garson, "Alkollü içecek yok efendim," diye cevap verir. Güven Erkaya ısrar edince garson gazete kâğıdıyla örterek bir kadeh rakı getirir. Güven Erkaya, kadehin etrafındaki gazete kâğıdını açıp garsona der ki: "Rakıya devam edeceğim, sen rakı şişesini servis masasına koy, kadehim boşaldıkça doldurursun." Yemeğe geçilmeden önce medya mensupları içeri alınır. Güven Erkaya medya iyice görsün diye rakı şişesinin etrafındaki bardakları çeker. Ertesi gün haberlerde laikliğin korunduğunu yazarlar. Herkes rakıyı konuşur. Bu arada Erbakan'ın tabandaki imajı sarsılır. Medya mensupları çıkınca İsmail Hakkı Karadayı da "şarap" ister. Rakı ve şarabı Erbakan Hoca'ya göstere göstere içerler. Düşünün, Başbakan yemekte portakal suyu ikram ediyor ama beyler laik ya illa içecekler. Sonradan öğrenilen şu ki, o gece eve dönünce Genelkurmay Başkanı Karadayı, Güven Erkaya'yı telefonla aramış ve şöyle demiş: "Aferin Güven. Rakı istemekle çok iyi ettin. Ben de şarap isteyip içtim!" Onlara göre millî sanayimizin kurulmasının, kendi silah ve arabamızın üretilmesinin hiç önemi yoktu. Yeter ki düzeni temsil eden "rakılı masa" hep var olsundu! Cezayir'deki olay da buna benziyordu.

Darbeden hemen sonra Cezayir, 2.381.741 kilometrekarelik büyük ve korkunç bir hapishane hâline getirildi. Bu hapishane duvarlarında devlet, kuş bile uçurtmamaya başladı.

Budiyaf, birçok kişiyi astırmaya başladı. Korkunç katliamlar yaşanmaya başladı. Fransa'dan gelen usta Müslüman avcıları (!) şehir şehir, kasaba kasaba, köy köy Müslüman avına çıktı. Nerede FIS üyesi ve samimi Müslüman varsa öldürdüler. FIS ve sempatizanları "Cezayir Gizli Polisi" tarafından tek tek toplanarak katledildi. Bu darbe Cezayir'in 28 Şubat'ı idi... Resmen iç savaş çıktı. Asker yüz bin ila iki yüz bin arasında Müslüman'ı katletti. Evet, yanlış okumadınız, asker kendi halkını katletmişti. Bunu Fransa ve Amerika'dan aldığı emirle yapmıştı. FIS Lideri Abbas Medeni ve Ali Belhaç tutuklandı, on iki yıl hapis cezası verildi.

Sağda Abbasi Medeni, solda Ali Belhaç

On yıl süren bir iç savaş başladı. İslami hareket bundan sonra resmen yer altına çekildi. Yaşananlar yüzünden ülkenin gelir kaynakları ve özellikle turizm çöktü. Ama ekonominin çökmesi önemli değildi, yeter ki Müslümanlar ezilsin, yok edilsindi!

Bu baskı 2000'li yıllarda kalktı. İslamcı liderlerin bazıları serbest bırakıldı. Cezayir, Müslümanların en şiddetli baskıyı gördüğü ülkelerden biri oldu.

Şimdi size, mevzunun bir başka yönünü anlatacağım. Fransa'nın Cezayir'de uyguladığı zihinsel işgali... Altını çizerek dikkatli okuyun. Türkiye ile karşılaştırın.

Fransa, Cezayir'de çok büyük bir "**kültür emperyalizmi**" uyguladı. Bunu, halkı İslam'dan koparmak için yaptı. Bu konuda yaptıkları tam şeytancaydı. Halkı Batılılaştırmadan amacına ulaşamayacağını biliyordu. Bunu yapmadan asla Cezayir'de uzun süre kalamaz ve uzun süre hâkim olamazdı.

Gelin şimdi bu amaçla ortaya koydukları oyunlara bakalım.

Fransa, Cezayir halkının diliyle oynamadan başarı elde edemeyeceğini de biliyordu. Arapçayı Cezayir halkından uzaklaştırmalıydı. Yerine Fransızca ve bozulmuş bir dil koyacaktı.

Fransa'nın Cezayir'deki sömürüsünün 100. yıl dönümünde Fransız Vali şunları söylüyor:

"Cezayirlileri Kur'an okudukları, Arapça konuştukları müddetçe yenmemiz mümkün değildir. Kur'an'ı aralarından kaldırmamız ve Arapça dilini söküp atmamız gerekir."

Onları Arapçadan uzaklaştırıp Fransızcayı aşıladılar. Arapça yerine Fransızcayı hâkim dil hâline getirdiler. Dillerini bozdular. Türkiye'de olanların aynısı Cezayir'de de olmuştu. Türkiye'de de dil ve harf devrimi yaparak

maziyle bağımızı kestiler. Toplumu İslam'dan uzaklaştırmak için kadını açma planını uyguladılar. Halkı Batılılaştırmak için Batı tarzı yayın yaptılar. Batı tarzı eserler verdiler.

Fransa da Cezayir'de aynısını uygulamıştı. 1962'den sonra işgal, kültür emperyalizmine dönüştü. Fransızcayı Cezayirlilere ikinci dil olarak dayattılar. Halkın konuşmaya zorlanması, dilin Fransızca olması yavaş yavaş Fransızca yazan Cezayirlilerin yetişmesine yol açtı. Zaten bize ne olduysa yavaş yavaş olmuştu. Fransızların işgaliyle birlikte Arapça öğretimi tamamen gerilemiş, fıkıh öğretimi ise ancak sahra gibi uzak bölgelerdeki bazı zaviyelerde yapılmaya başlanmıştı. Önceden eğitim medreselerde veriliyordu ve bu medreseler ülkenin her yerinde yaygındı. Burada yetişen öğrenciler Fransa için hep tehlikeli olacağından bu zaviye ve medreselerin etkinliği kırıldı. Tıpkı Türkiye'de tekke, zaviye ve medreselerin aşırı laik bir tutum izlenip kapatılması gibi... İşgalciler, Cezayir toplumunun İslam'dan tamamen uzaklaşmış katı laik bir toplum modeline doğru yol alması için ellerinden geleni yaptılar. Sistematik biçimde sürdürülen bu "toplum mühendisliği programı" sebebiyle 1970'lere gelindiğinde Cezayir, komşusu Tunus ile beraber gündelik hayatta İslam kültürüyle en ilişkisiz İslam ülkelerine dönüştü. Unutmayın, fiziki işgali yapan güçler, ardından zihinsel işgali de yapmazlarsa orada uzun süre kalamazlar.

Fransızlar Cezayir'i her bakımdan Fransa'ya bağlamak ve bu ülkenin halkını tam anlamıyla Fransız kültürüne entegre etmek istiyorlardı. Bunun için işgalin ilk yıllarında emperyalizmin öncüleri durumundaki Hristiyan misyonerleri Cezayir'e yerleştirdiler. 1830 yılında Cezayir'de Afri-

ka'nın büyük misyonerlik merkezi kuruldu: *Beyaz Papalar Cemiyeti*. Bu cemiyet bütün Cezayir halkını elli yıl içinde Hristiyanlaştırmayı planlıyordu. Ancak Cezayir halkının köklü bir İslami kimliğe sahip olması bunu engelledi.

Fransız Eğitim Başkanı Rambaud 1897'de Cezayir'le ilgili şunları söylemişti: "Cezayir'i üç açıdan işgal ettik. İlki askerîdir. Bu, 1871'de kabileler silah bırakınca gerçekleşti. İkinci işgalimiz Cezayirlilerin bizim idari yapımızı, adalet sistemimizi kabul ettiklerinde oldu. Üçüncü işgal ise okullar yoluyla gerçekleşecek. Fransızcanın Cezayir diline üstünlüğü sağlanmalı. Müslümanlara Fransa ve onun dünyadaki rolünün ne olduğu benimsetilmeli ve Avrupa fikirleri koyulmalı."

Gerçekten de Fransa Cezayirlilerin dilini bozup Fransızcayı dayattı. Dili bozulan Cezayirlilerin dinleri ve fikirleri de bozuldu.

Cezayir'le ilgili en iyi eserlerden birini yazan Frantz Fanon, *Cezayir Bağımsızlık Savaşı'nın Anatomisi* adlı eserinde, Fransa'nın kadınları açmak için oynadığı oyunlar hakkında şu bilgileri aktarır:

"Cezayir'deki Fransız idarecileri, o günkü şartlarda Cezayir kadınının toplumdaki statüsünün sembolü olarak kabul edilen çarşafa var güçleriyle hücum edeceklerdir. Böyle bir tavır takınmaları tesadüfi bir sezgi gücünün eseri değildir. Fransızların kurduğu Arap bürolarının ve yerli işler uzmanlarının iş birliği yaptığı sosyolog ve ırkiyatçıların araştırmalarından yola çıkılmıştır. İlk safhada şu meşhur formül kayıtsız şartsız yeniden ele alınır: '**Kadınları elde**

edelim gerisi kolay.' Sömürge yönetimi artık açık bir siyasi doktrin edinebilir: Cezayir toplumunu kendi yapısından, kendi mukavemet kaleleri içinden vurmak istiyorsak her şeyden önce kadını fethetmeliyiz; gizlendikleri çarşafın içinden, erkeklerin kapattıkları evlerden onları bulup çıkarmalıyız.'

Cezayir kadınlarıyla dayanışma ve yardımlaşma derneklerinin sayısı giderek çoğalır, toplantılar birbirini takip eder. Ustaca düşünülmüş bir sızma tekniğinin uygulandığı öyle bir dönemdir ki bu, 'sosyal yardımlaşma ve iyilikseverlik' adı altında Arap mahallelerine girilir. İşe, fakir ve imkânsızlıklar içindeki kadınların oturduğu merkezlerden başlanır. Dağıtılan her kilo irmiğe karşılık, **çarşaf ve kapalı giyim** hakkında nefret telkin edilir. Nefreti pratik tavsiyeler takip eder. Sömürgeci idare bu kavga uğruna büyük paralar sarf eder.

Kadının Cezayir toplumunun ana mîğferi olduğu zihinlere yerleştirildikten sonra artık geriye, onu var güçleriyle kontrol altına almak kalır. Kadın elde edilmediği müddetçe Cezayir erkeği yerinde durmayacak, işgalci tarafından sürdürülen kültür tahribatına karşı direnecek, asimilasyona imkân vermeyecektir. Sömürgecinin planında Cezayir erkeğini yerinden oynatmak gibi tarihî bir vazife kadına düşer. Kadını değiştirmek, onu yabancı kültür değerlerine kazanmak, toplum içindeki mevkisinden söküp almak, hem erkek üzerinde gerçek bir iktidarı ele geçirmek hem Cezayir kültürünü tahrip ederek müessir ve kolay vasıtalara sahip olmak demekti.

Bugün dahi (1959 yılında) Cezayir toplumunu 'çarşafı açılmış ve işgalcinin suç ortağı' kadınlar yardımıyla tamamen köleleştirme hayali sömürgeciliğin siyasi kadrolarının kafasında yer etmiştir.

Cezayirli erkekler ise Avrupalı arkadaşlarının ve patronlarının eleştirilerine hedef olur. 'Eşin çarşaflı mı? Niye Avrupalı gibi yaşamıyorsun? Eşini maça, sinemaya, kahvehaneye niye götürmüyorsun?'

Avrupalı patronlar, sualler sormak ve ayrıntılı cevaplar almakla yetinmezler. Cezayirliyi köşeye sıkıştırmak için çeşitli dümenler çevirirler. Noel ve yılbaşı gibi yabancı bayramlarda veyahut şirkette yapılacak herhangi bir kutlama, parti için Cezayirli işçiyi eşiyle birlikte davet ederler. Şirketteki kutlamaya eşini de getirmesi için zorlarlar. Eşini bu partiye getirirse onu teşhir etmiş olacaklardır. Getirmezse patronu kızacaktır."

İşte Cezayir'de kadın üzerinden oynanan oyun böyleydi.

Fransız sömürgeciliği, "Cezayir kadınını Batılılaştırma" kampanyasını artırır. Kapı dışarı atılmakla tehdit edilen hizmetçiler, yuvalarından sökülüp alınan fakir kadınlar ve fahişeler, halk meydanına götürüldüler ve "**Yaşasın Fransız Cezayir'i**" çığlıkları altında sembolik olarak çarşaflarını çıkarıp attılar. Kadını tesettürden, çarşaftan uzaklaştırmak ve nefret ettirmek için bunları da yaptılar.

Cezayir'deki Avrupalıların hemen hepsinin bir radyosu vardır: 1945'ten önce toplam radyo sayısının %95'i onların elindeydi. Cezayirliler arasında ise sadece zenginleşmiş

burjuvazinin elinde ve çok önceden şehre göçmüş insanlarda vardı. Radyolarda aşk dolu sözler, güldürü programları, boş sözler yayınlanır. Cezayir aileleri utandıkları için beraber dinlemezler. Tepki gösterip hiç dinlemeyenler de olmuştur.

Bunların dışında 1962'de Cezayir bağımsızlığını kazandığı gün "el- Mektebü'l Vataniyye el-Cezariyye" adlı kütüphane Fransızlar tarafından yakıldı. Daha sonra onarıldı. Bu kütüphane bir milyon cilt kitaba sahipti. Üç yüz bin civarında yazma eserin bulunduğu bir bölüm de vardı. Kütüphane, Cezayir'in hafızasıydı. Fransa bu yüzden yakmak istedi.

Osmanlı, Cezayir'de birçok tarihî yapı yaptırdı. Cezayir 1830'da işgal edilince Cezayir'in merkezi tamamen yıkıldı. Şehrin pazarları, önemli camileri, idari yapıları ile Türk-Mağribi özelliği ortadan kaldırıldı ve yerine Avrupai tarzda idari ve askerî yapılar inşa edildi. Böylece şehirlerin tarihî dokuları yıkılıp tarihle bağlarının kesilmesi sağlandı. Bu da emperyalizmin bir başka yöntemiydi.

1964'ten sonra Cezayir'de sinema gelişti fakat devlet kontrolünde oldu. Devlete de seküler kafalar hâkim olmuştu. Genç sinemacıların yetişmesinde Cezayir Radyo Televizyon Kurumunun rolü büyüktü. Cezayir sineması "sosyalist ilericilikten ve Batı medeniyetinden" etkilendi. İslami geleneklerin etkisi azdı. Böylece Batı tarzı sinemayla da toplumun yapısı değiştirilecekti. Türkiye ile benzerliği açık bir şekilde ortadadır. Aynı oyun, aynı yozlaştırma teknikleri...

İş bulmak için Fransa'ya giden Cezayirliler de çok sıkıntı çekti. Cezayir'den Fransa'ya yoğun bir işçi göçü oldu. Eylül 1973'te Fransa'da çalışan Cezayirli işçilerin maruz kaldıkları ırkçı saldırılar üzerine Cezayir, Fransa'ya işçi göçünü durdurma kararı aldı.

Elbette zalimlerin yaptığı yanına kalmayacak! Elbette feci bir şekilde yok olup gidecekler! Cezayir halkına yaptıkları kendi başlarına da gelecek!

Bizim yapmamız gereken şu: Anlattığımız Cezayir'in yüz elli yıllık tarihini Türkiye'nin yakın tarihiyle kıyaslayarak emperyalistlerin oyunlarını anlayıp ders çıkarmak...

Türkiye ve Cezayir, iki devlet tek kaderdir...

Konuyu Fransa Cumhurbaşkanının sözü ile sonlandıralım. Fransa Cezayir'den çıkarken Fransa Cumhurbaşkanı Charles De Gaulle "Biz oradan çekileceğiz ama yerimize bıraktığımız yönetici elit, bizim çıkarlarımızı bizden daha iyi koruyacak."

(Konuyla ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

"Hareketin en büyük hatası, uyuyan insanları örgütlemeye çalışmaktır. İnsanları önce uyandırmalısınız ki harekete geçebilsinler."

Malcolm X

BUNLARI BİLMELİSİN -3-

Büyük resmi görmek için parçaları birleştirmeye devam ediyoruz.

Yahudiler para ve ilmi âdeta silah olarak kullanırlar.

Biliyor musunuz, Batı üniversitelerinde başta felsefe olmak üzere bütün sosyal ilimler ve Doğu ile ilgili kürsüler Yahudi işgali altındadır. Onlar, ilmi ilim için yapmazlar. Onlar bilgiyi dünya halklarını istedikleri yöne sevk edebilmek için kullanırlar. Şimdi anlatacaklarım bunun en büyük delili olacak. Dünya halklarına ve özellikle Müslümanlara ilim ve felsefeyle nasıl operasyon yaptıklarını açıkça göreceğiz.

Felsefe tarihine bakıldığında insanları bozan, ifsat eden bütün görüşlerin Yahudi asıllı filozoflarca ortaya atıldığı görülür.

İnsanların maymundan geldiğini söyleyen **Darwin** bir Yahudi'dir. Marksizm'i insanların başına bela eden **Karl Marks** bir Alman Yahudisinin oğlu olarak dünyaya geldi.

Allah'ı ve dini inkâr edip hakaret eden meşhur **Durkheim**, Fransa'da doğmuş bir Yahudi çocuğudur. Her şeyi cinsellik üzerinden değerlendiren ve cinsellik konusunda din ve kültür tanımayan **Freud** Avusturya'da doğmuş bir Yahudi'dir.

Bu dört Yahudi, her biri farklı görüşler savunarak birbirini tamamladı. Çok sinsice hareket edildi. Sanki bir planın tamamlayıcı unsurları gibiydiler. Bunu ancak üst bir akıl planlayabilir. Anlatınca daha iyi anlayacaksınız. O hâlde pürdikkat!

Önce **Darwin** ortaya çıkıp evrim teorisini ortaya atarak insanların maymundan geldiğini söyledi. Yani insan, hayvandan gelmişti. Bu görüşü ortaya attığında dünya çalkalandı. Sıra diğer aşamadaydı.

Daha sonra **Freud** ortaya çıkıp insanı cinsel bir varlık olarak ele alıp her türlü cinsel ilişkinin günah ve hata olmayacağını savunan görüşü ortaya attı. Cinsel konularda din ve geleneklerin koyduğu yasakların saçma ve yanlış olduğu teorisini işledi. Bunlar din ve ahlaka aykırıydı. İnsanı sadece şehvetine düşkün bir varlık olarak tanımladı. Freud da bir üniversitede hocaydı. Aslında Freud'un yaptığı şey Darwin'in ortaya attığı görüşü tamamlamaktı. Darwin, insanı hayvan yaptı. Freud da "insan hayvandan geldiği için cinsel yasak konamaz" teorisini işledi. Böylece birbirlerini tamamladılar. Freud, bu görüşleriyle dünyayı sarstı. Hâlâ okullarımızda süper filozof olarak görüşleri okutuluyor. Bu bir siyonist-Yahudi operasyonuydu. Bitmedi. Sıra kimdeydi? Tabii ki de Durkheim'da.

Daha sonra **Durkheim,** Tanrı ve din diye bir şey yoktur, bunlar insanların ürettiği saçmalıklardır, teorisini ortaya attı ve izah etti. Tüm din ve ahlak kaidelerinin geçersiz olduğunu savundu. Durkheim bir felsefe, sosyoloji uzmanı olarak öğretim üyeliği yaptı. Aslında Durkheim, operasyonun diğer ayağı idi. Darwin insanı hayvan yaptı, Freud cinsel yönden insanı iyice hayvanlaştırdı. Durkheim da insanı din ve Allah tanımaz yaparak tastamam hayvanlaştırdı. "Bir hayvanız ve hayvan gibi yaşayıp yok olup gideceğiz; din, Allah yok!" dedi.

Üç Yahudi, birbirini tamamlayan üç görevi yerine getirerek operasyonu başlattı. Bitti mi? Bitmedi! Tüm bu üç teoriyi birleştirip bir din hâline getirecek bir fikir akımı vardı. Peki bu fikir akımının "babası" kimdi? Tabii ki Karl Marks!

Daha sonra **Karl Marks** sayesinde bu üç teoriye maddeci ekonomik teori de eklenerek temel din ve düzenek kuruldu: Marksizm-komünizm. **Marksizm**, önceki üç sacayağının bir potada birleştirilerek bunların bir din ve devlet düzeneği hâline getirilmesinde kullanıldı.

Evet, dört Yahudiyle operasyon tamamlandı. Marksizm ve komünizm, Allah ve din tanımayan, her şeye maddeci yaklaşan, cinsel yasağın olmadığı, ruhu yok sayan bir din ve düzendir. Hâkim olduğu her yerde dinin kökünü kazıyıp Allah'ı inkâr eden, tanımayan nesiller yetiştirdi. Bu fikre göre bütün manevi kuvvetler ve inançlar inkâr edilmekteydi. Artık her şey maddeye bağlanmıştı. İnsanı da hayvanlaştırdılar. Bu dört Yahudi, insanı dinden uzaklaştırıp hayvanlaştırdıkları gibi dünyanın kana bulanmasına sebep oldular. Dünyaya bir operasyon yapılmıştı.

Her sözünde ve her cümlesinde cinsiyet içgüdüsünü işleyen Freud bir eserinde, "Durum bu noktaya gelince ırkımızın hâkimiyeti önünde engel olarak dikilen bütün ahlak kuralları kökten yıkılmış olur," demiştir. Irkımız dediği, Yahudilik.

Böylece gizli Yahudi planını deşifre ediyordu. Yahudi ırkının önünde din ve ahlak kurallarının engel olduğunu biliyordu. Siyonizm de bunları yok etmek için uğraşmıştır. Özellikle de İslam'a ve Müslümanlara bunu yapmışlardır.

Nitekim siyonist liderler, protokollerinde şunları diyeceklerdi:

"Darwin, Marks ve Freud'un fikirlerinin revaç bulmasına gayret ettik. Zira onların Yahudi olmayan inançları ifsat edici tesirleri, bizim için gayet aşikârdır."

Yahudi bir ailenin çocuğu olan Freud, Yahudi düşmanının çok olduğu bir çevrede büyüdü. Yahudi olmasından dolayı çoğu zaman tahkir ediliyordu. Babası onu, Yahudi olmayanlara karşı kinlendirmişti. İnsanlara karşı intikam hırsıyla büyümüştü. Bu sebeple daha sonra siyonizme ve hedeflerine gönül verecekti. Yetmiş beş yılı aşkın bir süre Avusturya'da oturan Freud, 1938'de Nazilerden kaçarak İngiltere'ye yerleşmişti. Londra'daki Yahudi cemaati tarafından satın alınan büyük evinde 1939'da ölecekti.

Farklı yollardan harekete geçen bu Yahudiler dünyadaki ve özellikle Avrupa'daki fikrî hayatı etkilemişlerdir. Farklı yollardan hareket etmiş olsalar da yol aynı yere çıkıyordu: Din, Allah ve ahlaki kurallar kafalardan sökülüp atılmalıydı.

Ama fark et değerli okuyucu; ekonomide Marks, biyolojide Darwin, psikolojide Freud ve sosyolojide Durkheim dünyayı aldatacaktı. Ortak özellikleri Yahudi olmaları, ideolog olmaları, din ve Allah'ı inkâr etmeleriydi. Bu yolda Darwin temel attı, Freud harcı karıp binaya başladı, Durkheim katları ve kolonları yaptı, Marksizm ise binaya son şeklini verdi.

Durun bir dakika! Büyük resmi görmek için daha fazla örnek verip parçaları birleştirmeye devam edelim. Pürdikkat o hâlde!..

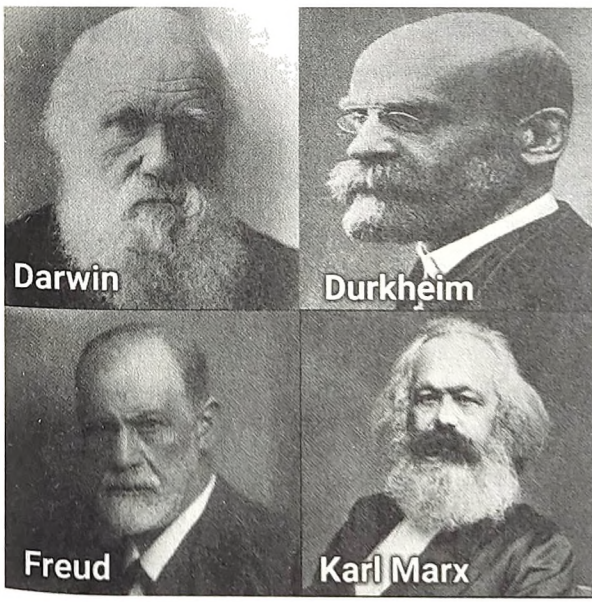

*****

Yahudiler eskiden beri hep ticaret ve pazarlamayla uğraşmışlardır. Bir de paralarını asla gayrimenkule bağlamadılar, bağlamazlar. Yaşadıkları ülkelerde kendilerini emniyetsiz hissettiklerinde, bir tehlike anında neleri var neleri yoksa her şeylerini bir torbaya doldurup kaçabilmek için taşınması zor ve imkânsız olan gayrimenkulü tercih etmemişlerdir. Servetlerini nakit ve altın olarak korumuşlardır. Bu sebeple bulundukları yerlerde önemli insanlara borç verip onları yönlendirme imkânı elde etmişlerdir.

Bir de Yahudiler her yerde dağınık hâlde yaşıyorlardı. Dünyaya yayılmışlardı. Bir Yahudi Berlin'de yaşıyorsa onun bir diğer akrabası mutlaka Paris veya Londra'da yaşıyordu. Bu durumdan istifade ederek ithalat ve ihracatı kolaylıkla kontrolleri altına aldılar. Fabrika açıp imalatla meşgul olmadılar. Onun yerine yerli insanlara verdikleri borçla üretilen malın pazarlamacısı oldular. Zamanla bir Yahudi'nin ufacık bir yazıhaneyle elde ettiği kazanç, birçok fabrikası olan bir patrondan kat kat daha fazlaydı.

Yahudilerin bölünmüş aileler şeklinde yaşamaları onların çocukları için de büyük bir fırsat olmuştu. Şöyle ki bir Yahudi, çocuğunu bir yaz Paris'teki dayısının, diğer yaz Londra'daki halasının yanına göndererek birkaç dil öğrenmesini sağlıyordu. Böylece birkaç dil bilerek ticarette ve zenginleşmede daha ileri noktalara kadar gidip zirveye çıkıyorlardı.

İşte ticaret ve pazarlamayla uğraşan bu Yahudilerden biri de Türkiye'deydi. Pazarladığı bir malla servetine servet

katmış, zengin olmuştu. Peki, ne pazarladı dersiniz? Okumaya devam o zaman...

Türkiye'de yaşayıp Şapka Kanunu sayesinde zengin olan Yahudi iş adamını biliyor musunuz?

İş adamı **Vitali Hakko**. Kendisi bir Yahudi'dir. Bugünkü *Vakko* markasının ve mağazalarının sahibidir. Şapka devrimi sayesinde iş hayatına atılıp zengin olmuştu. "Şapka Giyilmesi Hakkında Kanun" neşredilince İtalya'dan bir gemi dolusu çoğu ikinci el, paspal şapkayı ucuza getirterek kurduğu "Şen Şapka" mağazasında şapkaları halka pahalıya satmış ve milyoner olmuştu. Gerçekten de "Şen Şapka", sahibini ve yedi sülalesini zengin ederek "şen" yapmıştı.

Cumhuriyet Dönemi'ndeki Şapka Kanunu baskısı yüzünden halk, kız veya erkek şapkası ayırt etmeden giymişti. Komik olan taraf da İstanbul halkının başlarına geçirdikleri türlü türlü şapkalarla, tam bir karnaval havası içinde yaşamış olmaları ve erkeklerin başlarında renkli, cicili bicili kâğıttan şapkaların bulunması idi.

Hatta çoğu erkeğin kafasında kadın şapkaları da görülmeye başlanmıştı. Vitali Hakko, kendi hatıratında, "Sattığımız şapkaların çoğu bayan şapkasıydı ama millet alıyordu. Cumartesi günleri dükkânımızın önünde kuyruk bile oluyordu," demişti.

Bazı hocaların şapka devrimi sebebiyle baskı yaşadığı o zor günlerde erkekler, "kelleyi korumak" için Vitali Hakko'nun "kazık marka" şapkalarını kapışmışlardı. Bu yüzden başlarında hanım şapkasıyla dolaşan erkekler bile vardı.

Vitali Hakko bu durumu *Hayatım Vakko* isimli kitabında şöyle anlatır:

"Genç Cumhuriyet'in ilk kuşağıydık. Bize hız veren, Atatürk devrimleriydi. Şapka devrimi, kıyafet devrimi olmasaydı kuşkusuz bugün *Vakko* olmazdı. Bu nedenle birçok defa dile getirdiğim gibi, *Vakko* tüm varlığını, Kemalist devrimlere ve Batılılaşma çabalarına borçludur..."

Vitali Hakko

21 Mart 1988 tarihli *Milliyet*'te, "bugünlere gelişi" için, "Atatürk'e borçluyum," diyor ve nasıl zengin olduğunu şöyle açıklıyor:

"1925'lerde Kemal Atatürk giyim kuşam reformu yaptığında, Türkiye'de bu alanda yeni bir dünya açıldı. Şapka reformuyla çarşafın ve fesin atılmasıyla ilk aklıma gelen şey, şapka yapmak oldu. Kapalıçarşı'da bir dükkân açmıştık. Şapkaları gece hazırlar, gündüz satardık. Cumartesi günleri kuyruk olurdu. Öyle kuyruk olurdu ki izdihamı önlemek için polis çağırırdık."

Şapka Kanunu'ndan bir Yahudi böyle zengin olmuştu işte.

Ve şöyle diyordu:

"Şen Şapka olarak, Anadolu'yu bir ağ gibi örmüştük. Öylesine ki yılda birkaç defa çıktığım Anadolu teftişlerinden birinde, Konya'da, "Şapka Ağamız geldi," diye karşılanmıştım. Ve Konya garındaki kadınların büyük bir çoğunluğunun başında Şen Şapka'nın ürünlerini gördüğümde pek çok şaşırmıştım."

Yine bir gün şöyle itiraf etmişti:

"Biz Vakko olarak varoluşumuzu Mustafa Kemal Atatürk'ün Batılılaşma süreci içinde yer alan kıyafet devrimlerine borçluyuz."

Kanunun ilk yıllarında on binlerce şapka satan Vitali Hakko, modası geçen şapkaları artık kimse "kafasına takmayınca" yeni bir strateji geliştirir. Ülkede inancını yaşamaya çalışanların sayısı artmakta, halk giderek muhafazakârlaşmaktadır. Bu çerçevede "**başörtülülerin**" sayısında artış olmaya başlayınca *Vakko* adını verdiği mağazasında "**eşarp**" satmaya başlar. Bu dönemde aynı zamanda kadınlar çarşafı ve peçeyi atarak eşarp takmaya başlamıştı. Çarşafın, peçenin atılmasının amacı kadının Batılılaştırılmasıydı.

Zaten Vitali Hakko'ya göre simsiyah başörtüler kadını çok kötü gösteriyordu. Anlayacağınız başörtü ve eşarp da satarak para kazanma yolunu bulmuştu.

Vitali Hakko, *Vakko*'nun ilk mağazasını 1962 yılında Beyoğlu'nda açtı. Bu mağaza, Türkiye'nin o zamana kadarki en büyük mağazası olarak tarihe geçti.

Peki, mağazasına Vakko ismi nasıl verildi? Hâlbuki adı Hakko. Bu da şöyle olmuştu:

Bir gün Vitali Hakko, Eflatun Nuri'den imalatına başlayacağı eşarplar için desen çizmesini ister; desenin bir köşesine de marka ismi ve imza olarak düşündüğü için "*Hakko*'yu yazın," der. Desenler çizilir, baskıya hazır hâle getirilir ve Hakko çizimleri almaya gelir. Hepsini çok beğenir ancak bir problem vardır. Eflatun Nuri çizimlerin tümüne "Hak-

ko" yerine "Vakko" yazmıştır. Fakat Vitali Hakko çizimlerin değiştirilmesini istemez ve marka olarak "Vakko" ismi böylece doğar.

Vitali Hakko, 10 Aralık 2007 günü hayatını kaybetti. Neve Şalom Sinagogu'nda düzenlenen törenin ardından Ulus'taki Arnavutköy Musevi Mezarlığı'nda toprağa verildi.

İşte bir Yahudi'nin ticaret zekâsını burada da görmüş olduk.

Hele bir tane daha Yahudi vardı ki o daha da zirveye oynamıştı. O Yahudi, bir kadındı. Onunki daha ilginç ve sinsiceydi. Kimden mi bahsediyorum?

Bu kişi, kozmetik piyasasını elinde tutan Helena Rubinstein'dır. Doksan yaşının üstündeyken Avustralya'da bir gazeteciyle aralarında geçen konuşma şöyledir:

Helena Rubenstein

"Bayan Rubinstein, kadınları süslemek, güzelleştirmek için yetmiş yıldır yüzlerce kozmetik üretiyorsunuz. Dünya güzellik piyasası sizin elinizde... Krem, pudra, losyonların sahibisiniz. Doğru söyleyin. Bu yaşınıza kadar hangilerini kullandınız?"

Rubinstein: "Hiçbirini kullanmadım. Çünkü kozmetiğin faydasına inanmam."

Gazeteci şaşkınlık içinde: "Peki o hâlde yetmiş yıldır niçin imal ediyor ve dünyanın her tarafına pazarlıyorsunuz?"

Rubinstein: "İsrail devleti için."

Rubinstein, Yahudi Devleti'ne gönülden bağlıydı. Kendisini "Büyük İsrail" devletinin kurulmasına adamıştı.

Ama fark et, makyaj malzemeleriyle yüzüne yaptığın makyaj, İsrail'in Orta Doğu haritasına yapmak istediği kirli makyaja destekti...

Durmayalım, büyük resmi daha iyi görebilmek için parçaları bileştirmeye devam edelim. Pürdikkat okumaya devam!..

*****

Mevzu derin ve çok önemli.

Hürriyet gazetesinin nasıl kurulduğunu, geçmişini ve geçmiş sahiplerini iyi bilmemiz gerekir. Bugün belki iyi bir konumda fakat geçmişte hiç de öyle değildi. Küresel güç adına darbelerde kullanıldı, milli isimleri yıpratmada kullanıldı, ekonomik operasyonlarda ve hükümet düşürmede kullanıldı. Küresel güce olan esaretimizin devam etmesinde araç olmuştu. Gelin geçmişine bir bakalım.

Milletimizin "esaret" altında yaşaması için kurulmuş bu gazetenin adının **"HÜRRİYET"** olması halkımızla alay etmekti.

Haberlerde ve sosyal medyada da takip ettiğiniz gibi *Hürriyet* gazetesi tarihi boyunca her türlü "kaos ve darbe" için her türlü algı ve propagandayı yapmıştır.

Peki, *Hürriyet* gazetesinin geçmişini ve ne amaçla kimler tarafından kurulduğunu biliyor muydunuz? O hâlde dikkatli okuyun!

Hürriyet gazetesini 1948'de Sedat Simavi kurmuştur. Bu tarihin İsrail'in kurulmasından on üç gün evvel olması ise manidardır. Osmanlı yıkıldıktan sonra Türkiye Cumhuriyeti'nde gizli Yahudi dediğimiz Sabetayistler etkili oldu. Yani Yahudiler hem devlette, hem medyada hem de ekonomide başköşeleri tutup etkili oldular. İngilizler ve daha sonra da Amerika, Türkiye Cumhuriyeti'ni kontrol altında tutmak için Türkiye'yi çeşitli zincirlerle sıkı sıkıya bağladı. Bu zincirleri iyi bilmezsek bağımsızlık mücadelesini yanlış veririz. İşte bu zincirlerden birinin adı medyadır. *Hürriyet* gazetesi de bu medyanın bir halkası oldu hep.

Hürriyet gazetesinin kurulmasına yardım eden Yahudiler, "**Burla Biraderler**" idi. "Burla Biraderler de kim?" diyeceksin.

Burla Biraderler'in ailesi, 1492'de İspanya'dan Osmanlı Devleti'ne sığınarak Selanik'e göç etmiş İspanya Yahudisidir. Selanik'te yerleştikleri yer, Atatürk'ün de evinin bulunduğu Koca Kasım Paşa Mahallesi'ydi. Selanik'te ticaretle uğraştılar. İstanbul'a geldiklerinde yanlarında yüklü miktarda para vardı. Yakın tarihimizde Burla Biraderler'i aşıp modern bir matbaa ve gazete kurmak hemen hemen imkânsızdı. Çünkü matbaa makinelerini de bu aileler getiriyordu. Ayrıca Yahudi aile şirketi olan *Hoffer*'in kâğıt işi de tamamen Burla Biraderler'in elindeydi. Anlayacağınız, Burla Biraderler "matbaa ve kâğıt lobisi" idi.

Devam...

Burla Biraderler çokça gazete ilanı veriyordu. Gazete, Burla Biraderler'e lazımdı. Gazete kurmak isteyen Sedat Si-

mavi'ye yüklü para verdiler. Sonra Sedat Simavi *Hürriyet* gazetesini kurdu. Simavi, Burla Biraderler'e olan bu borcunu gazeteyle hizmet ederek ödeyecekti. Velhasıl *Hürriyet* gazetesi Yahudi sermayesiyle kurulmuştur. Bunu birçok kaynak anlatır. Bu gazete, derin projelere, propaganda ve algı ile hizmet edecekti.

Burla Biraderler'in *Arçelik*'te hisseleri vardı. 1928 yılında otomotiv işine giren kardeşler, *Ottaş Otomotiv ve Taşınmaz Mallar Sanayisi*'ni kurdu. Bu firma aynı zamanda Türkiye'nin ilk otomotiv şirketi oldu. Bu alanda tekel oldular. Atatürk'ün de bindiği otomobilleri Burla Kardeşler ithal etmişti.

Atatürk'le Selanik günlerinden tanışıyorlardı. 1938 yılından beri Burla Biraderler'in Ankara acenteliğinin başında Yahudi Haim Nahum'un oğlu olduğu iddia edilen "Bernar Nahum" vardı. Bernar Nahum, 1943 yılında Vehbi Koç'un kurduğu *Koç Ticaret*'in otomobil şubesinin başına geçti. Anlayacağınız ilişkiler çok ama çok derin. *Hürriyet* gazetesini bu bağlantılar içinde değerlendirmemiz gerek.

Sedat Simavi ölünce yönetime oğlu Erol Simavi geçti. Erol Simavi de 1988'de Emin Çölaşan'a verdiği röportajda mason olduğunu itiraf etti hatta 2015'te ölünce mason locası taziye yayımladı. Evet Simaviler masondu. Sedat Simavi'nin diğer oğlu Haldun Simavi'nin ilişkileri ise çok garipti. Çiğdem Meseretçioğlu adında bir kadınla evlendi. Bu kadının kim olduğunu biliyor musunuz? O hâlde bombayı patlatalım! Bu kadın 1957 yılında **Rahmi Koç** ile evlenmişti. Bu evlilikten üç çocukları oldu: Mustafa Koç, Ömer Koç,

Ali Koç. Daha sonra ilginçtir Rahmi Koç, Çiğdem Mesereçioğlu ile 1970'lerde boşandı. Çiğdem Hanım bir süre sonra Haldun Simavi ile evlendi. İlginç değil mi? Rahmi Koç'la neden boşandığı ve Haldun Simavi ile neden evlendiği hâlâ bilinmeyen bir sır! Simavi ailesinin Sabetayist olduğu hep söylenmiştir. Bu arada Haldun Simavi, Rahmi Koç'un anne tarafından kuzeni.

Hürriyet gazetesini tüm bu bağlantıların ortasına oturtun. Ne ilişki ağı ama!

ACI KAYBIMIZ

Sevgili Kardeşimiz

EROL SİMAVİ

07 HAZİRAN 2015 tarihinde vefat etmiştir.
Başta ailesi ve yakınları olmak üzere tüm Kardeşlerinizin acısını paylaşırız.
Nur içinde yatsın.

HÜR VE KABUL EDİLMİŞ MASONLAR BÜYÜK LOCASI

Erol Simavi'nin cenazesi için masonların taziye ilanı

Hürriyet gazetesi, 1994 yılında hisselerinin çoğunu **Aydın Doğan**'a satmıştır. Gazete, darbe yapmada ve kaos çıkarmada hep etkin görev almıştır. *Hürriyet* gazetesi, 28 Şubat Darbesi'nde de etkin rol oynayacaktı. Nitekim o zaman gazetenin sahibi olan Aydın Doğan şu itirafta bulunacaktır:

"REFAHYOL hükûmeti döneminde, Maliye, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı üzerime gelmeye başladı. Hesaplarımı incelemeye aldılar. İki ayım kalmıştı. Ya ben dedim

ya da 54. Hükûmet! Düğmeye bastım ve hükûmeti yıktım. Hükûmeti yıkmasaydım ben yıkılacaktım."

Ve Erbakan Hoca *Hürriyet* gazetesinin de yaptığı kirli algı operasyonlarıyla indirilecekti. Ve en son Aydın Doğan elindeki medya organlarını satıp devretti. Belki şu an *Hürriyet* gazetesinin aynı çizgide olduğu söylenemez.

Kısaca *Hürriyet* gazetesi şuydu:

Medyanın köleleştirmek için kullanıldığı şu çağda, Türkiye'nin zincirlerini kırıp özgür kalmasını engellemek için kurulmuş medyatik bir araç! *Hürriyet* gazetesi bu zincirlerden sadece bir tanesiydi ve en güçlülerindendi. Almanya, İsrail ve İngilizlerin Türkiye'ye çektiği operasyonlarda bizzat görev almıştı. 28 Şubat Darbesi'nin zeminini hazırlama görevi de *Hürriyet*'e verilmiştir.

Eskiden medyanın %40'ı *Doğan Grubu*'nun elindeyken %40 da bir Sabetayist (gizli Yahudi) olan Selanik göçmeni Dinç Bilgin'e aitti. *Sabah Yayın Grubu* onundu. Şimdiden değil, geçmişten bahsediyorum. Dergi, tv, gazete ve radyoları vardı. Dinç Bilgin medyası da 28 Şubat başta olmak üzere kaosun arkasında oldu. Aynı zamanda masonlukla bağlantıları vardı. Gördüğünüz gibi medya kimlerin elindeymiş!

Masonların işin merkezinde olduğu asla unutulmamalı. Bakın masonların ne kadar güçlü olduklarını gösteren bir olay anlatayım. Çok ilginçtir.

1957 yılında Adnan Menderes, İstanbul'da bir imar faaliyetine girişmişti. Meydanları genişletmiş, yeni caddeler

açmıştı. Genişletilmek istenen meydanlardan biri de Karaköy'dü. Burada iki katlı, minyon, çinko kaplı kadim bir cami vardı. İmar faaliyetlerinde o cami yıkılıp yok edildi. Fakat onun önünde, sahil tarafındaki Ziraat Bankası yıkılmadı. Hatta Ziraat Bankası'nın yan tarafındaki binalar yıkıldığı hâlde Ziraat Bankası tek başına uzun müddet sağı solu boş olarak ortada kaldı. Menderes bu binayı yıkamadı. Sizce neden yıkamadı? İmar faaliyeti diye cami bile yıkılmıştı!

Sebebini anlatayım.

Ziraat Bankası binasının balkonunda, elinde çekiciyle Hiram Usta'nın devasa bir heykeli vardır. Galata Köprüsü'nden bakıldığında ayan beyan görülür. Dört beş metre boyundaki bu heykel sebebiyle bu bina yıkılmadı. Peki, Hiram Usta kim? O hâlde bombayı patlatalım! Hiram Usta, **masonluğu** kuran ilk kişi olarak kabul edilir. Bina bu sebeple yıkılamadı. Bu heykelin Osmanlı'nın son dönemlerinde yaptırıldığını düşünürsek masonların ne kadar güçlü olduğunu anlarız. Siyonistler masonluk eliyle dünyada ekonomik ve siyasi hâkimiyet kurmuşlardır. Herkes Yahudi olamaz fakat herkesi mason yaparak çıkarları için kullanmışlardır.

Ziraat Bankası'ndaki Hiram Usta Heykeli

Ama fark et değerli okuyucu; bu ülke henüz tam olarak bu ülkenin çocuklarının elinde değil. İçeriden ve dışarıdan sağlam bir şekilde kuşatılmış.

Büyük resmi görmek için kadrajı daha da yükseltelim ve günümüze gelelim. Pürdikkat devam!..

* * * * *

Soğuk savaş bitti, sıcak savaş başlıyordu.

Savaşın ana kodu "yaratıcı kaos" idi. Bunun için örgütler, özel gizli askerler ve daha birçok şey kullanılacaktı. Özellikle Suriye ve Irak'ta oluşan kaos doğrudan ve dolaylı olarak siyonizme hizmet ediyordu. Daha dikkatli bakınca ortada profesyonel bir plan olduğunu görüyoruz. ABD'yi yöneten akıl, son planı uygulamak için orada kaos oluşmasını istedi.

DEAŞ dediğimiz örgütlenme de bunun için vardı. DEAŞ, Akdeniz'e kadar uzanan bir Kürt koridoru açılmasına ve Suriye, Irak ve Türkiye'nin de topraklarının bulunduğu bölgede Kürdistan devleti kurulmasına yardım edecek unsurdu. "DEAŞ bunu nasıl sağlayacak?" dediğinizi duyar gibiyim.

DEAŞ, bölgedeki toprakları PYD-PKK'ya vermenin aracı olmuştu. DEAŞ bir anda Kürt bölgelerine saldırıyordu. Derhâl "DEAŞ Kürt katlediyor" deyip Türkiye de dâhil bölgedeki bütün Kürtlerin PKK-PYD'yi desteklemesi sağlanacaktı. DEAŞ'ın var edilmesinin bir amacı da buydu ki bu bir komplo teorisi değil, bir plandı. Peki, bu planın mimarı kimdi? Bizzat ismini vererek anlatacağım.

DEAŞ'ın tezgâhlanmasının mimarı ve akıl hocası Yahudi kökenli bir ABD vatandaşı olan "David Philips" idi. Bu adam bir akademisyendi. New York ve Colombia'da öğretim üyesiydi. Aynı zamanda ABD Dışişleri Bakanlığı ve BM Genel Sekreterliğinde danışmandı. Derin Amerika'ya hizmet eden bir adamdı. Ve bölücü Kürtlerin akıl hocası

idi. Büyük bir Kürt devletinin kurulması için elinden geleni yapıyordu. Bunun için de Kürtlerin PKK-PYD safında birleşmelerini sağlaması gerekiyordu. Bu hedefe yardımcı olması için ABD ve İsrail'in derin mutfağında DEAŞ'ı hazırlayan ve büyümesini sağlayan ekibin başındaydı.

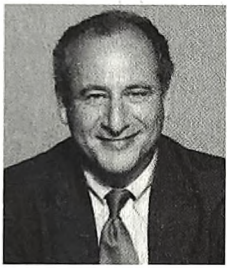

David Philips

DEAŞ, bir anda Kürtlerin yoğun yaşadığı Kobani'ye saldırıyor, o sırada ABD'den dönen Selahattin Demirtaş "DEAŞ Kürtleri katlediyor," diyerek Türkiye'de büyük bir isyan başlatıyordu. PKK da DEAŞ'ı Kürtlerin başından defetmek için Kürt gençlerinden asker toplamaya başlıyordu. PKK bir anda Kürtlerin kahramanı ve kurtarıcısı pozisyonuna evrildi. Güneydoğu'da sakallı herkes IŞİD'ci diye PKK ve HDP'liler tarafından tehdit edilip öldürülmeye başlandı. Bu arada DEAŞ gösterilerek Kürtler İslam'dan uzaklaştırılıyordu. Doğru ya, DEAŞ sözde İslami bir örgüttü ve bu İslami örgüt Kürtleri katlediyordu. Kürtler İslam'dan uzaklaştırılmadıkça PKK safına itilemezdi. Bakın burada büyük bir operasyon ve plan var.

DEAŞ'a "Kobani'ye gir ve Kürt katlet" diyen akıl ile Demirtaş'a "Kürtler için ayaklanma başlat" diyen akıl aynıdır. Aynı odaktan emir aldılar. PKK-PYD, DEAŞ ile uydurulk bir savaş yaparak Kürtlerin sempatisini ve sevgisini topladı. Bu, tüm Kürtleri PKK-PYD safında toplamaya yönelik kurnazca bir plandı. DEAŞ bunu sağlıyordu.

Daha ilginci HDP üyeliğinden istifa eden Avukat Mir Sadrettin Karahan, "DEAŞ'ın kurucusu *MOSSAD* yani İsra-

il'dir. HDP heyeti, ABD'de Yahudi lobisiyle görüştü, ardından IŞİD eylemler yapmaya başladı," dedi.

Bu, her şeyin itirafıydı aslında.

Nitekim David Philips şunu diyecekti: "IŞİD, hiçbir Kürt liderin yapamadığını başardı ve Kürtleri PKK safında birleştirmeye başladı."

Gerçekten de IŞİD bu konuda etkili olmuştu. Zaten IŞİD bu proje için vardı. Peki, David Philips Kürt hayranı mıydı? Asıl amacı neydi? Derin Amerika'nın, petrol şirketlerinin ve siyonist lobinin bazı amaçları için çalışıyordu. Hazırlattığı Türkiye raporunda isteklerini şöyle sıralıyordu:

"Güneydoğu'yu uluslararası şirketlere açın. Fırat ve Dicle suyunu özel bir yönetime devredin. Türkiye ve Irak arasında sınırı kaldırın. Kerkük'ten elinizi çekin."

Şimdi anladınız mı derdini? Kürtler de Kürtçe de umurlarında bile değil! Güneydoğu'yu uluslararası şirketlere açıp araştırma yapıp talan planını hazırlayacaklar. Dünyada su yokluğundan dolayı başlayacak su savaşları için Fırat ve Dicle sularına el koymak istiyorlar. Türkiye ve Irak sınırını kaldırıp tam bağımlı Kürdistan'ı kurarak bölgedeki çıkmış ve daha çıkarılmamış petrole el koyacaklar. İflas etmiş lanetli sistemleri için daha çok kan ve petrol lazım. Amerika'daki yirmi iki eyalet zor durumda. Daha fazla petrol ve enerji kaynağı lazım! Kısa bir zaman içinde Orta Doğu ve Asya'nın petrolünü ele geçirmek zorundalar! CIA operasyonu ile Arap Baharı adı altında Arap ülkeler karıştırıldı ve kaosa sürüklenip üzerine tek tek çöküldü. Kimi de işgal edildi.

Şimdi anlatacaklarıma dikkat kesilin. Pürdikkat!

ABD ve derin adamı David Philips, PKK-PYD ile Akdeniz'e kadar uzanan bir Kürt koridoru kurmak istiyordu. Ardından bu PYD koridorunu Türkiye'ye sıçratacaktı. PYD, Fırat Irmağı'nın batısına geçecek, ayrı olan kantonlar birleşip Akdeniz'e kadar bir Kürt koridoru oluşacaktı. Türkiye, PYD'nin Fırat Irmağı'nın batısına geçerek kantonların birleştirilmesine sert tepki gösterdi. "Fırat Irmağı bizim kırmızı çizgimizdir, PYD burayı geçerse müdahale ederiz," dedi. HDP Genel Başkanı Demirtaş'tan PYD'ye destek geldi. 15 Ağustos 2015'te Türkiye'yi ve yönetim merkezini kastederek "Fırat'ın batısına geçecekler, sen de sarayında bön bön bakacaksın," dedi.

PYD, Fırat'ın batısına geçmek için silahlı militanlarıyla ilerlemeye başlayınca Türkiye hem DEAŞ hem PYD tehlikesinin önünü kesmek için 24 Ağustos 2016'da "Fırat Kalkanı Harekâtı" denilen harekâtı başlattı. DEAŞ dediğimiz şey zaten az önce de ifade ettiğimiz gibi toprakları PYD'ye teslim etmenin aracı olmuştu. Bu operasyonda daha çok DEAŞ ile savaşıldı. Zaten DEAŞ yok edilmeden PYD-PKK'nın önü kesilemeyecekti. Dedim ya DEAŞ, PYD'ye yarıyordu.

Fırat Kalkanı Operasyonu Amerika'nın PYD koridoru açma emelini engelledi. Bu operasyon, kırılma noktası oldu. Hem de böylece Türkiye DEAŞ'a destek veriyor algısı yıkıldı. Çünkü PKK-PYD, "Türkiye ve Erdoğan DEAŞ'a destek veriyor" algısı yaparak Kürtlerin kendilerini desteklemesini sağlayıp Türkiye'den uzaklaşmalarına sebep oluyordu. Hatta bu algı Erdoğan'ın Güneydoğu'daki oylarını düşürecek,

HDP'nin oylarını artıracaktı. Bu sebeple Türkiye stratejik bir hamle yapıp önce DEAŞ'ı vurdu. Önce PYD'yi vursaydı "Türkiye DEAŞ ile birlik olup Kürtleri katlediyor" diye algı yapacaklardı. Hatta o sıra bu algının oluşmaması için peşmergenin sınırımızdan geçmesine izin verildi. Devlet aklı...

Türkiye daha sonra Afrin'e Zeytindalı Operasyonu'nu da yaparak PYD'nin Akdeniz'le bağlantısını tamamen kesti. Bu durum ABD ile olan ilişkileri daha da gerginleştirdi.

Kıymetli okuyucu, ABD'nin dostu yoktur, sadece çıkarları vardır. ABD eskiden beri PKK'yı terör örgütü kabul etmesine rağmen, PYD-YPG'yi terör örgütü olarak kabul etmiyordu. Hâlbuki bunlar PKK'nın Suriye koluydu. ABD, "DEAŞ ile mücadelede PYD'yi kullanacağım" diyordu. DEAŞ bölgede zayıflatılıp bitirilme noktasına gelmesine rağmen ABD, PYD'ye silah yığmaya devam ediyordu. İşte bu durum Türkiye'yi çileden çıkardı. ABD'nin Orta Doğu'daki amacı terörle mücadele değildi. Kendi oluşturduğu terör örgütleriyle kendi amaçlarının gerçekleşmesini sağlıyordu. Üstüne üstlük NATO ülkeleri de PKK ve PYD'ye destek vermeye kalkınca Türkiye NATO'yu sorgulamaya başladı.

En son PYD-YPG'ye Barış Pınarı Operasyonu yapılarak Fırat'ın doğusundan da temizlendiler. "YPG Fırat'ın batısına geçecek ve sen de bön bön bakacaksın," diyen Demirtaş, bön bön bakakaldı.

Irak, Suriye ve özellikle Güneydoğu'daki, Türkiye'deki Kürtler neden kullanılıyor? Cevabını ta 1922'de Amerikan Yüksek Komiseri Mark Bristol Washington'a ilettiği raporda vermişti:

"Kürdistan'daki zengin petrol yatakları nedeniyle yabancı entrikalar başlamıştır. İngiltere, Kürdistan'ı denetim altına almak için Kürtleri Türklere karşı kullanmak isteyecek."

Bugün Amerika, İngiltere, Almanya, Fransa petrol yataklarını ele geçirmek için Kürt nüfusunu kullanıyor.

*****

Şimdi size Suriye ve Irak'taki terör savaşlarında çok anlatılmayan bir şeyi anlatacağım. Aslında kaçırılan en önemli nokta burası değerli okuyucu...

DEAŞ ve PYD'nin içinde ABD'nin gizli askerleri de vardı. Bu ABD askerleri çok gizlidir. Sayıları yirmi bin kadardır. ABD dünyanın neresinde operasyon yapacaksa bu özel eğitimli askerleri oradaki örgütün içine sokar veya bir örgüt kurdurup onların içine yerleştirir. Bu askerler profesyonel eğitimden geçmiştir. ABD çıkarı doğrultusunda bölgede kaos oluştururlar veya silahlı mücadele verirler. Mesela, *Rambo* diye izlediğimiz karakter bu askerlerden biridir.

Peki, bu ABD'nin özel askerleri nerede veya hangi kurumda yetiştiriliyor? Bizzat kurumu ve sahibini anlatacağım değerli okuyucu. ABD adına kiralık özel asker yetiştiren kurumu kuran kişi, iş adamı ve ABD'nin eski deniz subaylarından Erik Prince'dir. Ailesi zengindi. Aile şirketinden 1 milyar 300 milyon dolar nakit para alarak 1997 yılında Virginia sahilleri civarında 600 dönümlük arazi üzerinde *Blackwater Güvenlik Şirketi* tesislerini kurdu. Evet, kurumun adı *Blackwater* idi. Arkasında derin Amerika vardı. Otuz dört ülkede çeşitli operasyonlar yapabilecek asker yetiştiriyordu. Neler yaptıklarına inanamazsınız!

ABD hükûmeti 1997'den 2010'a kadar *Blackwater*'a gizli ve açık tüm güvenlik anlaşmaları için toplam 3,6 milyar dolar para ödedi. Bu askerlerle yurt dışındaki büyükelçiliklerini korudu, CIA ajanlarını eğitti, dünyadaki operasyonlarda kullandı. Hatta hedef ülkelerde kaos çıkarmada bile kullandı. 1997'de *Blackwater*'ı kurduğunda otuz yaşında bile olmayan Erik Prince, Bush hükûmetiyle yüz bin askere eğitim vermek için eğitim anlaşması yaptı. ABD askerlerini eğittikleri gibi ayrıca ABD adına dünyanın her yerinde operasyon yapacaklardı. Birçok yerde acımasızca katliam yapıp korku salacaklardı. Erik Prince'in görevi ABD'nin sömürmek ve bölmek için gözünü diktiği ülkelere kiralık ordu kurmaktı. Böylece ABD askeri ve ordusu zarar görmüyordu.

Bunlar, tabir yerindeyse ABD'nin gayrimeşru askerleriydi. Irak'ta, Afganistan'da, Somali'de, Suriye'de, daha doğrusu aklınıza gelebilecek her yerde örgütlere sızdırılıp ABD adına savaştılar. Erik Prince 15 Temmuz öncesi Türkiye'ye gelip görüşmeler yapmıştı. Acaba askerlerinden birkaçını öldürüp tutuklamış olabilir miydik? Az sonra anlatacağım gibi PKK ve IŞİD'in içine ABD yüzlerce bu gizli askerlerinden koymuştur. Biz devam edelim.

Daha sonra Erik Prince, *Blackwater*'ın katliam ve hukuksuzluklarının ortaya çıkması sonucu kurumun adını değiştirdi. Adını "XE" yaptı. Peki, "XE" ne demekti? İşte önemli yer burasıydı. *X* Batı kültüründe İsa'yı simgeler. *E* ise "evanjelizmi" simgelemektedir. Zaten Erik Prince "Uluslararası Hristiyan Özgürlük Teşkilatı"nın ve "Colombus Şövalyeleri"nin üyesidir. Kendisini Haçlı şövalyesi zannedi-

yor. *Colombus Şövalyeleri* tarikatı Haçlı Seferleri'ni savunan bir tarikattı. İslam coğrafyasının tekrardan işgal edilmesini savunuyordu. Erik Prince radikal bir evanjelisttir. Tıpkı onu milyarder yapan Bush gibi! Zaman zaman Vatikan adına da dünyada ve özellikle Müslüman coğrafyalarda operasyon yapmaktadır. Tabii siz bu operasyonlarda Vatikan'ı göremezsiniz. Vatikan sandığınızdan daha büyük bir güç odağıdır. Dünya siyasetinde etkilidir. Evanjelistler dünyada büyük bir Hristiyan imparatorluğu kurmak için mücadele ederler. Siyonistlerle ortak çalışırlar. Unutmayın, Bush Irak ve Afganistan'ı işgal ederken "Bu bir Haçlı seferidir," demişti. Bu tam Erik Prince'in inancına uygun bir şeydi ki zaten bu işgallerde görev aldı. Erik Prince bir röportajında, "Dünyada Kutsal Topraklardan çıkarılmış olan Hristiyanları korumak, barışı tesis etmekten çok daha önemlidir." demişti. Düşünün, ABD adına özel gizli asker yetiştiren adamın kafası bu!

Dönelim Erik Prince'in askerleriyle yaptıklarına... Dikkat!..

Erik Prince, kurumunda yetiştirilen beş bin özel askerini, güdümlü örgütlerin içine, o örgütün kıyafetleriyle sokarak ABD çıkarları için savaştırır. DEAŞ'a katılacaklarında sarık sarıp sakal bırakırlar. PKK ve PYD'ye katılacaklarında bunların elbiselerini giyerler. Bu bölgede işi bittiğinde Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki örgütlere katılıp ABD çıkarı için savaşırlar ve istenilen tehdidi ve dengeyi oluştururlar. Onların varlığından haberdar olamazsınız. Erik Prince Venezuela Devlet Başkanı Maduro'yu devirmek için Venezuela'ya kiralık ordularını göndermeyi kabul etti. ABD, plana

göre Venezuela'ya beş bin gizli asker gönderip Maduro'yu indirecek ve ABD yanlısı muhalif lider olan Juan Guaido'yu başa geçirecekti. Her yerde operasyon yapabilirlerdi. Zaten Erik Prince şöyle diyecekti: "En riskli bölgelerde kendimi ve şirketimi CIA'in hizmetine verdim."

Erik Prince

ABD askeri, *Blackwater* sayesinde zarar görmüyordu. Düşünün, 2009 ile 2016 arasında Irak ve Afganistan'da 1540 kiralık asker öldü. Bu dönemde ölen Amerikan askeri ise 1301 idi. Başka diyarlardaki ve Amerika'daki işsiz güçsüz, it kopuk, hapishane kaçkınları alınıp eğitiliyordu ve savaş bölgelerine gönderiliyordu. Ne şehit töreni ne ağlayan aileler ne de tazminatlar vardı. İsmi cismi kimliği bilinmeyen bir asker ölüyordu. Bu askerler ölürken Erik Prince ise milyarlara kavuşuyordu.

Bu *Blackwater* askerleri Irak savaşında altmış sivili öldürdü. Yakınları *Blackwater*'a dava açtı. Virginia'da açılan davada ifade veren şirketin iki eski çalışanı, Erik Prince'in Müslümanları öldürmekle ve İslam inancını yeryüzünden silmekle görevlendirilmiş bir *haçlı* gibi göründüğünü söylemişlerdi.

Blackwater dünyanın en büyük ve güçlü paralı ordusudur. Düşünün, bir ordu var ama vatanı, milleti, bayrağı yok. Hiçbir şeye, hiç kimseye karşı sorumluluğu yok. Para için ölüp öldürüyorlar gibi görünüyor. Fakat tam olarak öyle değil. Dünyayı yönlendiren büyük güçlere hizmet ediyor.

Bu güç, dünyadaki madenleri ve ekonomileri kontrol altına alıyor. Bu madenleri ve ekonomileri kontrol altına almada Erik Prince'in askerleri de rol oynamaktadır. Anlayacağınız, Erik Prince'in özel askerleri ve ordusu büyük gücün küçük bir koludur. Bağlı olduğu ip siyonist lobiye çıkar.

Türk ordusu bugün Suriye ve Irak'ta, Erik Prince'in askerleriyle de savaşıyor. Sınır ötesi operasyonlarda Erik Prince'in askerleri öldürüldü ve kimi de ele geçirildi. Bunlar krize sebep oldu. Haberlerde, "ABD vatandaşı olan biri DEAŞ'a katılmış, Türkiye onu yakalamış ve ABD acilen teslim edilmesini istedi..." diye geçiyordu. Hâlbuki yakalanan, ABD'nin özel askeriydi. Bu özel askerlerle petrol yollarını kontrol altına alıyor, ülkeleri tehdit edip yıldırıyorlardı. Bu askerlerin devlette bile kaydı yoktu. Sadece üst düzey askerler bilirdi. 15 Temmuz gecesi ortalık yeterince gerilseydi beş bin gizli özel asker sınırdan Türkiye'ye giriş yapacaktı. Fakat olmadı. Dahası *Blackwater* her gün PKK Lideri Murat Karayılan ve Cemil Bayık ile oturuyor. PKK'ya yapılan baskınlarda birçok *Blackwater* silahı ele geçirildi.[27]

Bu gizli askerler DEAŞ'ın içindeki görevleri bitince PYD'ye katılırlar. Oradaki görevleri bitince ta Afrika'daki bir örgütün içine girip ABD çıkarı için mücadele ederler. Bu görevleri de bitince Asya'daki bir örgütün içine girip görev yaparlar. Bunlar ABD'deki devlet adamlarının bile bilmediği özel askerlerdir. Bakın, PYD bir DEAŞ bölgesini ele geçirip bazı DEAŞ'çıları tutukladı, ardından da serbest bıraktı. Bunlar kimdi?

---

27 Blackwater ve Erik Prince İçin bkz. Banu Avar, Zemberek, Remzi Kitabevi, İstanbul 2016, s. 69-77.

Bunlar Yahudi, Hristiyan, ABD ve NATO adına çalışan özel askerler. PYD-YPG'ye 145 ülkeden 20 bin teröristin katıldığı sır değil. Bunlar kimdi? DEAŞ'a ise yüz ülkeden 45 bin terörist katıldı. Tekrar soruyorum, kim bunlar? *Blackwater* askerleri tabii ki de!

Suriye'de PKK-PYD saflarında beş binden fazla ABD ve Avrupalı terörist bulunuyor. Bunlar profesyonel askerler. ABD ve NATO, bunlara Suriye'de özel tabur kurdurup eğitim yaptırıyor.

İşin ilginci, DEAŞ ve YPG'nin içinde altmış İsrail vatandaşının olduğu ortaya çıktı. Bu İsrail vatandaşlarından bazıları öldürüldü. On tanesi Türk askeri tarafından yakalanarak sınır dışı edildi. Siz DEAŞ ve PKK-PYD'nin hiç İsrail ve Amerika'ya saldırdığını gördünüz mü? DEAŞ, bölgede Müslümanlara saldırdı. Yabancı devletlerin DEAŞ ve PYD içinde terörist kılığında asker ve ajanlarının bulunması, bu örgütleri kendi çıkarları doğrultusunda kullandıkları anlamına gelir.

Blackwater ve sahibi Erik Prince'i unutmayın. Sahnede görünen cici tipleri bırakın, arkada, görünmeyen kan emicilere bakın. Bunlar görünmeyen kan emicilerdir!

Durun bir dakika!

Daha önemli bir şey daha oluyordu.

DEAŞ kullanılarak Orta Doğu'daki İslam medeniyetinin önemli tarihî ve kültürel eserleri yok ediliyordu. Bu çok sinsi bir Haçlı operasyonuydu. DEAŞ tarafından Musul'daki müzeler yağmalandı ve kütüphaneler yakıldı. Önemli peygam-

ber, sahabe ve tarihî komutanların mezarları yıkıldı. Bunun yanında üç bin yıllık eserler yıkılıp tarih katliamı gerçekleştirildi. Cami ve müzeler yakılıp yıkıldı. DEAŞ'ın yakıp yıktığı tarihî eserlerin haddi hesabı yoktur. Bu da sinsi planların bir başka parçasıydı. İki tarihî şehir olan Halep ve Musul yıkılıp harap edildi. Bu, modern Haçlı seferinin planlarının bir parçasıdır, tesadüf olan şeyler değildir dostlar!

DEAŞ'ın profesyonel şekilde kurulup büyütülmesi sağlanmıştı. DEAŞ ile bir taşla iki kuş vurmayacaklar, bir taşla kuş katliamı yapacaklardı. Donald Trump 12 Ağustos 2016'da, "DEAŞ'ı Başkan Obama kurdu, Hillary Clinton da buna yardımcı oldu," dedi.

Rusya'ya sığınan *NSA* ve *CIA*'in eski ajanı Edward Snowden, "IŞİD'i *CIA*, *MOSSAD* ve *M16* birlikte kurdu. *MOSSAD* bir yıl boyunca IŞİD Lideri Ebu Bekir el Bağdadi'ye yoğun bir askerî eğitim ve konuşma becerisi kursları verdi," demişti.

Eski *CIA* ajanlarından William Engdahl, "IŞİD bir *CIA*-NATO projesidir. IŞİD militanları 2012'de Ürdün'ün Safavi kasabasında bir *CIA* özel eğitim kampında eğitilmeye başlandı," diyecekti.

Ama fark et değerli okuyucu; kaostan düzen kuran bir hegemonya vardı. Güçlerini bizim bölünmemizden alıyorlardı. Karşılarında bütün hâlde duran bir düşman onlar için çok tehlikeliydi. Karşılarındaki düşmanı ideolojilerle, örgütlerle, ajanlarla bölüp güçsüz hâle getirip rahatlıkla yok edebiliyorlardı. Onlar akıllarını kullanıp güç hâline gelirlerken biz aklımızı ideolojik kavgalarda tükettik.

Kadrajı daha da yükseltelim. Büyük resmi görebilmek için daha derinlerde kazı yapalım. Pürdikkat devam!..

*****

Osmanlı'nın son dönemini hatırlayın.

Siyonist Yahudilerin Filistin bölgesine yerleşmesi ve zamanla devlet kurabilmesi için Sultan Abdülhamit'in indirilip Osmanlı'nın yıkılarak parçalanması gerekiyordu. Abdülhamit Osmanlı'nın parçalanmasını engelliyordu. Osmanlı parçalanmadığı sürece siyonistler Filistin'e çökemezlerdi. Nihayet Osmanlı yıkıldı ve bölgede Filistin adında küçük bir devlet kuruldu. Sonra siyonistler oraya çöküp zamanla İsrail Devleti'ni kurdular.

Bugün ise vadedilmiş "Büyük İsrail"i kurmaları için başta Suriye, Irak ve Türkiye'nin kaosa sokularak nüfuslarının azaltılıp istikrarsızlaştırılması gerekiyor. Büyük İsrail topraklarında Suriye, Irak ve Türkiye'nin Güneydoğu bölgesi de var. Siyonistlerin buraya çökebilmeleri için de buraların bölünüp küçük devletlerin kurulması gerekir. PKK-PYD'ye destek vererek Türkiye, Suriye ve Irak topraklarında Kürdistan kurmak istemeleri bundan. Türkiye bölünmeden asla Türkiye'nin Güneydoğu bölgesine çökemezler. Tıpkı Osmanlı bölünmeden Filistin'e çökemedikleri gibi... Güneydoğu'nun bölünmesini engelleyen adamı Abdülhamit gibi indirmekten çekinmeyecekler.

Suriye ve Irak bölünüp parçalanmadan buralara da çökemezler. PYD-PKK bu sebeple kullanılıyor. Siyonizme hizmet eden Trump da PYD'ye silah yığarak Türkiye'nin

önüne engel çekiyor. Amaçları az önce de anlattığımız gibi PYD-PKK koridorunu Akdeniz'e ulaştırmak. PYD koridorunun Akdeniz'e ulaşmasını engelleyen Türkiye ve lideri siyonistlerin hedefinde olur.

Bakın, FETÖ'ye 17-25 Aralık ve 15 Temmuz'da yaptırılan darbelerde siyonistlerin bu projesini engelleyecek adamlar komple tasfiye edilecekti. Daha sonra Güneydoğu'nun bölünmesi kolaylaşacak, Suriye'de PYD Akdeniz'e kadar ulaşacaktı. Fakat FETÖ darbeyi başaramayınca tasfiye olan FETÖ ve ABD'nin gizli yapısı oldu. Sonra ne mi oldu? PKK'ya Güneydoğu'da büyük operasyonlar başladı. Fırat Kalkanı ve Afrin Operasyonu ile PYD'nin Akdeniz'e kadar koridor kurması engellendi. Barış Pınarı Operasyonu da onlara büyük bir darbe vurdu.

Bu arada bombalamalarla, terör örgütlerinin savaşları ve büyük devletlerin hâkimiyet mücadelesiyle Irak ve Suriye'de nüfus ciddi olarak azaldı. Son yedi yıl içinde katliam ve göçe zorlamalarla bu ülkelerin nüfusu neredeyse yarı yarıya indi. Yirmi iki milyon olan Suriye nüfusu on milyona indi. Tam da İsrail'in istediği gibi bölgenin nüfusu azalmış, istikrarsız, boş bir hâle gelip tam da çökülmeye hazır duruma gelmişti. Ve daha önemlisi var! Gizli bir istihbarat raporu!

İstihbarat, 1998 yılından bu yana sürdürdüğü GAP bölgesi çalışmasını tamamladı. Ve istihbarat ilginç bilgi ve bağlantılara ulaştı. Raporda, Güneydoğu'da GAP bölgesinde Yahudi kökenli altmış Türk vatandaşının, adam başı beş bin ile on bin dönüm arazi satın aldığını yazıyor. Bu vatandaşların çoğunun Yahudi olduğu bile bilinmiyor. Bu

ülkede gizli Yahudilerin yani Sabetayistlerin kim olduğu ve faaliyetleri doğru dürüst hiç araştırılmadı. Toplam 450 bin dönüm olarak ifade edilen bu arazilerin asıl sahiplerinin ise İsrailliler olduğu ifade ediliyor. Yalnız araziyi alan bazı vatandaşların arazi alacak kadar zengin olmadığı anlaşıldı. İsrailli iş adamlarının bu vatandaşlara para verip aldırdığı ortaya çıktı. Perde arkasında, İsrailli iş adamları hiç görünmedi. Tam sinsice! Güneydoğu'muzu ele geçirme faaliyetlerine başladılar. Çünkü Büyük İsrail sınırları içinde Güneydoğu bölgemiz de var.

Yahudilerin arazi satın alma operasyonu Fırat Dicle havzasını kapsıyor. Adıyaman, Batman, Diyarbakır, Gaziantep, Kilis, Mardin, Siirt, Urfa, Şırnak. GAP bölgesinin yüz ölçümü 75 bin kilometrekaredir. Yani Türkiye'nin onda biridir. Bugüne kadar GAP bölgesinde alımı gerçekleştirilen arazinin yüz ölçümü İstanbul'un yarısından fazladır ve bu topraklar İsrailliler tarafından satın alınmış durumda. Tapuların üzerinde Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının isimleri yazıyor. Siyonistler, toprak satın alarak Filistin'e çöküp devlet kurdukları gibi Güneydoğu'muzdan toprak satın alıp 30-40 yıl sonra "burası benim devletim" diyerek çökme planında. Yani Güneydoğu'muz yeni bir Filistin olacak!

Bakın istihbarat raporunda başka neler var! Genel merkezi İsrail'de bulunan *MERHAV* adlı tarım şirketinin Genel Müdürü Joseph Dloomy ve Su Kaynakları Geliştirme Müdürü Shalom Harel, GAP bölgesini yerinde görmek için Şanlıurfa ve Mardin'i ziyaret etti. Şu ana kadar altmış yedi İsrail firmasının dolaylı yollardan toprak satın aldığı belirtiliyor. GAP bölgesine başka ilginç ziyaretler de var. 1998'in

sonlarında İsrail Cumhurbaşkanı Ezer Weizman Türkiye'ye gelmiş, gezisinin önemli bölümünü GAP bölgesine ayırmıştır. 2000 yılında Ankara'nın bu seferki misafiri İsrail Başbakanı Ehud Barak'tı. Basın toplantısı düzenleyerek "GAP'taki altı ihaleye talibiz," dedi. Bunlar raporda yazıyor. Güneydoğu ile neden bu kadar ilgileniyorlar? Sebebi belli, "Büyük İsrail"in temelini atıyorlar. Ayrıca "Kürtler Yahudi ırkından gelmişlerdir" diyerek başka bir proje daha oluşturdular.

Raporda, konuyla alakalı daha önemli bir faaliyet anlatılıyor. İsrailli iş adamları rolündeki görevliler, bölgedeki bazı insanları hizmet içi eğitim kapsamında İsrail'e geziye götürmektedirler. Toprak sahipleri, öğretim üyeleri, gazete sahipleri, Ziraat Odası başkanları, kanaat önderleri gibi... İsrailli iş adamları özellikle piyasada ödeme zorluğu içerisinde olan hatta Ziraat Bankası'na borçları bulunan toprak sahibi ve çiftçilerle ilgilenmektedir. İsrailli iş adamları Türkmen aşiretlerden olumsuz cevaplar alıyor. Yahudi şirketler bölgeye yönelik özel ilgi göstermektedir. İsrail'in GAP bölgesinden toprak almasındaki en büyük engel MGK'dır. Çünkü MGK gerektiğinde stratejik yerlerdeki toprak satışını engelleyebilir. İsrail ise bu engeli aşmak için bir yol bulmuş. Yerli firmalarla ortaklık kurup kendini gizliyor. Ve en sinsisi, Kürt görünümlü, kimliği gizli Yahudiler Şanlıurfa bölgesine yerleştirilip araziler onlar aracılığıyla alınıyor. Bu gizli Yahudilerin isimleri Müslüman ismi, kimliklerinde de İslam dininden oldukları yazılı.[28]

---

28 Hasan Taşkın, İsrail'in GAP Senaryosu, Ra Kitap Yayınları, s. 1-60.

Değerli okuyucu, kimsenin görüp fark etmediği bir şey var. Son 150 yılda yapılan savaşların sebebi petrol başta olmak üzere enerji kaynaklarıydı. Önümüzdeki yıllarda su savaşları başlayacak. Orta Doğu'da su savaşları yaşanacak. Bugün İsrail'e su yetmiyor. Büyük düşünce kuruluşları su savaşı çıkacağını raporladı. İsrail Cumhurbaşkanı Simon Peres bir açıklamasında İsrail'den bahsederken "Nüfus artıyor. Suyu üretmek için imkân yaratmazsak bu kez su için savaşacağız," dedi.

İsrail Hayfa Üniversitesinden Prof. Armon Sofer 1990'da verdiği demeçte, "Orta Doğu'da su kaynaklarının kullanımı yüzünden savaş çıkacak," demişti. İsrail'in su kavgası, Suriye, Irak ve Türkiye'deki en büyük mücadelelerinden biridir. Orta Doğu'da Nil, Fırat ve Dicle nehirlerinin suları için büyük bir savaş patlak verecek. Büyük devletler de buradaki sular için savaşacak. İsrail Tarım Bakanı Rafael Eitan, "Bölgede su, saatli bombadır!" diyor. Bugün Akdeniz'de büyük devletler arasında büyük gerginlikler yaşanıyor. Sadece Akdeniz'in doğal gazı ve petrolü için mi? Hayır, en büyük sebeplerden biri su! Su bölgelerine hâkim olmak! Bakın bugün ABD, İngiltere, Çin, Almanya, Fransa ve Rusya'nın kapıştığı bölgelerde ne gariptir ki ciddi su kaynakları var. Bir su savaşının döndüğünün farkında değiliz.

Bakın, kazmayı az daha derine vuracağım şimdi!

Avrupa Birliği Komisyonu, Türkiye'nin AB üyesi olması durumunda nasıl etki yapacağı konusunda bir rapor hazırlıyor. Bakın raporun 9. maddesinde ne diyor: "Su, önümüzdeki yıllarda giderek stratejik bir konu olacak ve Türki-

ye'nin AB üyesi olması sonucu su kaynakları, Dicle ve Fırat üzerindeki barajlar ile sulama tesislerinin uluslararası yönetimi beklenebilir ve bu AB için çok büyük bir meseledir."

AB'ye üye olursak Fırat ve Dicle sularımıza el koyacaklar ve istedikleri gibi kullanacaklar. Açıkça bunu söylüyorlar. Bir su savaşı çoktan başlamış bile. Petrol sömürme devri bitti, su sömürme devri başladı. Su için çok kan akacak. Yine de Fırat ve Dicle, elimizde büyük bir koz. Su üzerinden birçok devleti tehdit edip kendimize muhtaç bırakabiliriz. Ya da güçlü dengeler kurabiliriz. Unutmayın, adamlar elli yıl sonrasını görüyor, düşünüyorlar. Su için gelecekler bu sefer. Su için işgal edecekler ülkemizi. Değerli okuyucu, ABD yönetimine bağlı olan "Stratejik Araştırmalar Merkezi" hazırladığı raporda şunu ifade etmiştir: "Orta Doğu'daki jeopolitik ilgilerimiz, bugüne kadar petrol ağırlıklıydı. Şimdi su da bölgede en önemli politik silah hâline gelmektedir. Bu asrın sonuna kadar bu bölgenin politik durumunu su şekillendirecektir. Orta Doğu'daki su kaynaklarının geliştirilmesi Amerika için en kritik dış politika konusudur."

Türkiye'nin elindeki su gücü büyük bir silah hâline gelip birçok devleti kendine bağlayacak.

Şimdi size, bölgede çok önemli başka bir mevzuyu anlatayım. Kazmayı biraz daha derine vuracağım. Dikkat buyurun!

Suriye'de PYD'nin ABD ve siyonistler tarafından kullanıldığını söyleyen on binlerce Kürt, PYD tarafından sürüldü, kovuldu ve öldürüldü. Binlercesi Türkiye'ye geldi. Sözde Kürt savunucusu olan PYD, kendi halkına da zulmediyor-

du. Bölgede İslami faaliyet yapanları dışladı ve sürdü. Bu sürülüp kovulanlardan biri de kim biliyor musunuz? PYD Lideri Salih Müslim'in ağabeyi Âlim Mustafa Müslim. Evet, yanlış duymadınız. Mustafa Müslim bir âlim! Kardeşi Salih Müslim ise PYD lideri idi. Abdullah Öcalan'ın öğrencisi, Marksist, seküler biri. Salih Müslim gençliğinde İstanbul Üniversitesinde okudu. Türkiye'de Öcalan ile tanışınca dinden uzaklaştı. Düşünebiliyor musunuz? Kardeşin biri İslam âlimi, diğeri ise İslam'dan uzak bir insan..

Mustafa Müslim, PYD'nin zulmünden ve baskısından Türkiye'ye sığınmak zorunda kaldı. Doğduğu yer olan Kobani'yi terk etmeye mecbur kaldı. PYD, dinî faaliyetlere izin vermiyordu. Binlerce dindar Kürt de bu sebeple orayı terk etmek zorunda kaldı. Zaten PYD, Suriye'deki Kürtlerin %10'unu temsil eden bir yapıydı.

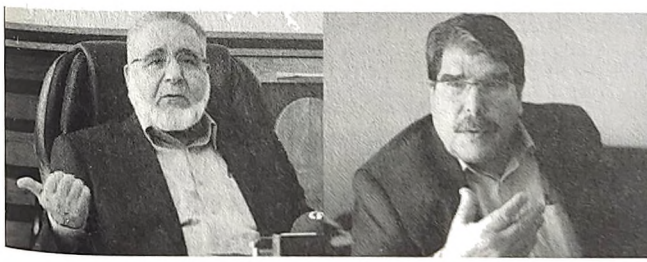

Soldaki Mustafa Müslim, sağdaki Salih Müslim

Mustafa Müslim şöyle diyor:

"Eğer Türkler evlerini açmamış olsaydı Kürtler soğuktan ve açlıktan ölürdü. Türk hükûmeti ve halkının Kobanililere yaklaşımı çok şerefliydi. Bunu tarih böyle kaydedecek. Kürt kardeşlerime sesleniyorum. Size kimlerin zulmettiğini çok

iyi bilmelisiniz. Dostunuzu ve düşmanınızı iyi tanıyın. Kürtlere zulmedenler daima İslam'la alakası olmayan kâfir güçler olmuştur. Allah'a iman etmeyenler, İslam'a inanmayanlar Kürtlere zulmetmiştir... Erdoğan Müslüman bir insandır. Şu aşamada bence bütün Kürtler Erdoğan'ı desteklemelidir."

Evet, Âlim Mustafa Müslim, bunları söyleyerek gerçeği ortaya koymuştu. Kardeşi Salih Müslim için şunları diyordu: "Onu İstanbul'a ilim öğrensin diye göndermiştik, orada başka kişilerle tanıştı."

Kardeşin biri siyonizme engel olurken diğeri siyonizme alet oluyor.

PYD, Suriye'nin kuzeyinde, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı yerde PKK'nın Suriye uzantısı olarak 2003 yılında kuruldu. Liderlerinin Abdullah Öcalan olduğunu açıkladılar. Binalarına Öcalan posterleri asıldı. PYD'nin kuruluşunun Amerika'nın Irak'ı işgal ettiği yıllara denk gelmesi tesadüf değil, ileriye yönelik bir plandı. Ne de olsa zamanla Suriye'de kaosu oluşturacaklardı! Önden PYD'yi kurdurdular. Amerika-İsrail ikilisinin planı bu...

PYD başkanlığını 2003-2010 yılları arasında Fuat Ömer yaptı. Salih Müslim daha sonra başkanlığa getirilecekti. Peki, Salih Müslim başlarda neredeydi? Uzun yıllar İngiltere'de kalmış, burada İngiliz İstihbarat Teşkilatı *M16* tarafından yetiştirilerek PYD'nin başına "Amerikan-İngiliz-İsrail" kullanım elemanı olarak getirilmişti. Dedim ya, oyun derin... Aslında şu an elli, yüz yıl önce yaptıkları planı uyguluyorlar. Onlar böyle değerli okuyucu! En az elli, yüz senelik planlar yaparlar!

Ama fark et kıymetli okuyucu; bu coğrafyayı ellerinde tutmak için yapmayacakları yoktu. Çünkü bu coğrafyayı elinde tutan dünyayı elinde tutardı. Söz konusu coğrafyada yaşanan kaosun sebebi, kurdukları kontrol mekanizmasını korumak içindi.

Şimdi büyük resmi görebilmen için çok daha farklı ve önemli bir konuyu anlatacağım.

Dünyayı kontrol altında tutmak zorundaydılar. Bunun için çok özel ve gizli planlar, projeler geliştirdiler. Anlatalım...

* * * * *

Önemli bir Çin atasözü var: "Yüz savaş kazanmak hüner değil; hüner, savaşmadan güvenliği sağlamaktır."

ABD, çoğu zaman savaşmadan, işgal etmeden birçok bölge ve ülkeyi kontrolü altına almıştı. Bunu, psikolojik harp teknikleri ve en önemlisi de geliştirdiği önemli teknolojiyle başarmıştı. Geliştirdiği teknolojinin bazılarını henüz bilmiyoruz. 1977'de *New York Times* gazetesindeki bir makalede, "ABD, insanlığı esir edebilecek görünmez silahlar geliştiriyor," deniyordu. Peki, geliştirdiği bu teknoloji ve metotlar nelerdi?

Düşmanı ve silahlarını tanımak zorundayız dostlar. Tanımadığımız düşmanla sağlıklı mücadele edemeyiz. Amerika'nın ve arkasındaki Yahudi lobisinin geliştirdiği bazı teknolojilerden ve bilimden bahsedeceğim.

ABD'ye bağlı çok önemli bir kurum vardır. ABD'nin belki de dünyadaki üstünlüğünü sağlayan kurum budur. Adı NSA'dır (*Ulusal Güvenlik Ajansı*). Bu kurumu bilmeden

ABD'nin dünyadaki birçok bölgede nasıl kontrol sağladığını da tam anlayamayız. *NSA*, ABD'nin elindeki en büyük silahtır. Gelin, biraz da bu gizemli kurumdan bahsedelim.

NSA, 24 Ekim 1952'de, ABD Başkanı Truman'ın Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarına gönderdiği yedi sayfalık "çok gizli" talimatıyla, otuz yıllık bir uğraş ve tecrübe sonunda kurulmuştur. Birbirlerinden bağımsız ve esrarengiz birimlerden oluşmaktadır. ABD'nin ve dünyanın en büyük istihbarat teşkilatıdır. Elektronik istihbarattır. Yani dünyanın en büyük casusluk kurumu diyebiliriz. Yabancı ülkelerin iletişimlerini dinler; telefon, faks, internet, mail gibi... Bu teşkilat, yeryüzündeki en büyük telefon görüşmeleri arşivine sahiptir. Dünyayı dinliyorlar!

ABD, kırk bin çalışanı olan *NSA*'ya senelik on milyar dolardan fazla para ayırmaktadır. *NSA*'nın tüm dünyayı gözetleyen casus uyduları vardır ve *Echelon* adında bir teknoloji üretmiştir. Bu teknolojiyle neredeyse tüm dünyayı dinleyebilmektedir. *Echelon* dünyanın koca kulağıdır; dünya üzerindeki sekiz noktada merkez dinleme istasyonları vardır. Dinlemeler burada toplanmaktadır. ABD, İngiltere ve Avusturya'da ikişer, Kanada ve Yeni Zelanda'da ise birer tane istasyon bulunmaktadır. Bu sekiz noktanın kapsama alanı tüm dünyadır. Böylece dünya üzerindeki tüm kara parçaları dinleniyor.

Uydu aracılığıyla yapılan her telefon konuşması, her faks mesajı ve her e-mail *Echelon*'un kapsama alanına giriyor. Tabii, bu, *Echelon*'un dünyadaki tüm iletişimi izlediği anlamına gelmiyor. Sistem, önce, izlenecek veya dinlene-

cek kişilerin kullanabileceği anahtar sözcükleri belirliyor. Şüpheli kişinin ses özellikleri kayda geçiyor, anahtar sözcük kullandığı andan itibaren konuşma banda alınıyor.

Echelon sayesinde pek çok ticari, askerî ve sivil dinleme konusunda bilgi hırsızlığına imza atılmıştır. Birçok ülkede *Echelon*'un radar sistemleri kurulmuş, *Echelon* teknolojisinin cihazları dünyanın çeşitli yerlerine yerleştirilmiştir. Bu cihazlar dev küre şeklindedir. Bu küre şeklindeki antenler binlerce kilometrelik alanı dinleyebilmektedir. Mardin Kalesi'nin tepesinde de benzer bir radara rastlanmıştır.

Kültür Bakanlığı restore için Mardin Kalesi'ni kapatmıştı ve çalışmalarına başlayacaktı. Fakat karşılarına aniden dev bir topa benzeyen bir küre çıkmıştı ve buna bir anlam verememişlerdi. Sonradan anlaşıldı ki bu, *Echelon*'un radarlarından biriydi ve NATO'ya aitti. Türkiye'de bir radar bulunuyor ama radardan kimsenin haberi yok! Çünkü ABD ve *NSA* işlerini çok ama çok gizli yürütüyor. Türkiye'de birçok önemli kişi suikastlarla öldürüldü. Acaba bu radarlar saye-

Mardin'deki Echelon Radarı

sinde dinlenip önemli bilgilere ulaşıldığı için mi öldürüldü? Malum, bu radarlar bir kişinin telefon ve elektronik görüşmelerini dinleyip ABD'ye bildiriyor. Dinlenen kişinin yapacağı şey ABD'ye aykırı ise öldürülüyordu. Bu başbakan da olur, akademisyen de hukukçu da...

Echelon tüm NATO ülkelerinde var. Çünkü NATO ülkeleriyle anlaşma imzalanmış. Dolayısıyla Türkiye de *Echelon* sistemi içindeki ülkeler arasında yer alıyor. NATO üyesi olmayan Kuzey Kore, Japonya ve Rusya da *Echelon* ile dinlenmektedir. *Echelon* büyük bir kulak. NSA'ya bağlı daha küçük kulaklar da var hatta bunlar birçok ülkede mevcut; tabii Türkiye'de de!

Echelon sayesinde birçok ticari faaliyeti ve anlaşmayı dinleyip operasyon yapabiliyorlar. Mesela yaşanan şu komik olay bunun delilidir: *Echelon* sisteminde görev yapan Kanadalı yetkililer ABD ile Çin arasındaki tahıl anlaşmasının detaylarını öğreniyorlar. Bu bilgi hırsızlığını iyi kullanan Kanada, daha ucuz fiyat vererek işi alıyor.

Echelon'un ana merkezi ABD'deki Ft. Mead bölgesinde. Sistem Pentagon'un verdiği talimatlara göre çalışıyor. Terör örgütleri, uyuşturucu kartelleri, kaçakçılık ve kara para aklama çeteleriyle bağlantılı olan tüm konuşmalar dinleniyor. Ayrıca darbe, iç isyan ve kargaşa çıkacak ülkelerde haberi önceden alıyor.

Biliyor muydunuz? Abdullah Öcalan da *Echelon*'a yakalanıyor. Apo, İngiltere'nin kulaklarına takıldı. İngiltere'nin Menwith Hill ve Morwenstow bölgelerindeki iki dinleme istasyonunun kapsama alanı, Avrupa ve Afrika kıtalarının

tümü ile Batı Asya'ya kadar uzanıyor. Ne kadar büyük bir alan değil mi?! Moskova da, Apo'nun bulunduğu Kenya'nın başkenti Nairobi de bu alanın sınırları içinde. Apo'nun Kenya'da bulunduğu noktayı İngiltere'deki istasyonlar tespit ediyor. Bu, şu demek: İngiltere Menwith Hill'de bulunan *Echelon*, sistemin en büyük kulağı. Apo'yu bulan bu kepçe kulak, dev futbol topu şeklinde yirmi beş adet tasarlanmış bir istasyon. Her kürede, binlerce kilometre alanı tarayan ileri teknoloji antenler var.

Echelon sisteminde terörden uyuşturucuya kadar birçok anahtar sözcük kayıtlı. Özel bilgisayarlar bu anahtar kelimelerden birini yakalayınca izlenen mesaj bu özel uzmanlara aktarılıyor. Kısacası telefonun ahizesi kaldırıldığında veya çalan telefon açıldığında arayan her kim olursa olsun *NSA*'nın telefonun öbür ucunda oturduğunu herkesin bilmesi gerekir. Soru şu: Şu an Türkiye Devleti ve Genelkurmayı bu NSA'dan korunmak için ne gibi şeyler yapıyor? Bilmiyoruz. Fakat Türkiye'nin son yıllarda NSA'ya karşı verdiği mücadeleyi unutmayın. FETÖ, aynı zamanda *NSA*'ya bağlı bir yapılanmaydı. *NSA*'nın Türkiye'deki dinleme faaliyetlerinde görev aldı.

NSA'nın geliştirdiği en önemli teknoloji, dünya üzerindeki tüm denizleri dinleme üzerine. Bu teknoloji sayesinde denizleri dinleyip anında müdahale edebiliyorlar.

Akdeniz'de Türkiye'ye beş yüz yıl yetecek kadar doğal gaz rezervi bulundu. Akdeniz bir anda savaş alanına döndü. Büyük bir çekişme başladı. ABD Suriye'yi de bahane edip büyük bir donanmayı Akdeniz'e gönderdi; savaş uçak-

larını ve savaş gemilerini... Denizleri dinleyen teknolojisini de getirip denizin altına yerleştirdi.

Dediğimiz gibi *NSA*, ABD'ye hizmet eden en etkili kurum. İçinde onlarca birim var. Bir kısmını bilmiyoruz bile. Örneğin büyük öneme sahip birimlerden birisi "Site 300"dür. Bu birim, Augsburg yakınlarındaki Gablingen am Lech'te bulunan Birleşik Devletler Ordu Sahra İstasyonu'na ait yaklaşık bir buçuk kilometrekare genişliğinde bir alandır. Bu alanın tam ortasında uzaktan bile rahatlıkla görülebilen yaklaşık yüz metre yüksekliğinde "Elektronik Casusluk" olarak isimlendirilen küresel bir anten bulunmaktadır. Buranın yanında bin beş yüz askerden oluşan üç operasyon tümeni vardır. Düşünebiliyor musunuz askerlerle korunuyor!

Bütün teknisyenler, bilgisayar uzmanları ve diğer uzmanlar yerin altına gizlenmiş bulunan ve nükleer bir saldırıya dahi dayanabilen sığınak türü on iki katlı anten binasının içinde çalışmaktadır. Burada hassas istihbarat birimi olarak çalışan *SCIF* isminde gizli sistem merkezi bulunmaktadır. Dev boyutlardaki bilgisayar tesisleri, yer altındaki binanın altıncı ve yedinci katındadır. Elde edilen bilgilerin değerlendirilmesi, Augsburg kentindeki Sheridan Kışlası'nın 154-155. binalarında gerçekleşmektedir. Bunlar sadece bir birimi!

Bu *NSA*'nın bütçesi, çalışanları, çalışma tarzı, araçları, kısacası her şeyi tam bir muamma.

Bill Gates'i bilirsiniz. Dünyanın en zengin insanlarından. Bilgisayarlarımızda kullandığımız *Windows* ve *Microsoft*'un

sahibi. *CIA* ve *NSA*'nın Bill Gates ile bir operasyon ortaklığı kurduğu da artık aşikâr. *CIA* ve *NSA* mensubu ajanlar, dünyanın en yaygın programı olan *Windows*'un içerisine her bilgisayardan bilgi çalabilen özel bir yazılım-program yerleştirdiler. Bu sayede ABD, başta Fransa olmak üzere İngiltere, Japonya, Rusya ve Almanya gibi birçok ülkeden gizli bilgi alabiliyor. Bu bilgi ispatlandı. Eğer doğruysa *CIA* dünyadaki bilgisayarların yüzde doksanını casus program sayesinde saniye saniye kontrol edebiliyor. *Windows* programı yüklü her bilgisayar üzerinden yapılan işlemi, dosyayı ya da yazışmayı girip alabilirler. Ya da bilgisayara bir suç unsuru ekleyip bilgisayar kullanıcısını polise tutuklattırabilirler. Durun bir dakika!

Bu *NSA*'nın "PRISM" adlı bir programı var. Bu programla ne yapıyorlar biliyor musunuz? *Microsoft*, *Google*, *Yahoo*, *Facebook*, *Skype*, *Youtube*, *Whatssap*, *Instagram* gibi büyük iletişim şirketlerinden kullanıcı bilgilerini toplayıp bunları süresiz olarak saklayıp istediği zaman kullanıyor. Bunları şantaj amaçlı, halkları analiz edip yönlendirme amaçlı kullanıyorlar.

Ve *Google*!

ABD'nin sırlarını alarak yurt dışına kaçan *Wikileaks*'ın kurucusu Julian Assange, 2014'te şu açıklamayı yaptı: "*Google* yasal olarak insanların kişisel bilgilerini topluyor ve bunları depoluyor, indeksliyor, ilgi alanlarını ve eğilimlerini belirliyor. Topladığı mevcut bilgileri uluslararası istihbarat teşkilatlarıyla paylaşıyor. *Google*'ın iş modeli aslında casusluktur. İnsanlar *Google*'ın ne olduğunu bilmiyor."

Düzeni anlatmak için en önemli cümleyi kuralım değerli okuyucu. Dikkat!

İnsanların kafatasları artık kulaklıklara bağlı, kulaklıklar *iPhone*'a bağlı, *iPhone* internete bağlı, internet *Google*'a bağlı, *Google* ABD hükûmetine bağlı, ABD hükûmeti üst akıl dediğimiz dünyayı yöneten güçlere bağlı. Dünyadaki en büyük casusluk ve zihinsel operasyonların *Google* üzerinden yapıldığını unutmayın. 2001 yılında *Google*'ın başkanı olan Eric Schmidt, *Google*'ı kocaman bir imparatorluğa dönüştürdü. *Google*'ın değeri şu an 400 milyar dolar. Elli bin çalışanı var. Eric Schmidt ve yardımcısı Jared Cohen, Amerikan hükûmetine ve devletine hizmet eden düşünce kuruluşlarıyla ciddi ilişki hâlinde. *Google* dünyanın her yerine internet götürmek için uydu vazifesi görecek balonlar ve insansız hava araçları satın aldı ve gökyüzüne gönderdi. Böylece dünyanın kontrol edilmedik yeri kalmayacak. *Google* ise devletler üstü sanal bir devlet oldu. 2008 yılında mobil cihazlar için *Android* sistemini üretip piyasaya sürdü. Böylece *Google*, akıllı telefon pazarının %80'ine sahip oldu. Şu an milyonlarca cihaz *Android* sayesinde *Google*'ın sitemine kayıtlı. Ayrıca *Google* bir yapay zekâ şirketini satın aldı. İnsanlar *Google* eliyle takip edilip *Google* eliyle zihnen ve fiziken yeniden yapılandırılacak. *Google*'ı tanımayan dünyayı tam anlayamaz.

Değerli okuyucu, buraya dikkat! *CIA*'in hazırladığı bir rapor hayret vericiydi. Raporda *CIA*'in 2004'ten beri *Facebook* ve veri tabanını istihbarat için kullandığından bahsediliyordu. *Facebook*, *Google*, *Yahoo* şirketlerinde ABD istihbarat servisi tarafından kullanılmak üzere özel ara yüz

vardır. Bu ara yüz, bizzat ABD istihbarat servisleri tarafından kullanılmak için tasarlanmıştır. *Forbes* dergisinin sorumlu editörü Michael Noer, "*CIA*'in altmış yıl boyunca yapamadığını Zuckerberg ile yaptığını, bir milyardan fazla insanın ne düşündüğünü, ne okuduğunu, ne dinlediğini, kimleri tanıdığını, nerede yaşadığını, kime oy verdiğini, nerelere seyahat ettiğini ve neye taptığını öğrendiğini" söyledi. İnsanlar kolayca takip edilip daha sonra bir robot gibi kontrol ediliyor.

Facebook, herkesin ideolojisini, görüşünü, faaliyetlerini, fikrini yansıttığı bir yerdi. Tam istihbarat bilgisi toplanacak bir ağ. Eskiden, ajanlar insanlardı. Şimdi yeni nesil ajanlar *Facebook* gibi sosyal siteler, telefonlar ve iletişim araçları. İnsan, ajanlara gerek duymadan bunlar sayesinde insanların, kitlelerin neler yaptığını, nerede olduklarını bilebiliyor.[29]

Bakın, *Facebook* ile ilgili ilginç bir olay yaşandı. Okuyunca ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacaksınız. 22 Ekim 2017 tarihinde Filistin Batı Şeria'da bir inşaat işçisi *Facebook*'tan resim paylaşıp altına da "günaydın" anlamına gelen "ysabechhum" kelimesini yazdı. Kısa bir süre sonra İsrailli polisler adamı tutukladı. Tutuklama sebebi ilginçti. *Facebook*'un algoritması "ysabechhum" kelimesini yanlışlıkla

29 Burada önemli bir bilgi vermem gerekiyor. Facebook, CIA ve FBI için bulunmaz bir kişisel veri kaynağıdır. Zaten bu tip önemli internet ağlarının kullanıcıları, daha sonra CIA tarafından özellikle keşfedilerek seçilmiş gençlerdir. CIA ile yakın ilişkiler içinde olan John Hopkins Üniversitesi, her yıl zeki, parlak ve gelecek vadeden özel gençleri seçerek onlara yaz kampları düzenler. Bu kampa Kabiliyetli Gençlik Merkezi denir. Facebook'un kurucularından Mark Zuckerberg ve Google'ın kurucu ortaklarından Sergey Brin de bu kamplarda yetişen öğrencilerden. Hatta ABD'li şarkıcı Lady Gaga bile bu tezgâhtan geçenlerdendir. Bu gençleri yetiştirip piyasaya süren düzenin sahiplerini ise hiç göremezsiniz. Onlar, "Yeni Dünya Düzeni"nin sahipleridir.

"saldır" anlamına gelen "ydbachhum" olarak algılamış ve İbraniceye "saldır" diye çevirmişti. *Facebook* algoritması Yahudi polislere durumu bildirdi ve polisler adamı tutukladı. Sonra algoritmanın yanlış çeviri yaptığı anlaşılınca adam serbest bırakıldı. Şimdi anladınız mı *Facebook*'un görevinin ne olduğunu! Bir siber takip ve kontrol aracı. Tüm dünyayı bunlarla kontrol ve takip ediyorlar. Hâlbuki *Facebook*, "eski dostları bulmak ve yeni arkadaşlar edinmek için" kurulmuştu!

Bütün dünya teknolojik olarak ABD'nin kapsama alanında. Dünyanın herhangi bir noktasında, herhangi bir iletişim aracı kullanıldığında, istediği takdirde ABD'nin bu noktayı tespit edememesi imkânsız.

Çeçenistan'da direnişçi Dudayev cep telefonu kullandığında, bulunduğu yerin koordinatları ABD uyduları tarafından saptandı ve Ruslara bildirdi. Ruslar da o koordinatlara gönderdikleri füzelerle Dudayev'i öldürmeyi başardı.

Dahası var. Telefon ve bilgisayar gibi teknolojik ürünlerle, sizi, onları kullanırken patlatıp öldürebilecek teknolojik düzeyi çoktan aştılar. Bu adamlar şu an bizim kullandığımız teknolojiden en az yirmi sene ilerideler. Bugün teknoloji, ihtiyaç duyulanın çok ötesindedir. Zamanı geldikçe ve maliyet düşürüldükçe yeni teknoloji halkın kullanımına sunulmaktadır. Fakat yeni teknoloji halka sunulmadan önce istihbarat örgütleri tarafından kullanılıp tüketiliyor. Yani keşifler yapıldıktan ancak çok sonra istihbarat örgütleri eskimiş teknolojiyi halkın tüketimine sunuyor. Halk için yeni olan, istihbarat için artık eskimiştir.

Şu an ise metafizik unsurlardan nasıl faydalanabilecek-lerine dair büyük çalışmalar yapıyorlar. Telepati, büyü, cin ve zihin kontrolüyle ilgili çalışmalar. Yaptıkları bu çalış-malar sonucunda büyük ilerlemeler katettiler. Evet, yanlış duymadınız! Falcı, medyum, cinci ve büyücülerden fay-dalanıyorlar. Amerika Savunma Bakanlığı *Stargate* adlı bir birim kurdu. Yirmi yıl boyunca falcıları, medyumları ve cinlerden anlayanları, arama, kurtarma ve istihbarat faali-yetlerinde kullandı.

Pentagon'da 1978-1995 yılları arasında görev yapan bu görevliler, kayıp ajanların bulunmasından gizli nükleer te-sislerin yerlerinin tespit edilmesine kadar çeşitli operasyon-larda kullanıldı. Bu bilime *parapsikoloji* deniyor. Parapsiko-loji, insanın olağanüstü yeteneklerinin ve ruhsal gücünün araştırılması ve incelenmesidir. Parapsikoloji, Türkiye'de üfürükçülükle karıştırılıyor. Hâlbuki ABD ve Rusya bir yandan silah teknolojisi geliştirirken bir yandan da parap-sikologları kullanarak istihbarat toplayabiliyor.

Biliyor musunuz; 1970'li yıllarda Rusya'da olağanüstü is-tihbarat bilgisi edinebilecek yirmiden fazla birim mevcuttu.

Ama fark et değerli okuyucu, bilgi güçtür. Adamlar ça-lışarak yeni teknolojiler ürettiler ve bu teknolojiyi dünyaya hâkim olmak için kullandılar. Bizlerse bilgi edinmiyorduk, eğlence ve zevk peşinde sürükleniyorduk. Üniversiteleri-miz bile iş bulma kurumu hâline gelmiş. İş bulma kurumu hâline gelen eğitim sistemi faciadır.

Değerli okuyucu, petrolün tarihini ve petrol uğruna yapılan tüyler ürpertici mücadeleleri okudun mu hiç? Bunları bilmezsek son iki yüz yıldır dünyada yaşananları anlamamız çok zor ve imkânsız olacaktır.

Bir yanda ABD'li Rockefeller, bir yanda İngiltere... Bunlar, petrol için delicesine mücadele başlatan iki taraf olacaktı. Diğer yandan Rusya ve Almanya da bu petrol savaşlarına katılacaktı.

Petrol için yapılan "ajanlar savaşını" okudunuz mu hiç? Anlatacağız. Okurken şaşacak, petrol savaşlarının dününü bilip bugünü hakkında önemli çıkarımlarda bulunacaksınız.

Ülkelerdeki petrol kuyularını ve rezervlerini ele geçirmek için suikastlar, darbeler yapılacak ve iç isyanla ülkeler kaosa boğulacaktı. Bazen de işgal edilecekti.

Gelin o zaman petrolün gizemli tarihini ve petrol için yapılan önemli mücadeleleri anlatalım. Dikkatli oku ki bugünü de anlayabilesin değerli okuyucu! Bu konuyu iyi bilmezsek bugün dünyada yaşananları anlayamayız.

O hâlde pürdikkat! Haydi Bismillah...

PETROLDEN KAÇIŞIN YOK!

Değerli okuyucu, petrolün tarihini ve petrol için tarihte ve bugün yapılan mücadeleleri anlatmadan önce bir konuda bilgi vermem gerekiyor. Ardından, şaşırarak okuyacağınız petrol tarihi ve petrol savaşlarına geçeceğiz.

Sahi, petrol nerelerde kullanılıyor? Petrol yok olsaydı neleri kaybederdik?

Gelin bu sihirli maddenin nerelerde kullanıldığına bakalım.

Baştan söyleyeyim, petrol her yerde... Bizler petrolü neredeyse her şeyde kullandık. Kağnıların, at arabalarının tekerlerinin merkezlerinde dönen ve sürtünen yerlere petrolü döktük ve sürtünmeden daha hızlı gitmesini sağladık.

Gemilerin, sandalların dışına koruyucu olarak sıvadık.

Ne güzeldir sabahları gerine gerine uyanmak, tabii sonra ilk iş tuvalete gitmek ama o da ne? Oturduğumuz klozetin üstündeki kapak petrolün bir yan ürünü olan polietilen, naylon veya plastikten yapılmış...

Tuvalet kâğıdını astığımız asacakta da petrol ürünü var.

Tuvalet bitmiş, sifonu çekeceksiniz, sifon plastik ve petrol ürünü orada da var. Sıra duşa geldi... Musluk başlıkları, duş kapıları, duş başlığı hortumu, banyo eşyaları ve rafları plastiktendir ve yapımında petrol ürünü kullanılmıştır.

Sonra gelsin bakalım bornoz ve baş havlunuz. Pamuklu değilse bilin ki petrolün yan ürününden yapılmıştır.

Sadece bornoz mu? Gerçek yünden yapılmamış ise birçok elbiseniz; evinizdeki mobilyadan örtü olarak kullanılan kumaşlara, perdelere kadar birçok eşyanız petrolün yan ürünlerinden yapılmıştır.

Sıra geldi saçlarınızı kurulamaya; pek tabii ki saç kurutma makinanızın birçok aksamı plastik olduğu için burada da petrol vardır.

Saçınızı düzeltirken kullandığınız fırçanın kılları ve büyük ihtimalle sapı da plastiktendir.

Kurulanıp giyindikten sonra tabii dişlerinizi de fırçalayacaksınız, fırçanızın kılları ve sapı da plastikten ve petrol ürünü. Petrolden kaçışınız yok!

Kullanacağınız kimi kozmetik ürünlerde bile petrolün yan ürünleri var.

Artık hazır hâle gelip dışarı çıkacaksınız. Kapının önünde bastığınız paspasta da petrol ürünü var.

Bahçenizdeki hortumdan çamaşır ipine, oturma banklarından çocuk bahçesine koyduğunuz oyuncaklara kadar her şeyde petrol var.

Tarlalarda kullanılan gübrelerde, tarla ve evlerde kullanılan haşere öldürücülerde de petrokimyasallar var.

Yazları deniz kıyısında kullandığınız güneş koruyucularına kadar birçok krem ve spreyde petrokimyasallar vardır.

Evinizi ve arabanızı boyadığınız boya maddelerinde petrokimyasallar var. Mesela arabanızın sadece deposunda petrol yok. Arabanın lastiği, direksiyonu, torpido gözü, koltuğu gibi arabanın 135 adet parçasında petrol ürünü kullanılıyor. Yani arabanız petrolsüz çalışmadığı gibi petrolsüz üretilemez de...

Spor sektöründe kullanılan birçok malzemede; başta top, spor ayakkabısı, kask, raket gibi yüzlerce malzemenin içinde petrokimyasallar var.

Deniz ve hava araçlarının aksamlarında da petrol ürünleri var.

Süpermarkette aldıklarımızı içine koyduğumuz naylon torbaları ve çöp poşetlerini unutursak olmaz.

Gömleğinizin düğmesinde, kemerinizde, ayakkabınızda, saatinizde ve daha birçok yerde petrol ürünü var. Yani düzenli olarak petrol taşıyorsunuz üzerinizde.

Daha doğrusu plastik ve plastik benzeri her ürünün içinde petrol var. Elinizde tuttuğunuz kitabın plastik kısımlarında bile petrol var.

Petrol her yerde ve kaçışınız yok![30]

Peki, bu petrolün tarihi nasıldı? Petrol hâkimiyeti kimlerin elindeydi ve bu hâkimiyeti korumak için neler yapmışlardı? İşte en önemli yere geldik. Varsa çayın, tazele...

30 Doğan Aydal, Petrolsüz Dünya, Truva Yayınları, İstanbul 2008, s. 16-22.

BÜYÜK KAVGA BAŞLIYOR

"Bir Maden Bir Dünya, İki Baron İki Şirket"

Amerika'da Rockefeller, *Standart Oil* adında bir şirket kurmuş, petrol çıkarıp küçük şişelere koyarak romatizma ilacı olarak satıyordu. Öyle ki Amerika'nın her yerine gönderdiği adamları vasıtasıyla bu ilacı birçok yere ulaştırmaya başlamıştı. Evet, yanlış duymadın değerli okuyucu; petrol 1850'lerde Rockefeller tarafından "romatizma ilacı" olarak satıldı. Bu ilaç, romatizmanın olduğu yere sürülüyordu.

Rockefeller ayrıca eğlence kafilelerine katılıp zenci çalgıcılar ve dansözlerle birlikte kasabaları dolaşıyor, etrafında birikenlere müthiş bir şekilde pazarlayarak satıyordu. Petrolün mucizevi faydalarına dikkat çekerek şatafatlı etiketlerle süsleyip mini mini şişeler içinde yüksek fiyatlara satıyordu ve sonunda romatizma ilacı olarak sattığı petrol sayesinde zamanla çok kuvvetlendi. Bir yandan da Amerika'daki tüm petrol sahalarına el atmaya başladı. Petrol onu devleştiriyordu...

Daha sonra petrolün başka kullanım alanları da keşfedilince Rockefeller dünyaya açıldı. Petrol konusunda dünyada bir numara hâline geldi. Fakat İngilizlerin kuracağı petrol şirketi her şeyi değiştirecek ve büyük bir petrol mücadelesi başlayacaktı. Peki, İngilizler nasıl bir petrol şirketi kurmuştu? Anlatalım.

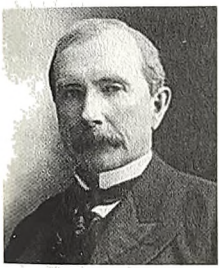

John D. Rockefeller
1839-1937

Rockefeller, *Standart Oil* adlı şirketi kurup dünyaya yayılırken İngilizler de *Royal Dutch* şirketini kurmuştu. Şirket, İngiliz-Hollanda ortaklığındaydı. Fakat İngilizler hâkimdi. Hindistan bölgesinde ufak tefek petrol aramaya devam etseler de şirket iyi yönetilmediği ve iyi faaliyetlerde bulunmadığı için batma noktasına gelmişti. Şirketin başına aktif ve hırslı biri geçerse İngilizler bir petrol devi olabilirdi. Ve aradıkları birini buldular. Buldukları adam dünya petrol tarihine damgasını vuracaktı. Dünyanın her yerinde Rockefeller'ın petrol şirketiyle kıyasıya mücadele edecekti. Kimdi bu adam?

Bu adam, çalışkan bir banka işçisi olan "Deterding" adında bir Yahudi idi. Bankadaki canlı faaliyetleri ve çalışkanlığı İngiliz petrol şirketinin dikkatini çekmişti. Henüz gençti. Kendisine petrol şirketinde çalışması teklif edildi. Deterding bu teklifi kabul etti. Fakat *Royal Dutch Şirketi*'nin kasası bomboştu ve iflasa yakındı. Daha sonra Deterding şirketin genel müdürü yapıldı. Bu arada şirketin petrol aradığı bazı yerlerde petrol bulundu ve şirketin kasası

bir anda dolup hisse değerleri de artmaya başladı. Bununla birlikte İngiliz İmparatorluğu petrol işlerinin daha da ilerlemesi için her türlü finans desteğini yapmaktaydı. Şirket biraz kalkınmaya başlayınca Deterding mükemmel bir plan yaptı. Bu delice plana göre Deterding, Rockefeller'ın *Standart Oil* adlı petrol şirketinin Uzak Doğu ve Orta Doğu'daki hâkimiyetine son verecekti. Bu resmen bir harp ilanıydı. *Royal Dutch* şirketinin idare kurulu bunun çok riskli olduğunu ve vazgeçmesini söyledi.

Deterding, İngiliz sermayesinin arkasında olduğunu bildiği için korkmadan, cesaretle bu işe girecekti. Ve büyük kavga başlıyordu. Bundan sonrasını dikkatli oku değerli okuyucu! Çünkü dünyaya yön verecek petrol savaşının başlangıç yeri burasıdır. Çok ilginç şeyler olacaktı. İngiliz petrol şirketi *Royal Dutch* ve Rockefeller'ın sahibi olduğu *Standart Oil* şirketinin mücadelesi dünyaya yayılacaktı.

1900 yılına doğru gelinirken İngilizler ile Amerikalılar petrol piyasasında fiilen karşı karşıya geldiler. Rockefeller, başlangıçta, Uzak Doğu'da kendisine rakip olan *Royal Dutch* şirketinin başarısını gördükten sonra onunla mücadeleye ciddi olarak devam kararı aldı. Mücadele Çin topraklarında başladı. Deterding, Çin'i bir Amerikan pazarı olmaktan çıkarmak ve İngiliz pazarı hâline getirmek için çok sıkı çalışmaya başladı. Her iki şirket Çin'de kıyasıya bir rekabete, mücadeleye başladı. Âdeta savaşıyorlardı desek yanılmayız.

Rockefeller, elinde bulunan dokuz yüz milyon dolarla Royal Dutch şirketini Çin'den nasıl tasfiye edeceğinin hesabını yapmaya başladı. Royal Dutch, Çin pazarına çok yakın

bir yerdeydi. Bu yüzden Çin'e petrolü çok ucuza satabiliyordu. Rockefeller'ın *Standart Oil*'i ise Amerika'dan naklettiği petrolünü, nakliye masraflarını da dâhil edince *Royal Dutch*'un sattığı fiyata veremiyordu. Yani arada büyük bir fiyat farkı vardı. Rockefeller bu durumda rekabet edemezdi. *Standart Oil*, Çin piyasasında eriyip yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Rockefeller bir şeyler yapmalıydı. Çin pazarı elinden kayıyordu, üzgündü, kahroluyordu.

Rockefeller ani bir kararla sattığı petrolün fiyatını düşürdü. Hatta zararına petrol satmaya başladı. Fakat bir türlü netice alamıyordu. İngilizler de bu mücadelede iyice inatlaşıp ellerinden geleni yapıyorlardı. Çin'de bulunan İngiliz ajanları ve misyonerleri de bu mücadelede İngilizlerin başarılı olması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Rockefeller'ın bu savaşı kaybetmesinde büyük rol oynayacaklardı. Hatta İngiltere, diplomatlarını bile bu iş için seferber etmişti.

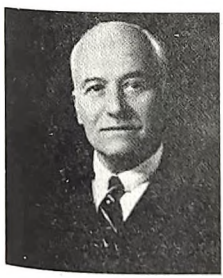

Henri Deterding
1866-1939

Rockefeller fiyatları düşürerek sonuca ulaşamayınca daha başka yöntemler geliştirdi. *Standart Oil*'den alınacak her litre gaz yağına karşılık yanında bedava bir lamba verecekti. Ve bu yöntem başarılı olmaya başladı. Bu durum *Royal Dutch Petrol Şirketi*'ni fena hâlde korkuttu. Böyle bir mücadele tarzına karşı dayanamayıp iflas edebilirlerdi. Bu korkudan dolayı Deterding çok önemli bir idare meclisi toplantısı yapmaya karar verdi. Herkes düşünceliydi. Toplantıya katılanlar, Rockefeller'ın başlattığı mücadele tarzına karşı

başarılı olamayacağını söylediler, Deterding'i mücadeleyi durdurması için tehdit ettiler. Fakat Deterding bu bağırmalara çağırmalara kulak asmadı ve mücadeleye devam edeceğini söyledi. Hatta idare meclis üyelerinin kimi ona hakaret etti. Şirket ne olursa olsun mücadeleye devam edecekti. Deterding meclis üyelerini ikna etmeyi başardı.

Bütün imkânları kullanıp yeni yöntemlerle Rockefeller'ın üzerine yürüyeceklerdi. Petrol tarihi böyle bir mücadele görmeyecekti. Deterding bu mücadeleyi kazanmak için bedava petrol bile dağıtmaya başladı. Sattıklarını da neredeyse bedava denecek paraya sattı. Bu sert ve çılgınca mücadeleden sonra Rockefeller'ı nakavt etmeyi başardı. Bu mücadele, Rockefeller'a milyonlarca dolara mal oldu. Toparlanana kadar belli bir zaman mücadeleden vazgeçti ve Çin pazarını Deterding'e terk etti. Artık *Royal Dutch* şirketi Uzak Doğu'nun tek hâkimi oldu. Bu durum Deterding'in hırsını iyice kamçıladı, onu daha fazla hırslandırdı. Orta Doğu ve Amerika'ya doğru da el atma kararı aldı.

Mücadelenin alanı iyice genişleyecekti. Bakın bundan sonra ne olacaktı!..

Deterding, elini Orta Doğu'ya attı. İşleri yolunda gidiyordu. Her geçen gün parasını daha da artırıyordu. Lakin mücadeleyi dünyanın diğer yerlerine de yaymak için sağlam bir ortağa ihtiyacı olduğunu anladı. Ve tam aradığı ortağı buldu. Bu kişi, bir Yahudi olan "Marcus Samuel" idi. Bu adam çok gizemli bir adamdı. Şişmancaydı; üzerinde, modası geçmiş bir silindir şapka, bir pardösü, boynunda basit şekilde bağlanmış bir kravat vardı. Londra'nın sokaklarında

da böyle dolaşırdı. Londra'nın en zengin ve nüfuzlu adamlarındandı fakat hâlinde, ne zenginliğini ne de nüfuzunu gösteren bir emare vardı. Marcus Samuel az konuşan, bakışları parlak, kalın gözlüklü, tebessümü bıyıklarının altında saklı garip ve gizemli bir adamdı. Aynı zamanda hayatı maceralarla dolu bir adam...

Marcus Samuel'in büyük bir deniz nakliyat şirketi vardı. Şirketinin adı *Shell Transport and Trading Company* idi. Evet, Deterding'in artık petrolü kolayca nakledebilecek gemileri de vardı; zaten ortaklık anlaşmasını bu gemiler için imzalamıştı. Marcus Samuel'in gemileri şimdi ticari mal yerine petrol nakledecekti. Şirketin yeni adı da *Royal Dutch Shell* olmuştu.

Deterding de Marcus Samuel de Yahudi idi. İki Yahudi bir imparatorluk kuruyordu ve İngiltere'yi güçlendiriyorlardı. Ortada tam bir İngiliz petrol imparatorluğu vardı. Artık çok güçlü bir şirket hâline gelmişlerdi. Deterding'in Rockefeller'dan korkusu kalmamıştı. Çok büyük ve tehlikeli, aynı zamanda da amansız bir mücadele başlayacaktı. Deterding üretecek, Marcus Samuel taşıyacaktı. Deterding'in elinde büyük bir nakliyat gücü oluşmuştu. Mücadele alanını Amerika'ya taşıyacaklardı.

Dostlar, Rockefeller Amerika'daki ve dünyanın çeşitli yerlerindeki petrol ve para hâkimiyetini, kendi petrolünü ve başkasının petrollerini nakletmek için kullandığı nakil vasıtalarını tekelinde bulundurmasına borçluydu. Nakliye işi onun hâkimiyetindeydi. Hatta Deterding'e petrol işi yaptırmamak için büyük nakliye gemilerinin çalışmasını

durdurdu. Bu gemileri limanlarda boş durdurdu, nakliye yaptırmadı, her saat para kaybetti fakat Deterding de Avrupa'ya petrol nakledemez oldu. Ama artık Deterding'in elinde, ortağı Marcus Samuel'in nakliye gemileri vardı. Bu onu biraz rahatlatacaktı.

Ancak Rockefeller başka bir nakliye işine daha el atmıştı. Nakliye sadece gemilerle değil, trenlerle de yapılıyordu. Nakledilecek petrol, sarnıçlı vagonlara yükleniyor ve bu vagonlarla karaların içlerine kadar taşınıyordu. Bu sarnıçlı trenler de Rockefeller'ın tekeli altındaydı. Rockefeller daha bu işlerin en başındayken demir yolu patronlarıyla iyi geçinmenin altın değerinde bir öneme sahip olduğunu anlamıştı. Önemli demir yolu şirketlerine *Standart Oil*'in hisselerini hediye edip onları yanına çekip kullandı. Rockefeller'ın rakipleri, demir yolu şirketinin sarnıçlı vagonlarını kullanmak için alamıyorlardı. Bu sebeple kendilerine yeni yollar ve sarnıçlı vagonlar yaptırmaya başlamışlardı. Fakat bu da masraflı ve zor bir işti. Rockefeller, Amerika'daki ve dünyanın bazı yerlerindeki hâkimiyetini böyle güçlendirmişti.

Deterding, Rockefeller ile olan mücadelesini Amerika kıtasına taşıyor demiştik. Deterding artık Amerika kıtasındaydı. Rockefeller'ın yanı başındaydı. Çin'deki mücadeleyi kazanmıştı. Ve Amerika'ya yerleşmeye başladı. Rockefeller, Deterding'i Çin'de yenmek için çok ucuza petrol satıp ciddi maddi kayba uğramıştı. Bu kaybı geri kazanmak için Amerika ve Avrupa'da sattığı petrole bir iki kat zam yapmıştı. Amerikalılar petrolü Çinlilerden iki kat daha fazla paraya almaya başlamıştı. Bu durum Deterding için büyük bir fırsattı. Petrolü biraz daha ucuza satıp Amerika piyasasına atılım yapacaktı.

Deterding önce Teksas'ta petrol sahaları edindi. Her geçen gün bu sahaların hudutlarını genişletmeye başlıyordu. Bir yandan da Güney Amerika'ya açılıyordu. Her gittiği yerde Rockefeller'ın şirketi *Standart Oil* ile karşılaşıyordu. Rockefeller'ın bulunduğu yerleri kendi hâkimiyetine almaya başlıyordu. Mücadele çok fena kızışmıştı. Deterding daha zekice bir şey yaptı. Rockefeller'ın tasfiye etmeye çalıştığı petrolcü iş adamlarına el uzatıp onlarla birlik oluyordu. Aslında onlara iyilik olsun diye değil, dünya petrol imparatorluğu kurmak için yapıyordu bunu. Deterding onlara para yardımı yaptı ve onları Rockefeller'a karşı kullandı. Bu, zekice bir ataktı.

Deterding'in nakliyat gemileri New York Limanı'na demir atıyordu. İngiliz petrolü Amerika topraklarında da satılmaya başlanacaktı. Amerika yaklaşık yirmi sene *Standart Oil*'in hâkimiyeti altında yaşamıştı. Şimdi *Royal Dutch Shell* de Amerika'ya giriyordu. Bu arada Rockefeller'ın yaklaşımı sert, Deterding'in sistemi ise yumuşak ve tedbirli idi. Ayrıca *Standart Oil*'in adamları terbiyesizdi. Hâlbuki Deterding'in adamları politikacı ve efendiydi. *Standart Oil*'in şirketlerinden her biri, hem kuyu kazıyor, hem petrol arıtma işi yapıyor hem de petrol satıyordu. Fakat Deterding'in teşkilatı ise tamamen farklıydı, herkes uzmanlık alanında çalışıyor, birisi yalnız kuyu açarken bir diğeri yalnızca satış yapıyordu.

Bundan başka, Deterding'in elinde deneyimli, bilgili, çeşitli dillere vâkıf, insan ruhundan anlayan seçkin memurlar vardı. Rockefeller'ın elemanları böyle değildi.

Deterding az zamanda Amerika'nın her yerine şubeler açmaya başladı. Okyanus sahillerine, Meksika'ya, Nevada'ya ve diğer bölgelere... California petrollerinin neredeyse hepsini ele geçirecekti. *Standart Oil* artık Amerika piyasasının tek hâkimi olmaktan çıkmıştı. Deterding'in Amerika'daki konumu çok çabuk yükseldi. Konumunu daha da artırmak için Cumhuriyet Partisi'nin rakibi olan Demokratlara ödenek ayırdı. *Standart Oil*'in görevlileri, "İngilizler Amerika topraklarındaki petrol madenlerini ele geçiriyorlar," diye suçlamada bulundu ve şikâyet etti. Devlet biraz müdahale etmeye başladı.

Fakat daha sonra Amerikalılar gittikleri her yerde karşılarında İngilizleri bulacaklardı. Hatta *Standart Oil* memurlarından biri Filistin topraklarında petrol aramaya kalkıştı fakat hemen tutuklandı. İran ve Mısır'da da buna benzer olaylar oldu. Çünkü Deterding, petrol üreticisi olan ülkelerde yabancıların petrol araması yapmalarını yasaklayan kanunlar çıkarttı. Özellikle Amerikalılara petrol arattırmadı; Hindistan, İran, Uganda, Avustralya, Meksika ve Yeni Gine'de petrol arayamaz hâle gelmişlerdi.

Artık dünyada büyük bir petrol savaşı başlayacaktı. Güçlü ülkelerin petrol şirketleri dünyayı savaş alanına çevirecekti. *Standart Oil* ve *Royal Dutch Shell* şirketleri arasında başlayan bu mücadeleye başka ülkelerin şirketlerinin de dâhil olmasıyla dünya kötü olaylara, savaşlara, darbelere sahne olacaktı.

Özellikle Osmanlı toprakları ve İran üzerinde petrol aramak ve çıkarmak için yapılan petrol mücadelesi tarihe şaşırtıcı ve korkunç şekilde geçecekti. Dünyanın dört bü-

yük devleti İngiltere, Almanya, Rusya ve Fransa bu bölgedeki petrolleri sömürmek için kapışacaktı. Bu bölgeden gelmeye başlayan petrol kokusu, bu dört devletin akbabalar gibi bölgeye üşüşmesine sebep oldu.

Sultan Abdülhamit, İngilizlerin ve Rusların tehlikesinden korunmak için Almanlarla iş birliği yapmıştı. Bağdat, Anadolu ve Hicaz'daki demir yolu yapımını Alman şirketlere vermişti. Almanlar aslında demir yolu işine Musul petrollerini aramak için girmişlerdi.

İşte tam o sıralarda petrol için suikastlar, darbeler ve işgaller bile olacaktı. Yaşananlar polisiye romanlara konu olacak cinstendi. Fakat hepsi gerçekti. Bakın neler oldu!

Dikkatli okuyalım kıymetli okuyucu!..

BÜYÜK KAVGA ORTA DOĞU'DA

"Petrol savaşında darbeler, suikastlar ve istihbarat mücadeleleri"

Yer, İran...

Pürdikkat!..

1894 yılında İran'ın başında Şah Nasiruddin bulunuyordu. Rusya ve İngiltere, petrol aramak ve çıkarmak için İran Devleti'ne hâkim olma mücadelesi başlattı. Rus istihbaratı İran'da çok güçlü bir teşkilat kurmuş, İran hükûmetinden birçok imtiyazlar elde etmeye başlamıştı. Ayrıca İran'ın veziri de tamamen Rusların elindeydi. Ruslar bu vezir sayesinde İran'a askerî heyet sokmuşlardı. İran, ordusunun talim ve terbiyesini Rus görevlilere vermişti. İran'daki Rus hâkimiyeti her geçen gün artıyor, İngilizlerin bu durum karşısındaki rahatsızlıkları da büyüyordu.

İngilizler bir karar alıp ülkede kaos çıkarmaya karar verdiler. İngiliz İstihbarat Servisinin ajanları faaliyete geçti. İsyan için ciddi propaganda başlattılar. Ve başarılı da oldular.

Her geçen gün halkı biraz daha kışkırtıp isyan ettiriyorlardı. İngiltere'de eğitim görmüş aydınlar özellikle bu işte aktiftiler. Şah Nasiruddin ve veziri şaşkına dönmüştü. Olaylar gitgide artıyordu. Cemaleddin Afgani adındaki din bilgini ve aydını da halkı kışkırtanlardandı. Şah onu hemen sınır dışı etti...

Artık isyanlar iyice şiddetlendi ve büyüdü. Şah ve vezir tedirgindi. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Her an bir ihtilal patlak verebilirdi. Şah bir yandan da halkı ezmekten çekiniyordu. Ezerse isyan kontrol edilemez hâle gelebilirdi. Çünkü halk daha fazla öfkelenirdi. Şah ve veziri başka bir yol buldu. İran yönetimi, 1894 yılı Mayıs ayında yapılacak olan ellinci cülus yıl dönümünde halkı oyalayacak muhteşem şenliklerin hazırlığını yapıyordu. Vezir, halkın bu şenliklerle yumuşayacağını, hiç olmazsa bir müddet için halkı böylece oyalayacağını ümit ediyordu. Şah Nasiruddin de bu merasimin bilhassa parlak ve coşkulu olmasını arzu ediyordu; bu yüzden hazırlıkların her safhasıyla bizzat meşgul oldu. Artık her şey, bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Hazırlıklar noksansız denilebilirdi ve cülus gününün gelmesini bekliyorlardı. Bakın neler olacaktı!

Pazar günü gerçekleşecek olan cülus gününden önceki cuma günü, Şah cuma namazını eda etmek üzere Abdülazim Camisi'ne gitmişti. Yanında devletin ileri gelenleri, maiyeti ve her zamankinden fazla sayıda muhafız vardı. Bütün yollar kesilmiş, fevkalade tedbirler alınmıştı. Şah, tüm bu tedbirleri olası bir suikast sebebiyle alıyordu ve cuma namazını böyle bir tedbir ve atmosferde eda etmişti. Halk Şah'ı görmek için caminin önüne toplanmıştı. Fakat o da ne!

Halkın arasından beklenmedik anda bir adam fırlayıp Şah'ın üzerine saldırdı. Saldırı o kadar ani olmuştu ki muhafızlar yerlerinden bile kıpırdayamamışlardı. Adam Şah Nasiruddin'in üzerine atladı, yere yatırıp bıçağı rastgele saplamaya başladı. Şah, bu saldırı sonucunda hemen can verdi. Katil de oracıkta yakalandı. Molla Rıza adındaki katil İran tarihine adını yazdırdı. Çünkü suikastçı Molla Rıza'nın işlediği bu cinayet, İran tarihine petrol için işlenmiş ilk cinayet olarak geçecekti. Şah Nasiruddin, İran'ın petrol için verdiği ilk kurbandı. Ve sonuncusu olmayacaktı; ileride anlatacağım ve şaşacaksınız. Düşünün, petrol savaşlarında artık ülke liderleri ortadan kaldırılıyordu. Savaşın boyutu büyümüştü. Ve bu durum hâlâ bugün de devam ediyor.

Peki, Şah Nasiruddin öldürülünce ne olmuştu?

Hükûmet ciddi derecede ürkmüş ve katı tedbirlerini artırmıştı. Darbe bekliyorlardı ama suikasta ihtimal vermiyorlardı. Darbenin de olmaması için sıkıyönetim ilan edildi. Rus askerî heyetinden Liyakoff'a da geniş yetkilerle Tahran'da asayiş işini verdiler. Albay olan Liyakoff bu işi kendi yöntemleriyle başarıyla uyguladı. Ciddi kan akıtıp işkenceler yaptı. Peki, öldürülen Şah'ın yerine tahta kim geçecekti? Uzun yıllar İran Azerbaycan'ında valilik yapmakta olan Şah'ın varisi Muzafferüddin Han geçecekti. Öldürülen Şah'ın cenazesi kaldırılmadan, otorite boşluğunu engellemek için Muzafferüddin Han tahta geçirilip Şah ilan edildi.

Ruslar, İran'da egemenliklerini genişletiyorlardı. Yeni gelen Muzafferüddin Şah bu durumdan ürküp Ruslara yeni imtiyazlar verdi. Ruslar, yeni imtiyazlarla İran'ın neredey-

se bütün petrol sahalarına hâkim oluyorlardı. Bu devrede artık İngilizler İran'da Ruslardan daha güçsüz duruma düşmüştü.

İran ile Rusya arasındaki anlaşmalar ve Rusların İran'a yerleşmesi, İngiltere'yi dehşetli derecede rahatsız ediyordu. Hele hele, yıllardır İran'da yaptıkları gizli petrol arama işlemleri de sonuç vermeyince iyice üzüldüler. Bu sebeple İngilizler petrolü bir an evvel bulmak için geniş birtakım tedbirler aldılar. Bu tedbirler elle tutulur gözle görülür cinsten değildi. Deterding'in adamları, muhtelif isim ve meslekler adı altında ve bilhassa arkeoloji araştırmacısı olarak İran'a sızmaya başladılar. Bu adamlar İran'ın her tarafını didik didik arıyorlardı. Fakat petrol bulamadılar. Bu durum karşısında Deterding resmen delirmişti. İran'da petrol olduğunu biliyordu. Yaptığı araştırmalar, tarihî veriler burada petrol olduğunu söylüyordu. Fakat adamları her defasında petrole rastlayamadıklarını ifade ediyorlardı. Oysa çok eskiden, asırlarca İran mabetlerinin avlusunda etrafa güçlü ışıklar saçan muazzam meşaleler yandığını ve bu meşalelere Ateş Tanrısı Hürmüz'ün alevi diye tapıldığını tarihçilerden öğrenmişti. Fakat bu alev sütunları sönmüştü. Bu alevlerin petrol alevi olduğunu biliyordu. O mabetlerin olduğu yerlerde petrol çıkarılabilirdi.

Durun bir dakika!

İşte tam o ara Kanadalı bir adam da İngilizler adına arkeolog olarak İran'da gezip petrol arıyordu. Arkasında İngilizler ve İngiliz bankerleri vardı. Bu adam ve yaşadıkları çok ilginçti. Adı "William Knot D'Arcy" idi. Bu ismi asla unut-

mayın! Bu adamın petrol için İran'da yaşadıkları filmlere konu olacak cinstendi. Okuyacaklarınız arasında en önemli yerlerden biri de burası aslında.

D'Arcy, İngilizlerin verdiği destekle İran'ın her yerini dolaşıyor, petrol arıyor ama o da bulamıyordu. Fakat pes etmiyor, daha da hırslanıyordu. Durmadan petrol arıyordu. İngilizlerin kurduğu *Burmah Oil* şirketi de onu destekliyordu. Her türlü maddi yardımı yapmışlardı. Araştırmaları devam etti ancak bir netice alamadı. *Burmah Oil* idarecileri de artık İran'dan ümidi kesti. Böyle giderse İngilizler İran'da başarılı olamayacaklardı. İngiliz şirket bu kanaate vardıktan sonra D'Arcy'ye verdiği krediyi kesmeye karar verdi. Fakat D'Arcy, ümidini kesmeden petrol aramaya devam edecekti.

Hemen Londra'ya gidip bankerlerle görüştü. Londra'nın karanlık ve loş odalarında âdeta bankerlerden para dilendi ve sonunda para alabildi. Hemen İran'a döndü. Petrol araştırmalarına hızla devam etti. Günlerce çalıştı, cayır cayır yanan tenha çöllerde deve kervanlarıyla günlerce dolaştı. Bazen de ormanlık alanlarda aylarca araştırma yaptı. Fakat nafile! D'Arcy ne yaptıysa olmadı. Petrol sanki İran'dan kaybolmuştu. Ya da çok sihirliydi ve İngilizlere görünmüyordu. İran çöllerinin kızgın güneşinde kavrulan çehresi korkunç bir hâl almışsa da petrolü bulamadı. Bununla birlikte İngilizler İran'da petrol olduğunu biliyorlardı. Petrol neredeydi? Londra'da görüştüğü bankerler artık D'Arcy'ye para da vermezlerdi. Ortada kalmıştı. Kimseden para da isteyemezdi.

D'Arcy Londra'ya bir kez daha gitti ama kovulurcasına İran'a geri döndü. Artık pis kokulu petrol işini bırakacak-

tı; bu işten zevk duymaz olmuştu. İran'da bir mühendislik işinde çalışmaya başladı. O arada Şah, İran'ı modernleştirmek için çalışmalar yapıyordu. D'Arcy, Şah'ın bu planlarına yardım etti. Böylece İran sarayı ile tanıştı. Makine ticaretine girdi, demir yolu işi yapmaya başladı. İşte bu sırada Şah Muzafferüddin, İran'da yaptırmaya karar verdiği demir yolu inşaatında kendisine mühim bir görev verdi. Hattın bir kısmını D'Arcy yapacaktı. Yaşı bir hayli ilerlemiş olan D'Arcy, demir yolu inşaatlarından büyük paralar kazandı. En son Londra'dan İran'a döndüğünde beş parasız olan bu adam şimdi zenginleşmişti. Petrol de onu artık ilgilendirmiyordu. Çok parası olmasına rağmen petrol işine de dönmedi. İran sarayında teknik müşavir oldu. Şah ile arasında özel bir muhabbet oluştu.

D'Arcy artık yaşlanmıştı. Hayattan alacağı bir şey kalmamıştı. Bol parasıyla bir kenara çekilip çok rahat bir hayat sürebilirdi; bundan böyle kendini dine verecekti. Koyu bir Hristiyan'dı. Bu kararı verdikten sonra dünyalık her şeyi bıraktı, kendini ibadete verdi. O da ne! Bir gün Şah Muzafferüddin'e bir rapor geldi. Raporda, İran'ın Kuzistan eyaletinde petrol bulunduğu yazıyordu. Muzafferüddin durumu araştırması ve gözlemlemesi için D'Arcy'i bu işe memur etti. Fakat D'Arcy'nin petrole karşı bir heyecanı, bir isteği kalmamıştı. Şah emrettiği için gitmemezlik de edemezdi. Petrolün bulunduğu Kuzistan eyaletine gitti, petrolü gözleriyle yakından gördü. Gözlemlerini rapor hâline getirip Şah'a takdim etti. Raporda petrolün olduğunu ve aktığını yazıyordu. Şah, rapora çok sevindi ve D'Arcy'ye para ve birçok hediye teklif etti. Hatta "Petrolü nakledebilirsin," bile

dedi. D'Arcy kabul etmedi fakat İngilizler petrolün bulunduğu haberini alıp el altından faaliyete geçmişlerdi.

D'Arcy

İhtiyarlayan D'Arcy, bu son petrol vazifesinden sonra kendisini tamamen dine verdi. Artık Şah'la bile görüşmüyordu. Ancak huzuruna çağırırsa gidiyordu. D'Arcy memleketine, ülkesine gitmeye karar verdi. Bu isteğini Şah'a arz ettiği zaman Şah karşı çıkmadı. Kendisini İran'da tutmak için istediği her şeyi teklif etti ancak ihtiyar D'Arcy memleketine gidip orada ölmek istediğini belirtti. D'Arcy'nin servette gözü yoktu. Şah kendisine altın ve mücevherler vermek istediyse de o, tek bir istekte bulundu: İran'da toprak altı ve toprak üstü araştırma yapmak amacıyla her zaman için müsaade istedi. Şah Muzafferüddin çok sevdiği bu müşavirinin isteğini geri çeviremezdi; D'Arcy'ye toprağın altında ve üstünde araştırma yapabileceği izni olan bir vesika verdi. İşte bu vesika çok önemliydi dostlar! Bakın o vesikada ne yazıyordu:

"Kanada hükûmeti ile İran arasında kurulmuş olan dostane münasebetlere dayanarak, Mühendis William Knox D'Arcy'ye, akrabalarına, dostlarına, yakınlarına, evlatlarına yetmiş sene müddetle İran arazisinin derinliklerinde istedikleri şekilde arama yapmak, hafriyatta bulunmak hususunda tam yetki ve sınırsız serbestlik tanınmış ve kendisine kefil olunmuştur. Bu yetki ve serbestliğe dayanarak, kendisinin talep edeceği bilumum yer altı mahsulleri kendisinin malı olacaktır."

İşte bu vesikadan sonra başlayacaktı garip olaylar ve tam da romanlara konu olacak cinstendi. Bakın D'Arcy bu vesikayı aldıktan sonra ne oldu!

D'Arcy vesikayı aldıktan sonra memleketine gitmek için hazırlıklarını tamamladı. Önce Mısır'a, Kahire'ye gitti. Bir süre orada kalıp dinlendikten sonra Kanada'ya gidecekti. Kahire'de otele yerleşti, buradaki önemli yerleri gezmek için dışarı çıktı. Gün boyu gezdikten sonra oteline geldi. Bir de ne görsün! Odasının aranmış olduğunu fark etti. Şah Muzafferüddin'den aldığı vesikayı aradıklarını hemen anladı. Ama bir sorun vardı. Bu vesikayı Şah'tan başka kimse bilmiyordu.

Hemen oteli terk etmesi gerektiğini anladı. Terk etmeden önce yanına iki şahıs geldi. 28 Mayıs 1901 tarihli ve İran Şahı Muzafferüddin'in imzasını taşıyan vesikayı kendilerine vermelerini söylediler. D'Arcy iyice şaşmıştı. Bu vesikayı nereden öğrenmiş olabilirlerdi ki?

D'Arcy asla vermeyeceğini söyledi. Gelen iki şahıs ciddi pazarlığa girişti. D'Arcy, vesikayı veremeyeceğini çünkü yanında olmadığını belirtti. İki adam da bunun yalan olduğunu biliyordu. Pazarlığın fiyatını artırdılar. Vesikayı ne yapıp edip satın almak istiyorlardı. Neredeyse büyük bir servet teklif ettiler. Teklif ettikleri rakam altı milyon sterlindi. Fakat ihtiyar kurt D'Arcy satmamakta kararlıydı. Ve kararından asla vazgeçmiyordu. D'Arcy bu belgeyi hatıra olarak saklamak istiyordu. Bu gizemli iki adam, ihtiyar kurdun inatçı olduğunu fark edip vesikayı alamayacaklarını anlayarak gittiler ve elleri boş dönmüş oldular. Ama D'Arcy'nin peşinde sürekli casuslar dolaşıyordu. Rahat yoktu artık.

Daha ilginç şeyler olmaya başlayacaktı.

D'Arcy hemen Londra'ya gitmek için gemi bileti aldı. Artık duramazdı. Londra'ya gidip oradan da Kanada'ya geçecekti. Londra'ya gideceği gemi gecikince biraz Kahire sokaklarında gezindi. Arabayla yaptığı gezintiden oteline dönerken, bindiği arabaya bomba atılmıştı. Fakat kendisine bir şey olmadan mucize eseri kurtuldu. Aldığı vesika başına bela olmuştu. Duyan her istihbarat servisi peşine düşmüştü anlaşılan. Vesika da gerçekten çok önemliydi. Hangi devletin eline geçse İran'da istediği gibi araştırma ve arama yapabilir, bulduğunu çıkarıp götürebilirdi.

D'Arcy, vakit gelince hızla gemiye binip yerini aldı. Bir yandan da kafasında bundan sonraki hayatını nasıl geçireceğine dair planlar vardı. Hayatını kiliseye adayıp ibadet yapmakla geçirecekti. Gemiye bindiği andan itibaren ufak kamarasına kapandı ve uzun deniz yolculuğunu ibadetle geçirmeye karar verdi. Gemide her gün ibadet ediyordu. Kimseyle pek konuşmuyordu. Nadiren odasından çıktığı vakit elinde İncil olan ve sürekli İncil okuyan bir rahip dikkatini çekiyordu. D'Arcy bu genç rahibe ilgi duymaya başladı ve muhabbet kurdu. Onunla dostluk kurmakta fayda olacağını düşündü ve böylece dostlukları başladı.

Artık bu iki dindar insan gemide hep beraberlerdi. Genç rahip ona sürekli vaazlar veriyordu. Hz. İsa'nın çektiği zorlukları ve mücadelesini anlatıyordu. D'Arcy büyük bir dikkatle dinleyip çok etkileniyordu. Zaten kendisini dine vermişti. Dinledikçe huzura kavuşuyordu. Bir süre sonra, güvendiği bu rahibe hayatını ve yaşadığı önemli olayları

anlattı. Aldığı vesikadan da bahsetti. D'Arcy İran'da Hristiyanlığın yayılmasını da istedi ve gereken yardımı yapabileceğini söyledi. Hatta elindeki vesikayı rahibe vermek istedi. "Vesikayla İran'da rahatça çalışma yapabilirsiniz," dedi. Rahip çok memnun oldu.

D'Arcy, bir servet değerindeki vesikayı rahibe, kilisenin emrine vermişti ve hem de günah çıkartmıştı. Bunu yaparak bütün günahlarından temizlendiğine inanıyordu. İran'ın yer altı kaynaklarını misyonerlere teslim etmişti. İçi huzurla dolmuştu. Genç rahip Londra'ya iner inmez vesikayı kiliseye teslim edeceğini söyledi. Hatta kiliseye beraber gidip beraber teslim edeceklerdi. Aylar süren yolculukta günler böyle geçti. Yolculuğun son zamanına gelinmişti. Gemi rıhtıma yanaşmış, yolcuları indirecekti. D'Arcy'nin gözleri rahibi aradı. Onu göremiyordu. Biraz bekledi fakat görünürde rahip yoktu, sanki yer yarılmış da içine girmişti. Rahip, değeri ölçülemez vesikayla kayıplara karışmıştı.

Bu rahip kimdi ve neyin nesiydi?

Bu genç rahip, İngiliz İstihbarat Servisine çalışan bir ajandı. Hem de eşi benzeri olmayan bir casustu. Papaz ve rahip kılığında hem Orta Doğu hem de Afrika'da faaliyet yürütüyordu. Bir Yahudi idi. Adı Sidney Reilly idi. İngiltere'nin Rusya'daki casus teşkilatının şefi olmuştu. Orada istihbarat faaliyetlerini koordine ediyordu. Vesikayı alır almaz istihbarat şeflerine teslim etmişti. Sidney Reilly, Orta Doğu ve Osmanlı topraklarında da ciddi faaliyetler yürütecekti. 1911'de Romanya ve Rusya'da İngilizler adına ciddi görevler yapmaya devam edecekti. Orta Doğu'nun en tehlikeli casusların-

dan biriydi. Onlarca farklı isimle Asya, Afrika ve Avrupa'da yüzlerce faaliyet yapmıştır. Meşhur *James Bond* filmindeki başkarakter bu adamı canlandırır. Kumar oynayan, papyonlu *Bond*. En sonunda ise Lenin'e bir suikast yapacakları sırada yakalanıp kurşuna dizilerek öldürülmüştür. İngiliz İstihbarat Servisi Mısır'da D'Arcy'e büyük paralar teklif etmişti hatta onu öldürmek istemişti. Fakat şimdi vesikayı hiç para vermeden ele geçirmişlerdi. Belki biraz daha uğraşsalardı D'Arcy'den para bile alabilirlerdi. Kiliseye para bağışlamaya hazırdı çünkü... İşte, İngiliz ajanları her kılığa girebilir dostlar...

İngiltere'nin eline öyle bir vesika geçmişti ki artık İran ve bölgesinde dilediği gibi petrol arayıp çıkarıp götürecekti. Büyük bir servet elde edeceklerdi. Kayıtsız şartsız, istedikleri gibi petrol arayabileceklerdi. Artık İran'ı diledikleri gibi sömürebilirlerdi ve sömüreceklerdi de!..

Vesika ellerine geçince yeni bir petrol şirketi daha kurup güçlendirdiler. Adı *Anglo Persian Oil* idi. Bu şirketin yüzde elli altısı Deniz Kuvvetlerine ve İngiliz İstihbarat Servisine devredildi. Böylece İngiliz Servisinin büyük finans geliri olmuştu. Ne de olsa çok değerli vesikalar getirecek kadar başarılı işler yapıyordu. Deniz kuvvetleri ise Churchill'in inşa ettirdiği savaş gemileriyle petrol arıyordu. Churchill bir petrol delisiydi zaten. Petrolün o günkü değerini ve ileride ne kadar değerli olacağını biliyordu. *Burmah Oil* ve *Anglo Persian* petrol şirketlerine ciddi sermaye desteği sağlandı. Daha sonra İran petrolleri sömürülüp ciddi servet yapıldı. Churchill, bu petrol şirketlerinin sermayesini yükseltmek için iki milyon lira daha ödenek aldı. İngiliz Deniz Kuvvetleri artık en büyük petrol şirketlerinden biri hâline gelmişti.

İngilizler, başta anlattığımız Deterding ve Marcus Samuel'in de faaliyetleriyle ve Deniz Kuvvetlerinin katılımıyla İran'a ve daha sonra dünyanın yarısına hâkim olacaklardı. Daha sonra dünyanın tümüne hâkim olmak için korkunç planlar yapacaklardı. Bu planlar arasında Osmanlı'yı parçalamak da vardı. Osmanlı topraklarından petrol kokusu geliyordu. Zaten o sıralar Birinci Dünya Savaşı çıkmak üzereydi. İngilizler tüm casuslarıyla Osmanlı'yı parçalayıp petrol arazilerine çökmek için arazideydi.

Onlar için ne kadar kanın aktığının önemi yoktu. Topraklar ve madenler sömürülmeliydi. Ne demişti Churchill, "Bir damla petrol, bir damla kandan daha değerlidir."

Petrol, insandan, insan kanından daha değerliydi. O hâlde petrolü ele geçirmek için insan kanı akıtılmasında sorun görmüyorlardı! Zihniyetleri böyleydi.

Petrol için akıttıkları kanın, aldıkları canın haddi hesabı yoktur...

Zaten "yeni dünya"da, petrol kimdeyse imparator o olacaktı, en büyük güç o olacaktı! Dünyada petrole sahip olan, denizlere, karalara ve havalara hâkim olacaktı. Petrolü olmayansa zayıf kalacaktı.

Deterding'in yardımcısı Sir Eliot Alves şöyle diyecekti: "Petrol yokluğu karşısında ne ordular, ne deniz kuvvetleri, ne para ve hatta ne de bütün bir ulus topluluğu herhangi bir güç, bir önem taşır!"

Dönelim vesikaya...

İran, İngilizler bu vesikayı ele geçirdikten sonra karışacaktı. Artık İran'da petrol için ihtilal bile olacaktı. Bakın, İngiltere bu vesikayı ele geçirdikten sonra İran'da Rusya ve İngiltere nasıl bir mücadele içine girecekti! Okurken kurgu roman sanacaksınız ama değil, hepsi gerçek!..

O hâlde dikkatli okumaya devam...

İngiltere, D'Arcy'nin elindeki vesikayı ele geçirince İran'da çok etkili olmaya başladı. İngilizler tüm güçleriyle İran'da büyük çalışma başlattılar. İran'ın dört bir tarafında petrol aramaya başladılar. Dev petrol sondaj makinaları kurdular. *Anglo Persian Oil* şirketi aktifti.

İngiliz şirketlerinin bu kadar aktifleşmesi Rusları iyice tedirgin etmeye başlamıştı. Bunun üzerine Rus gizli istihbaratı olan *Ohrana*, İran'daki faaliyetlerini hızlandırdı. Rusların İran petrolünü ve hâkimiyetini İngilizlere bırakma niyeti yoktu. İran Devleti'nde birçok Rus eleman çalışıyordu ve İran'ı ellerinde tutabiliyorlardı. Birçok Rus askeri İran ordusunu eğittiği için askerî alanda da etkinlerdi. Ruslar bu sebeple İngilizleri engelleyebilirlerdi. İran'da, Rusya ve İngilizler arasında açık ve gizli büyük bir savaş başladı.

Rus ajanlar, İngilizlerin tüm faaliyetlerini durdurmak için büyük bir çalışma başlattılar. İngilizler aleyhine her şeyi yapıyorlardı. İngilizlere uymaya çalışan halkı da eziyorlardı. Kimi yerlerde ayaklanmalar başladı. Halk bir yandan Rusların bu katı tavırlarından rahatsızdı, bir yandan da İngilizler ortalığı kızıştırıyordu. Bütün bu kargaşanın sebebi petroldü. İsyanlar ve gösteriler artmış, ülke yönetilemez hâle gelmişti. İşte tam bu sırada bir ihtilal-darbe oldu. Evet,

en sonunda İran'da ilk defa petrol yüzünden ithilal-darbe olmuştu. Darbede Ruslar etkiliydi.

Şah Muzafferüddin devrilmiş, yerine Mehmet Ali geçmişti. Şah Mehmet Ali başa gelir gelmez İngilizlere verilen tüm imtiyazları iptal etti. İşte bu durum İngilizlerin İran'da sonu demekti. Böylece petrolü de ellerinden kaybedeceklerdi. İngilizler buna asla rıza gösteremezlerdi. Hemen Tahran'daki İngiliz Elçisi, İran hükûmetiyle görüşme talep etti. Yapılan bu görüşme İran tarihi açısından çok önemliydi. Bakın neler oldu!

Görüşme yumuşak bir havadan sert bir havaya geçmeye başladı. İngilizler görüşmede İran'ı resmen tehdit ettiler. Şah Mehmet Ali arkasını Ruslara dayadığı için tehdide boyun eğmedi. Böylece İngilizler görüşmelerden bir şey elde edemediler. İngiltere bu duruma çok kızdı ve sert tedbirler almaya karar verdi. Savaş büyüyordu.

Büyük bir İngiliz donanması Basra Körfezi'ne dayandı. İngilizler şaka yapmadıklarını göstereceklerdi İran'a! Donanma karaya asker çıkardı ve İran'da bütün önemli noktaları ele geçirmeye başladı. Askerî birlikler İran'ın içlerine doğru ilerlemeye başladı. Yanlış okumadınız, İngilizler İran'ı petrol için işgal ediyordu. İngilizler ajanlarını da harekete geçirmişti...

İran acı bir şekilde İngiliz ve Rus kavgası sonucu eziliyordu. Bunun sebebi de petroldü. Bu daha bir şey değildi ki!.. İlerleyen yıllarda dünya petrol yüzünden kana bulanacaktı. Bu kavganın gerçekleştiği yıllar henüz 1910 yıllarıydı. Neyse biz kaldığımız yerden devam edelim.

İngilizlerin İran'ı işgal etmeleri üzerine Rusya hemen harekete geçti. Hiç durur mu? Zaten İran 1907'de Rusya ile bir askerî anlaşma yapmıştı. Anlaşmaya göre İran başka bir devlet tarafından işgal edilirse Rusya doğrudan İran topraklarına girebilecekti. Nitekim bu anlaşmaya dayanarak hemen İran'a girdiler. Önce İngilizlerin işgal etmedikleri yerleri hızlı bir şekilde ele geçirdiler. Tahran'a giren Rus Albay Liyakoff, şehirde korkunç bir yağma ve tahribat başlattı. Tahran, Rus Albay Liyakoff'un demir yumruğu altında eziliyordu. Büyük bir savaşa mahal vermeden İngilizler ve Ruslar durdular. Anlaşmak zorunda kaldılar. Sonra İran topraklarını aralarında bölüştüler. Olan İran'a olmuştu.

İran topraklarında petrol yüzünden önce Şah suikast ile öldürülmüş, ardından darbe olmuş, sonra da İran işgal edilmişti. Hepsi petrol sebebiyle olmuştu. İlerleyen yıllarda birçok devlette bunlar olacaktı. Osmanlı'nın yıkılmasının bir sebebi de bu olacaktı.

İngiliz ve Ruslar İran konusunda anlaştılar. İngilizler, Şah Mehmet Ali'nin iptal ettiği imtiyazları tekrar aldılar. Ruslar ise daha fazla imtiyazlar alarak büyük bir bölgeye hâkim oldular. Olan, İran ve İran halkına olmuştu. Kazanan, sömürgeciler olmuştu.

Bu petrol savaşları burada bitmeyecekti. Dünyanın her yerine yayılacaktı.

Almanya, Rusya, Fransa, İngiltere ve ABD bu savaşın başaktörleri olacaktı. Dünya petrollerine hâkim olmak için özellikle Orta Doğu, Afrika ve Asya'da her ülkeyi karıştıra-

caklardı. Filler savaşırken karıncalar ezilecekti. Yine olan, savaş meydanı hâline gelen ülkelere ve halklarına olacaktı.

Durun bir dakika! Bitmedi! Kaldığımız yerden devam edelim.

Petrol savaşı bir anda Avrupa'ya sıçradı ve Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasına sebep oldu.

Pürdikkat okumaya devam o hâlde...

PETROL SAVAŞI AVRUPA'DA

"Birinci Dünya Savaşı'na doğru..."

Yer Romanya. Pürdikkat!..

Petrol savaşı Avrupa'ya da yayılmıştı. Macaristan, Polonya, Avusturya ve Romanya'da bulunan petrol, büyük devletlerin iştahını kabartıyordu. Özellikle Romanya'daki petrol için Almanya, İngiltere ve Rusya büyük kapışmaya girecekti. İngilizler ve Almanlar buradan Rusya'yı tasfiye etmeyi başardılar. Romanya'daki ve genel olarak Avrupa'daki petrol mücadelesini İngiltere ve Almanya yapacaktı.

Almanlar Birinci Dünya Savaşı çıkmadan önce güçlenen bir devletti. İngiltere ile sağlam bir rekabete girmişti. Bir yandan da ciddi olarak silahlanıyordu. Romanya'da dünyanın büyük petrol rezervleri bulunuyordu. Alman ve İngiliz ajanları bölgeye çoktan gelmişti. Almanlar Romanya'daki petrol rezervlerinin çoğunu elde etmek için para silahını

harekete geçirdiler. *Deutsche Orient Bank*'ın finanse ettiği *Union Petrolifere Europenne* petrol şirketiyle Romanya'ya giriş yapıp yayılmaya başladılar.

Buna karşı İngilizler de meşhur *Royal Dutch Shell* şirketiyle mücadeleye girişti. Deterding bu sefer Romanya'da Almanya ile mücadele edecekti. Tecrübeliydi çünkü daha önce Çin'de Rockefeller'ın şirketiyle mücadele ederken çok şey öğrenmişti. Romanya üzerinde büyük bir kapışma başlamıştı. Bu seferki kurban devlet Romanya idi.

Almanların petrol şirketi *Union Petrolifere Europenne*, kısa zamanda büyük başarılar elde etti. Çünkü Romanya Kralı Almanlara yakındı. Ve Romanya'dan ciddi imtiyazlar aldılar. Alman ajanların etkisi bu başarıda önemliydi. Özellikle üç ajan, France, Preuser ve Erasmus ciddi çalışmışlardı. Bu üç ajan Balkanlar başta olmak üzere tüm Avrupa'da etkindi.

İngilizler boş mu duracaktı? Tabii ki de hayır! İngilizler de ajanlarını devreye soktular. Bilin bakalım hangi ajanlarını? Sidney Reilly! Şu rahip kılığında dolaşıp vesikayı alan casus... Deterding, Sidney Reilly'nin yanına en iyi ajanları verdi. İngiltere de her türlü yardımı yaptı. Bunun sonucunda İngilizler de Romanya'da ciddi imtiyazlar elde ettiler.

İngilizlerin ciddi petrol imtiyazı aldıklarını gören Almanya bu durumdan rahatsızlık duydu, bir anda ordusunu Romanya'nın karşısına çıkardı. İşte bu atak sonucunda Romanya, İngilizleri bırakmak zorunda kaldı. Almanya Romanya'dan ellerini çekti. Peki, Almanya petrol üzerinde neden bu kadar duruyordu? Arka planı çok farklıydı.

Almanya, büyük bir savaşın patlak vereceğine artık adı gibi emindi. Tüm politikasını bu savaşa hazırlık üzerine oluşturdu. Bu savaşta petrol çok önemli olacaktı. Çünkü Almanya ciddi tanklar, uçaklar ve makinalar üretiyordu ve bunları çalıştırmak için petrole ihtiyacı vardı. Petrol olmazsa bunlar çalışmaz ve savaş kaybedilirdi. Bu sebeple Romanya petrolüne sıkı sıkı sarıldı ve stok yapmaya başladı. Petrol vazgeçilmezdi. Ve gelecekte dünyaya hâkim olmak için petrole de hâkim olmak gerekecekti. Petrol olmadan tank, uçak çalışmazdı; bunlar çalışmazsa askerî güç olunamazdı ve askerî güç olunamazsa zayıf bir devlet olarak rakibin kölesi hâline gelinirdi.

Romanya'dan el çektirilen İngilizler boş durmayacaktı. Rusya, İngiltere ve Fransa arasında bir anlaşma yapıldı. Bu bir ittifaktı. Almanya'ya karşı yapılan bir ittifakın başlangıcıydı. Bir savaşın çıkacağını hepsi hissediyordu, durum savaşa gidiyordu. Almanya'nın bu kadar güçlenmesi tehlikeliydi ve yayılımcılığa başlayacaktı. İngiltere, ittifakı kurunca Almanya'yı tehdit etmeye başladı. Almanya bu tehdit karşısında durmayacaktı.

Alman İmparatoru Wilhelm, İngiltere'nin bu tehlikeli ittifak girişimine karşı bir ittifak girişimi başlattı. Bir anda saldırıya uğrayıp çaresizce avlanmak istemiyordu. Avusturya-Macaristan ve İtalya'dan oluşan bir ittifak kurdu. Bir yandan da güçlü ve yok edici silahlar üretmeye devam etti. Bildiğiniz gibi bu Alman ittifakına daha sonra Osmanlı da katılacak, İtalya ise karşı ittifaka geçecekti. Petrol kapışması dünyayı Avrupa merkezli olarak büyük bir savaşa götürüyordu. Son sürat harbe gidiliyordu.

Almanlar vakit kaybetmeden Romanya'nın her yerine sondaj vuruyorlardı. Yeni petrol kuyuları bulmuşlardı. Verimli kuyulardan hemen petrolü çıkarmaya başladılar. Romanya'daki istilayı artırdılar ve buradaki en büyük petrol hisselerine büyük oranda sahip oldular. Diğer devletlerin payı ise çok azdı. Almanya, petrolü çıkardığı gibi savaş için stoklarını tamamladı. Taraflar savaşa hazırdı. Ve savaş olanca korkunçluğuyla başladı.

Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Almanya ve müttefikleri olan Osmanlı, Avusturya-Macaristan kaybetti. Osmanlı İmparatorluğu bu savaş sonunda yıkılıp parçalandı. Romanya petrolleri ise statüsünü değiştirdi. Romanya'da petrol hisselerinin çoğunu İngilizler aldı. Alman hisseleri de İngilizlere verildi. Romanya hisseleri İngiliz ve ittifakı tarafından paylaşıldı. Hisselerin en fazlası İngilizlerin, sonra Fransızların ve Romanya'nın, sonra Hollanda, Belçika ve Amerika'nın oldu.

Fakat İngilizler Romanya petrol hisselerinin hepsine tek başına sahip olmak istiyordu. Bu hisse dağıtımına istemeyerek şimdilik razı oldu. Hele Fransa'nın çok hisse sahibi olmasını istemiyordu. Harp bitmişti ne de olsa! Fakat insanlar huzura kavuşamamıştı. İngilizler Romanya petrolünün hepsini eline almak istiyordu. İngiliz devlet aklı çok sinsi bir plan hazırladı. Bu planı uygulamak için özel yetişmiş ajanlarını faaliyete geçirdi. Plan şuydu: Romanya petrol kuyularını millîleştirecekti. Ama bu, İngilizlere de zarardı. Fakat plan farklıydı. Önce petrol kuyularını millîleştirip Romanya devletine bağlayarak diğer devletlerin ellerinden hisseleri alınacaktı. Sonra o hisselere çaktırmadan kendisi çökecekti. Bakın nasıl oldu!..

İngiliz ajanlar, önce Romanya'da halkın arasına sızıp petrolü millîleştirmek için halkı kışkırtıp eylem yapmaya teşvik etti. İngilizler Romanya basınını da bu iş için finanse etti. Her türlü propaganda desteğini verdi. Bu arada Romanya yönetimi de baskıdan, isyanlardan korkunca İngilizler ve onlara çalışan Deterding araya girip Romanya yönetimine yardım edeceğini söyledi. Fakat Romanya yönetimi İngilizlerle petrol anlaşması yapacaktı. Romen hükûmeti devrilmemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Halk büyük bir şekilde isyan edip baskı kurunca Romanya, petrolü millîleştirdi.

1921'de Romanya hükûmeti bir petrol kanunu çıkardı. Kanuna göre Romanya'dan petrol hissesi ve imtiyazı alan yabancı şirketlerin hisselerinin çoğu Romanya sermayesinin olacaktı. Bunu duyan Fransa, Amerika, Hollanda ve Belçika çok kızdı. Ciddi biçimde protesto ettiler. Tabii İngiltere de oyununu açığa çıkarmamak için onlarla beraber protestoya ayak uydurdu. Fakat Romanya hükûmeti bu protestoları önemsemedi, kanunu uyguladı. Deterding ise çok protesto etmedi. Biraz seyirci kaldı.

Romanya'da petrolü millîleştirme kanunu çıkınca İngiltere kesenin ağzını açtı, Romanya'daki petrol hisselerini ve imtiyazlarını almak için paralar dağıttı. Zaten bazısını da çok kolay elde etti. Böylece, Romanya petrol hisselerinin neredeyse hepsini ele geçirdi. Önce millîleşme oyununu tezgâhladı, sonra millîleşince de hisseleri kendi aldı. Kaybeden Fransa, Amerika ve diğerleri oldu. Bu, İngiliz oyunu ve zekâsıdır. Halk ise niye isyan ettiğini bilmiyordu ve petrolün millîleştiğini sanıyordu. İşte, petrol savaşlarında böyle oyunlar da oynanacaktı.

İngilizler Deterding aracılığıyla dünyanın birçok yerindeki petrole hâkim olmaya başlamıştı. Avrupa pazarına ve başka pazarlara hâkim oluyordu. Tabii bu hâkimiyet zaman zaman el değiştiriyordu. 1939'da İkinci Dünya Savaşı başlayınca Romanya'daki petrol hâkimiyetini önce Almanlara, savaş sonunda da komünist Rusya'ya kaptırdı.

Petrol savaşı çok kirli ve sürekli el değiştiren bir savaştı ve bu büyük savaşlarda, olan halklara oluyordu. Çoğu, petrol şirketlerini bilmiyordu bile. Bilenlerse petrol şirketlerinin üstündeki efendileri bilemezdi. Savaşlarda milyonlar ölüyor, hiçbir devlet kazanmıyordu. Kazanan, petrol şirketlerini ellerinde tutan ailelerdi.

Büyük resim böyleydi değerli okuyucu...

KORKUTUCU BİR PETROL DARBESİ

Çok yakın bir tarih: 1953.

Yer, İran.

Tarihin gördüğü en açık petrol darbesi... Bu darbe, günümüzde Türkiye'de yaşanan darbeleri ve iç kargaşaları anlamamıza da yardımcı olacak.

28 Nisan 1951'de başbakan olan "Dr. Musaddık" diğer İranlı siyasetçilere hiç benzemiyordu. Ülkesinin ve halkının sorunlarına eğiliyordu ve halkına duygusal bir bağ ile bağlıydı. Öyle ki çoğu meclis konuşmasını ağlayarak tamamlıyordu. Devletten maaş almıyordu. Hatta halktan bazı fakirlere yardım ediyor, bazı devlet masraflarını kendi cebinden ödüyordu.

Musaddık, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra toparlanmaya çalışan İran'ın öz kaynaklarını harekete geçirmek istiyordu. Bunu yapmanın en önemli yolu ise petrol kaynaklarından geçiyordu. Fakat İran petrollerini çıkarma ve

pazarlama imtiyazı 1909'dan beri İngiliz petrol şirketinin elindeydi. İran'ın petrolden payı sadece %16 ile sınırlıydı. Musaddık karar aldı, İran petrollerini millîleştirecekti. İşte bu, savaş ilanıydı. Bundan sonrasını dikkatli oku kıymetli okuyucu!

Musaddık başbakan olduktan iki gün sonra İran Millî Meclisi, petrolü millîleştiren kanunu kabul etti. Musaddık'ın attığı bu adım İngilizleri çıldırtacaktı. Olanları izleyen İngiltere, önce konuyu Adalet Divanı'na götürdüyse de sonuç alamadı. Askerî yaptırım uygulamak istedi fakat İran'ın Rusya ile savunma anlaşması vardı ve her an büyük bir savaş patlak verebilirdi. Darbe yaptırmak istedi fakat başarılı olamaz ise tüm ilişkiler kopardı. İngiltere'nin Amerika'dan yardım istemekten başka çaresi kalmadı. İran'daki bu durum Amerika için de tehlikeliydi. İran'ın petrolü millîleştirmesi bir domino etkisi yaratabilir, Venezuela, Arabistan gibi petrol üreten ülkeler de aynı yolu seçebilirdi. Amerika ve İngiltere önce Musaddık'tan vazgeçmesini istedi. Musaddık, kararından vazgeçmedi.

1952 seçimlerinde daha da güçlenen Musaddık'ı demokratik yollardan iktidardan uzaklaştırmayı imkânsız görüyorlardı. Hatta iki Amerikan donanması, bir NATO ülkesi olan Türkiye'ye geldi. Akdeniz'deki İngiliz donanmasının uçak gemileri, denizaltıları hemen süratle donanmaya takviye edildi. Rusya da Musaddık'ın arkasında duruyordu. Ruslar da harekete geçip Türkiye sınırına yığınak yapmaya başladı. İşin sonu kötüye gidiyordu. Beklenmedik bir anda "üçüncü dünya savaşı" patlayabilirdi.

ABD ve İngiltere İran'a önce bir ambargo uyguladı. Bu ambargodan sonra İran petrol üretmekte ve satmakta güçlük çekmeye başladı. Amerika ve İngiltere, petrol üretim ve rafinaj işlemlerinde yabancı görevlilerin görevlerini bırakmasını istedi. Yabancı teknisyenler görevi bırakınca üretim 220 milyon varilden 9 milyon varile düştü. İran ürettiği petrolü pazarlamakta da güçlük çekti. Ülkede ekonomik bunalım oluştu.

Ve sıra *CIA* usulü darbeye geldi.

"İran petrolleri İranlılara aittir!" sloganıyla petrolü millîleştirme kararı alan ve bunu uygulayan İran Başbakanı Musaddık'a karşı İngiltere ve Amerika ortaklığında kod adı "TP-Ajax" olan bir ortak operasyon düzenlendi. Operasyon çok şeytancaydı. Önce sokakları gereceklerdi.

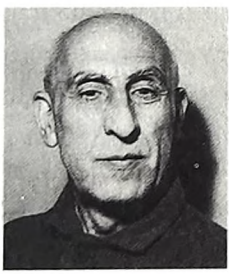

Musaddık 1882-1967

İran'da petrolü millîleştirme kararı alınınca Batılı şirketlerin İran'daki çıkarları tehlikeye girdi. Musaddık acilen devrilmeliydi. Hemen sinsi bir oyun ortaya kondu. Bir anda ellerinde sopa, demir çubuk, bisiklet zinciri olan sivil milisler peyda oldu. Bunlar eylemler yapıp Musaddık'ı destekleyen bürokratlar ve diğer insanlar üzerinde terör estirmeye başladılar. Bunlar, ABD ajanlarının kontrolündeki isyancılardı.

Musaddık, General Afşar'a, Amerikan ajanlarının listesini çıkarıp tutuklamasını emretti. Fakat General Afşar bunu yapmaya başlayınca kaçırılıp öldürüldü. ABD operas-

yonu tam olarak başlamıştı. Kaosu artırıyorlardı. İşleri organize eden ve *CIA* Şefi Allen Dulles ile koordineli hareket eden kişi General Norman Schwazkopf'tu.

Ayrıca ABD başkanlarından Roosevelt'in torunu Kermit Roosevelt de aktif olarak işin içindeydi. İran'a on milyon dolar onun bagajının içinde getirilmişti. Bu para Tahran çarşısındaki esnafa, gazete yöneticilerine, yazarlara, Musaddık karşıtı mollalara ve aşiret reislerine, İran yeraltı yaşantısını elinde tutan çete reislerine; hırsızlık, dolandırıcılık, dilencilik, cepçilik şebekesi mensuplarına dağıtıldı. Sokakta ve her yerde Musaddık'a isyan ve muhalefet edecekler bunlardan devşirildi.

Kimi çok yoksul ailelere de üç dolarcık dağıtılıp kalabalık halk kitlesi oluşturularak Musaddık'ın sarayına doğru yürüyüşe geçilmesini sağladılar. Çalgıcılar, çingeneler, sarhoşlar da onlara eşlik ediyorlardı. Ezberletilmiş "Musaddık istifa!", "Hain Musaddık!" sloganları ve benzerleri atılıyordu. Sokaklar gerilmiş, kaos artmıştı. Tam istenildiği gibi gidiyordu. *CIA* usulü darbe tam olarak böyle bir şeydi. Plan tam istenildiği gibi işliyordu. Sokak çatışmaları ve kaos artınca Musaddık ve devlet kilitlendi.

Sonunda *CIA* ile iş birliği içinde olan General Fazlullah Zahidi, 19 Ağustos 1953'te yönetime el koyduğunu açıkladı. Musaddık devrilip tutuklandı. Olaylar sırasında Roma'ya kaçmış olan Şah ise hemen İran'a dönüp General Fazlullah Zahidi'yi başbakan olarak atadı. Başbakan Zahidi'nin ilk işi petrol sorununu çözmek oldu. 5 Ağustos 1954'te yapılan anlaşmayla görünürde petrolün millîleşmesini kabul

etti. Ama işletme imtiyazının %80'ini Amerikan ve İngiliz şirketlerine, geri kalan kısmını ise Hollanda ve Fransız şirketlerine devretti.

Musaddık'a ne oldu dersiniz? Önce yargılanıp idama mahkûm edildi, daha sonra cezası üç yıl hapse çevrildi ve mahkûmiyeti bittikten sonra da uzun süre ev hapsinde tutuldu. Ne kadar acı değil mi!

ABD, 2013 yılında, İran'da gerçekleştirilen darbenin *CIA* tarafından organize edildiğini itiraf edecekti.

İşte değerli okuyucu, bu coğrafyada onların çıkarına aykırı iş yapan liderler profesyonel şekilde hazırlanmış darbe senaryosuyla indirilecekti. Bavullarda getirilen paralar darbede kullanılacak kişilere dağıtılacaktı: Gazeteciden medyacıya, akademisyenden mafyaya, sivil toplum kuruluşlarından esnafa, öğrenciden kandırılmış yoksul halka kadar her biri görevini layıkıyla yerine getirip darbenin kolayca yapılmasını sağlayacaktı.

PETROL İÇİN ÖLDÜRÜLEN ABD BAŞKANI

Tarih 1920'yi gösteriyordu ve ABD'de seçimler yapılacaktı.

Standart Oil yani Rockefeller, Cumhuriyetçilerin bütün seçim masraflarını üstlenmiş ve **Harding**'in başkan olmasını sağlamıştı. Harding, başkanlık koltuğuna oturur oturmaz *Standart Oil*'in en önemli ismi olan Hugheus'u Dışişleri Müsteşarlığına tayin etti. Böylece Amerikan dış işleri politikası *Standart Oil*'in yani Rockefeller'ın çıkarları doğrultusunda belirlenecekti.

Ama burada bir sorun oluştu. Rockefeller'ın Başkan'ı etkisiz bırakıp Dış İşlerine doğrudan talimat vermesi ve Amerikan bankacılık sektöründe hâkimiyet kurma çabaları, Beyaz Saray ile Rockefeller'ın arasının soğumasına sebep olacaktı.

Beyaz Saray, Başkan Harding'i *Standart Oil*'e karşı eyleme yöneltti. Beyaz Saray, Rockefeller'a dur demesini istedi. Başkan Harding, Beyaz Saray'ın dediklerini dinlemeye başladı. İngiltere ve Avrupa ile dostane ilişkiler kurdu. Bu

durum Rockefeller'a tersti. Başkan Beyaz Saray'ın görüşleri doğrultusunda hareket etmeye başlayınca birden etrafındaki en yakın dostları onu yalnız bıraktılar. Ülkenin yerel ve ulusal tüm basını neredeyse Başkan'a düşman kesilmişti.

Medyanın yönlendirmesiyle de halk Başkan'a düşman kesilmişti. Bu hâl öyle bir noktaya geldi ki Başkan Harding, Washington'da oturamaz duruma geldi. Başkan'a karşı ciddi bir psikolojik harp uygulamaya başladılar. Rockefeller bunu para gücüyle yapıyordu. Başkan, Rockefeller'ın damarına basmıştı bir kez ve durumu tehlikedeydi. Rockefeller bununla da yetinmeyecekti.

Başkan Harding bir müddet dinlenmek için bütün devlet yetkililerinden gizleyerek inzivaya çekilecekti. İnzivaya çekildiği yerden sadece Senato Üyesi "Daughtery" haberdardı. Daughtery, aynı zamanda Rockefeller'ın en has ve gizli adamlarından biriydi. Başkan Harding ortadan kaybolduktan iki gün sonra, Amerikan basını, başkanlarının ülkenin kuzeyinde dinlenirken zehirli bir böcek tarafından ısırılarak öldürüldüğünü dünyaya duyurdu. Başkan zehirlendiğinde yanında Daughtery'nin olması dikkat çekiciydi.

ABD Başkanı Harding 1865-1923

Beyaz Saray'ın ve basının yönlendirmesiyle Amerikan halkı başkanlarının ölümünü "normal" karşılamıştı. Ancak Başkan'ın eşi Bayan Harding bir basın toplantısı düzenleyerek kocasının bir böcek tarafından zehirlenmediğini, kendi çıkarlarına alet etmek isteyen şirketler

tarafından öldürüldüğünü iddia edecekti. *Standart Oil*'in yani Rockefeller'ın kontrolünde olan Amerikan medyası, Bayan Harding'in basın toplantısını neredeyse görmezden geldi.

Her şey bitmiş miydi? Tabii ki de hayır!

Başkan'ın öldürülmesinden sonra ABD bankacılık sisteminin en büyük patronu John Pierpont Morgan, Rockefeller'ın isteklerine boyun eğip ortaklığını kabul etti. Böylece Rockefeller dünya ekonomisiyle oynayabilecekti. Rockefeller bu ortaklıktan kısa bir süre sonra doların değeriyle oynamaya başladı. Doların gücünü zayıflattı ve böylece dünyaya sattığı petrolün fiyatını ucuzlattı. O sıra İngilizler ise petrolü Hollanda florini üzerinden satıyordu. *Standart Oil*'in dolarla oynamasından sonra İngiliz petrol şirketleri pazarlarını kaptırmaya başladılar. İngiliz şirketler için durum hiç de iç açıcı değildi.

İngilizler de ekonomik olarak karşı atağa geçince, dünyaca ünlü 1929 ekonomik krizi baş gösterdi. Milyonlarca insan işsiz kalırken on binlercesi intihar etti. Ekonomik bunalım birçok ülkede yönetim değişikliğine sebep oldu. Hatta İngiltere bile çökmenin eşiğine geldi. Bunun üzerine İngiliz İstihbarat Servisi devreye girerek Morgan ve Rockefeller'ın arasını açmaya karar verdi ve bunu başardı. Morgan, Rockefeller'dan desteğini çekince dolar-florin rekabeti durdu ve dünya ekonomik krizden kurtuldu.

Bu rekabette ABD, deniz hâkimiyeti olmadan petrole hâkim olamayacağını anladı ve Rockefeller'ın yeni Başkan Roosevelt'in yanına yerleştirmeyi başardığı adamlarından

Svansson, Deniz Müsteşarlığına getirildi. Svansson bir rapor hazırlayarak Senato'dan geçirmeyi başardı. Rapora göre ABD, otuz beş tane muhtelif çapta savaş gemisi üretecek ve bu gemiler sürekli denizlerde dolaşacaklardı. Svansson, konuyla ilgili Senato'da yaptığı konuşmada, "Bu gemiler, dünyada bir eşi daha bulunmayan bir donanmanın başlangıcını temin edecek ve Amerika denizlere hâkim olacaktır!" diyerek ABD'nin, dolayısıyla Rockefeller'ın deniz hâkimiyetinin ilk adımını açıkladı.

O günkü istatistiklere göre ABD'nin 81, İngilizlerin 581, Fransa'nın 403, Rusya'nın 286 ve Almanya'nın 216 harp gemisi vardı.[31]

Değerli okuyucu, gördün mü, bir petrol için dünyada neler dönüyordu! Suikastlar, darbeler, harp gemileri teknolojisi, ideolojik çatışmalar, mezhep kavgaları ve benzeri birçok şey petrol kavgasının bir parçasıydı. İnsanlar ölüyor, işsiz kalıyor, batıyor, kazanan petrol şirketleri ve sahipleri oluyordu.

Kıymetli okuyucu, şimdi kısaca Sultan Abdülhamit'in verdiği petrol kavgasını anlatıp petrol savaşlarını kapatalım. O hâlde çok dikkatli oku! Osmanlı topraklarında petrol olduğu anlaşılınca akbabalar gibi saldıracaklardı. İşte Abdülhamit de tam o sırada tahta geçecekti. Anlatalım ve bitirelim bu konuyu.

---

31 Petrol Tarihi için bkz. Raif Karadağ, Petrol Fırtınası, Siyaset Yayınları, İstanbul 1969. / Antoine Zischka, Petrol Savaşının Kirli Tarihi, Sells Yayınları, İstanbul 2007.

SULTAN ABDÜLHAMİT VE PETROL

"Petrol kavgaları Osmanlı'yı yıkıma götüren en büyük nedenlerden biri olacaktı."

Petrol kavgası Osmanlı'ya da sıçrayacaktı.

Sultan Abdülhamit tahta geçmeden önce, Osmanlı topraklarının sınırları içerisinde büyük petrol rezervleri olduğu tespit edildi. Avrupa devletlerinin giriştiği petrol mücadelesi bu sebeple Osmanlı'ya sıçrayacaktı. Abdülhamit, Osmanlı topraklarında petrol yüzünden istihbarat ajanlarının kapıştığı zor bir dönemde tahta geçti.

İngilizler, ulaştıkları büyük deniz gücüyle dünyanın en kuvvetli devleti hâline gelmişti zaten. Akdeniz'de yeni ve sağlam üsler elde ettiler. Akdeniz'i bir İngiliz iç denizi hâline getirmişlerdi ve bu denize yerleştikten sonra Orta Doğu topraklarındaki madenleri ele geçireceklerdi. Göz diktikleri petrolün büyük kısmı da Osmanlı toprakları içindeydi.

Fakat Abdülhamit'in padişah olduğu Osmanlı topraklarında at oynatmak o kadar kolay olmayacaktı!

Abdülhamit tahta geçtiğinde İngilizler Anadolu, Suriye ve Arap topraklarında güya dünya medeniyetine katkı yapmak için tarihî kazılar yapmak maksadıyla Sultan Abdülhamit'ten izin almak istediler. Hatta tüm kazıların masraflarını üstlenip bulunan tarihî eserleri de hiçbir bedel talep etmeden Osmanlı Devleti'ne bağışlayacaklarını söylediler. Sultan Abdülhamit sırf İngiltere ile yakın ilişki kurmak için ve devlet menfaatini gözeterek buna müsaade edecekti. Ama bu işte bir bit yeniği vardı.

İngilizler, bölgelere hemen arkeoloji uzmanları gönderdiler. Vakit kaybetmeden Kayseri, Musul ve Bağdat bölgesinde kazı çalışmalarına başladılar. Fakat Sultan Abdülhamit uyanıktı. İngilizlerin kazı faaliyetlerini ameleler aracılığıyla gözetliyor, takip ediyordu. O da ne! Abdülhamit'e kazı yapılan yerlerden bir haber geldi. Arkeolojik faaliyet adıyla yürütülen kazı çalışmalarının altında hararetli bir petrol arama gayretinin yattığı ortaya çıktı. Arkeolojik kazı adı altında petrol arıyorlardı.

İngilizlerin bu ikiyüzlü politikası üzerine Abdülhamit kazı faaliyetlerini hemen durdurup açılan kuyuları kapattıracak, bu sebeple İngilizlerden gelecek tehlikeyi önlemek için de Almanlara yanaşacaktı. Bu, denge siyasetiydi.

Almanlar da Sultan Abdülhamit'e gelip tarihî eser aramak istediklerini söylediler. Abdülhamit izin verdi fakat

peşlerine Selahaddin Efendi adında bir ajan takmayı ihmal etmedi. Almanların da tarihî eser arama bahanesiyle petrol kuyusu açmaya çalıştıkları Abdülhamit'e bildirildi. Başkâtip Tahsin Paşa, Sultan Abdülhamit'e "Hemen durduralım!" dedi. Sultan Abdülhamit, "Bırakalım arasınlar. Bulurlarsa petrolü ceplerinde götürmeyecekler ya! Buldukları kırık çanakları kendilerine veririz. Petrol müsaadesi almadıkları için petrol de bize kalır!" diye karşılık verdi. Fakat Abdülhamit, Almanların sinsi petrol arama faaliyetlerine de göz yummayacak, oyunlarını bozacaktı.

Sultan Abdülhamit ülkenin her yerine demir yolu döşettirmeye karar verdi. Böylece ülke içindeki iletişim kolay sağlanacak, asker bölgelere kolay ulaştırılacak, bölgeler ayrılmayacak şekilde birbirine bağlanacaktı. İngilizler Abdülhamit'e ve Türklere hoş görünmek için Adana-Mersin demir yolu inşaatının yapımını üstlendiler. Almanlar da Bağdat demir yolu inşasını üstlendiler. Böylece İngilizler karşısında sağlam bir imtiyaz elde ettiler.

Bu devletler Osmanlı'nın ulaşımının gelişmesini istedikleri için mi bunu yapıyorlardı? Tabii ki de hayır! Tüm mesele petroldü. Almanlar da İngilizler de özellikle Musul, Suriye ve Bağdat bölgesinin demir yolu yapımını almak istiyordu. Çünkü aranan petrolün buralarda olduğunu biliyorlardı. Demir yolu yaparken yolun geçtiği güzergâhlarda aynı zamanda petrol de arayacaklardı. Bu bölgedeki petrolü hangi devlet ele geçirirse dünyadaki en büyük güç de o olacaktı.

Fakat Abdülhamit kolay adam değildi. Sultan, bu iki devletin özellikle bu bölgeleri neden istediklerini biliyordu. Söz konusu devletlere demir yolu yapımı imtiyazlarını verirken çok kurnazca bir adım atacaktı. Emperyalistlerin heveslerini kursaklarında bırakacaktı. 1890'da aldığı tedbir, Almanları ve İngilizleri çok kızdıracaktı. Neydi bu tedbir?

Bu yıllarda Musul ve çevresini Padişah'ın mülki arazisi olarak ilan etti ve hazine-i hassaya (Padişah'ın özel mülküne) bağladı. Böylece bölgede kolayca at oynatıp her şeyi ele geçirmeleri zorlaştı. Abdülhamit'in bu kararı Almanları ve İngilizleri sarstı. Bu karar, onların isteklerini tarihe karıştırıyordu. İzinsiz petrol çıkarma işine yeltenemeyeceklerdi. Çünkü bu kararla işletme hakkı doğrudan Osmanlı Devleti'nin hukuki ipoteği altına alınmıştı.

Abdülhamit büyük bir adım atarak bölgedeki petrolü aramaya karar verdi. Avrupa'da maden işinden anlayan uzman arayışına girişti. Bir süre sonra Fransız Maden Uzmanı Emile Jakraz getirilmişti. Jakraz, hazine-i hassanın başmühendisi olarak ilk önce Bağdat bölgesinde çalışmaya başladı, daha sonra Musul'a geçti ve buradaki petrol madenleri üzerinde ciddi araştırmalar yaptı ve bu araştırmaları rapor ve harita olarak Padişah'a sundu. Abdülhamit, Avrupa'dan başka bir mühendis daha getirtmişti. Bu kişi, Alman Maden Mühendisi Paul Groskoph'du. Groskoph, derin araştırmalarda bulunup bölgenin detaylı haritasını ve raporunu Padişah'a sunmuştu. Çok ilginç bir durum ortaya çıktı. Haritada petrol olan bölgeler **Diyarbakır, Mardin, Bismil, Harzo Çayı etrafı, Batman, Dicle civa-**

rı, Midyat, Tulan, Siirt, Habur, Fındık, Cizre ve Hakkâri olarak gösterilmekteydi.

Paul Groskoph, raporun değerlendirme kısmına şunları eklemişti: "Bu bölge eğer iyi bir şekilde değerlendirilirse gelecekte dünyanın en mühim merkezlerinden biri olacaktır."

Dostlar, Sultan Abdülhamit, kendisine en çok ihtiyacın olduğu anda tahttan indirildi. Eğer Abdülhamit Han indirilmeseydi tespit edilen petrolü çıkaracaktı ve Amerika'nın yerinde Osmanlı olacaktı. Abdülhamit'in padişahlığı petrol çıkarmaya yetmedi. Tahttan indirildikten sonra ne mi oldu?

Musul-Bağdat bölgesinin petrol gölü olduğu Almanların, İngilizlerin ve Abdülhamit'in de yaptırdığı teknik araştırmalarla tespit edilmişti. Petrol şirketleri asla vazgeçemezlerdi. Abdülhamit'e dersini vermeliydiler! Osmanlı'yı yıkmak için harekete geçtiler. Abdülhamit indirilip Osmanlı yıkılmadan, bu topraklardaki petrole sahip olunamayacaktı.

İngiltere, Osmanlı içindeki milliyetçilik cereyanlarını artırdı. Ermeni, Yunan, Bulgar, Arap ve diğer etnik grupların isyan etmesini sağladı. Ayrıca Abdülhamit muhalifi olan İttihatçılara elinden gelen desteği veriyordu. Abdülhamit bir şekilde indirilmeliydi. İttihatçılar iyice örgütlenip Sultan'a karşı ayaklanacak vaziyete geldiler. Osmanlı Devleti içinde kaosu ve baskıyı artırdılar. 30 yıldır çakallara tek bir damla petrol bile kaptırmayan İhtiyar Kurt, sıkışmıştı.

Bulgar, Sırp, Rum, Makedon ve Arnavutların da bulunduğu Hareket Ordusu Selanik'ten gelip Abdülhamit'i kuşat-

tı. İttihat ve Terakki, yönetime el koyacaktı. Ve o büyük hatayı yaptılar. Musul-Bağdat-Kerkük topraklarını Padişah'ın mülkü olmaktan çıkarıp Ticaret ve Ziraat Nezaretine bağladılar. Daha sonra aniden Balkan isyanları patladı. Balkan Savaşları ile binlerce Türk başta olmak üzere birçok insan öldü. Osmanlı Balkanlarla uğraşırken emperyalist güçler Orta Doğu'daki petrolü ele geçireceklerdi. Tezgâh sağlamdı. Bölge ajan yatağı hâline geldi. İngilizler en yetenekli ajanlarını bölgeye gönderdiler. Daha sonra da Birinci Dünya Savaşı başlayacaktı.

Almanlar Osmanlı Devleti ile ittifak kurarlarken, diğer yandan da İngilizlerle petrol için anlaşma yoluna giderek Osmanlı'yı arkadan bıçaklıyorlardı. İngiliz-Alman ortaklığıyla bir petrol şirketi kuruldu. Adı, *The Turkish Petroleum Company Limited* idi. İttihat ve Terakki'nin içindeki hainler, Ticaret ve Ziraat Nezaretine bağlanan Irak petrollerinin imtiyazını bu şirkete verdiler. Almanlar savaşı kaybedecekti zaten. İmtiyaz verilince İngilizler bir daha çıkmamak üzere Irak petrol alanlarına oturdular. Fransa bu duruma razı olmayarak petrol imtiyazı istedi. Irak toprakları ikiye bölünürken Fransa'ya sadece Suriye bölgesindeki petrollerden imtiyazlar verildi. Bununla yetinmeyen petrolcüler Arap petrolleri üzerinde büyük bir çatışmaya girdiler. Arap liderler, İngilizlerin vaatlerine kanarak Osmanlı'yı sırtından hançerledikten sonra, büyük güçlerin çıkarları için birbirlerinin kanını akıtmaya başladılar. Hâlbuki savaş, İngiliz ve Amerikan petrol şirketleri arasındaydı. Araplar bunlar için birbirlerinin kanını akıtıyordu. İbni Suud ile Faysal'ın orduları birbirini kırıyordu. On binlerce Arap kanı aktıktan sonra Rockefeller'ın sahi-

bi olduğu *Standart Oil* ile Suud bin Abdülaziz, Mayıs 1933'te bir anlaşma yaptı. Böylece *Standart Oil*, Suudi Arabistan'ın doğusundaki petrollerin tümüne sahip oluyordu.

Bitti mi?

İngilizler, Amerikalıların bu atağına karşı harekete geçti ve aynı yıl içerisinde Suud bin Abdülaziz ile Kızıldeniz sahillerine kadar olan bölge için altmış yıllık bir petrol anlaşması imzaladı. Bu anlaşma 1993'te bitecekti. Sonra ne oldu dersiniz?

1990'da Saddam kışkırtılarak Kuveyt işgal ettirilecek ve akabinde de İngilizlerle Amerikalılar 1991'de bir daha çıkmamak üzere Arap Yarımadası'na yerleşeceklerdi. Körfez Savaşı'nın, 1933'te yapılan petrol anlaşmasının bitimine iki yıl kala başlaması tesadüf değildir. Çünkü bu savaş sonrası hem İngilizler hem de Amerikalılar, Hicaz Yarımadası'nın petrollerinin neredeyse tümünün imtiyazını alacaklardı. Suud petrollerinin %50'sini, Kuveyt petrollerinin de %70'ini alan Amerikan-İngiliz ortaklığı, koruma bahanesiyle diğer Körfez ülkelerinin petrollerine %25-35 arasındaki oranlarda ortak oldular.

Durun bir dakika! Değerli okuyucu, bu tarihler arasında Arap ülkelerinde, Amerika'nın ve İngilizlerin petrol çıkarlarına uymayan Arap liderler öldürülecekti. İşte bunlardan biri, 1970'lerde Arabistan Kralı olan Kral Faysal idi. Kral Faysal, İslam birliği düşüncesine sahip biriydi. Göreve başladığında bu fikrini gerçekleştirmek amacıyla Mısır, Suriye, Irak gibi ülkelerle diplomatik ilişkiler geliştirmeye başladı. İslam zirvesini toplayıp İslam Konferansı Örgütü'nün ku-

rulmasını sağladı. Bununla da kalmadı, İsrail'in işgali altında bulunan Kudüs için cihat ilan etti. Yaptığı meşhur Kudüs konuşmasında şunları diyecekti:

"Kardeşlerim! Neden bekliyoruz? Dünyanın vicdana gelmesini mi bekliyoruz? Nerededir ki dünyanın vicdanı? Mukaddes Kudüs-ü Şerif sizi çağırıyor. Kendisini kurtarmamızı bekliyor. Neden korkuyoruz? Ölümden mi korkuyoruz? Allah yolunda cihat ederek ölmekten şerefli ve daha faziletli ölüm var mı? Ey kardeşlerim, bizim isteğimiz İslam milliyeti ve İslami uyanıştır. Milliyetçilik, ırkçılık veya bloklaşma değildir arzumuz..."

Bu konuşmayla Kudüs için cihat çağrısında bulunmuştu. Amerika başta olmak üzere Batılı ülkelere İsrail'in yanında durmaları sebebiyle öfkelendi. O sırada Arap ülkeleri ve İsrail arasında neredeyse savaş çıkmak üzereydi. Ve 1973'te Mısır ve Suriye İsrail'e saldırarak Yom Kippur Savaşı'nı başlattı. Amerika ve Batılı ülkeler İsrail'in yanında yer alıp destek verdiler.

Bu durumda Arap ülkelerinin elindeki en büyük koz petroldü. Suudi Arabistan Kralı Faysal, Amerika ve Batı ülkelerine hemen petrol ambargosu koydu. Bu ambargoyla beraber uluslararası büyük bir kriz oluştu. Amerika, Kral Faysal'ı bu kararından vazgeçirmek için uyarılarda bulundu.

Kriz büyüyünce ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, Kral'ı kararından vazgeçirmek için hemen Arabistan'a gitti. Kral'ın gönlünü almak için gayet sevecen ve yumuşak ko-

nuştu. Fakat Kral Faysal kararından vazgeçmedi; Kissinger'a, "İsrail'e destek olmaktan vazgeçerseniz ambargo biter!" dediğinde Kissinger, Arabistan'daki petrol kuyularını bombalayıp devleti ve insanları aç bırakma tehdidinde bulundu. Kissinger bu tehditte bulununca Kral Faysal tarihe geçecek şu sözü söyledi:

"Tabii ki petrol kuyularımızı bombalayabilirsiniz. Fakat unutmayınız ki biz ve atalarımız hurma ve deve sütüyle yaşıyorduk, yine öyle yaşayabiliriz. Ama siz petrolsüz yaşayamazsınız!"

Kral Faysal

Sonra ne oldu dersiniz?

Kral Faysal 25 Mart 1975'te sarayda suikasta uğradı. Sarayında yaptığı bir halk görüşmesinde yeğeni Faysal bin Musaid kutlama bahanesiyle Kral Faysal'ın yanına sokularak tabancayla iki el ateş etti ve onu yaraladı. Ağır yaralanan Kral Faysal hemen hastaneye kaldırıldı. Ancak hastanedeki tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Yalnız ilginç olan bir şey vardı. Suikastı gerçekleştiren Faysal bin Musad, suikasttan önce Amerika'dan yeni gelmişti. Kral Faysal'ı öldürdüğü için idam cezasına çarptırılıp idam edildi. Böylece, Filistin meselesinde İsrail'e karşı açıktan tavır almanın cezasının da ölüm olduğunu açıkça görmüş olduk.

Bu suikastı Amerika'nın yaptırdığı ayan beyan ortadaydı. Her şey bu suikasttan sonra olacaktı değerli okuyucu.

Bundan sonra hiçbir Arap ülkesinin lideri Amerika'ya aykırı politika izleyemeyecek, korkacak, Amerika'ya uygun politikalar takip edecekti. Çünkü hepsi Kral Faysal suikastının korkusuyla yaşayacaktı. Sarayında öldürülen Kral Faysal kâbusu onları yataklarında rahat uyutmayacaktı. ABD mesajını vermişti: "Dilersek sizi sarayınızda, hem de en yakınınıza öldürtürüz!" Böylece tüm Arap ülkelerinin liderleri hizaya getirilmiş olacaktı. Bu sebeple Arap ülkelerinde bulunan *Müslüman Kardeşler Cemaati*'ne karşı baskı uygulayıp ezeceklerdi. Çünkü onlar emperyalizm ve ABD karşıtı idiler.[32]

Son yüzyılda yaşanan tüm iç savaş, işgal, kaos, suikast, darbe, ekonomik kriz asla tesadüf değildir; muhakkak emperyalist güçlerle, petrolle ve gaz şirketleriyle bağlantılıdır.

---

32 Kıymetli okuyucu, Arap ülkelerine Kral Faysal suikastıyla verilen dersin bir benzeri Türkiye'ye 1960'ta verilmişti. Başbakan Adnan Menderes 1958-59'da oluşan ekonomik bunalımı atlatmak için Amerika'dan para istemişti. Sanayiyi geliştireceğini ve ekonomik bunalımı atlatmak istediğini söylüyordu. Amerikalı yetkililer, "Siz sadece tarım ürünü yetiştirebilirsiniz, başkasına izin vermeyiz!" deyip Menderes'e para vermiyorlardı. Menderes'e Rusya'nın kapısını çalmaktan başka çare kalmıyordu; Moskova'yla iletişime geçip Rusya ile diyaloğu geliştirince Amerika çılgına döndü. NATO üyesi olan Türkiye, yüzünü nasıl Rusya'ya dönebilirdi?! Bu durum Amerika'nın darbe için düğmeye basmasına neden oldu. Sokaklar ve üniversiteler karıştı, isyanlar oluştu. 27 Mayıs 1960'ta ordu darbe yaptı. Darbeciler Menderes'i astı. Darbe yapılmasaydı Menderes Moskova'ya gidip anlaşmalar yapacaktı. Amerika şu mesajı verdi: "Türkiye'de Amerika'nın yörüngesinden çıkacak başbakanların sonu budur. Bundan sonra gelecek başbakanlar ve cumhurbaşkanları ayaklarını denk alsın! Yoksa sonları Menderes gibi olur!" Bu korku psikolojisiyle yönetime gelen başbakanlar ve cumhurbaşkanları Amerika'nın yörüngesinden çıkamadı. Çıkmaya çalışan da sağ sol ayırt edilmeden darbeyle indirilecekti.

YA BUGÜN?

Bugün petrol, emperyalist güçlere dünkünden daha fazla lazım. Her geçen gün enerji ve petrol ihtiyaçları daha da artıyor. Bu, petrol olan ülke ve bölgelerin talan edilmesi, buralarda kaos çıkarılması ve kan akıtılması demektir.

Bugün 262 milyar varil petrol rezervine sahip olan Suudi Arabistan, dünya petrol rezervinin yüzde 25'ine sahip. Bu oran ABD'nin on katı, Rusya'nın beş katıdır. Irak ise 115 milyar varil petrol rezerviyle dünya petrol rezervinin yüzde 11'ine sahip. İran'a gelince 135 milyar varil petrol rezerviyle dünya petrol rezervinin yüzde 12'sine sahip. İran bu konuda Arabistan'dan sonra dünyada ikinci sırada yer alır. Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri ise yaklaşık 100 milyar varil petrole sahip. Arabistan, Irak, İran, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri, bu beş ülke, toplam 700 milyar varil petrole sahip ve rezervleri daha da artıyor. Bu beş ülke üzerinde büyük güçlerin büyük "petrol savaşı" var.

Petrol şirketleri bu bölgelerde, ülkelerinden aldıkları istihbarat ve silahlı güçle hâkimiyet savaşı yürütmekteler. Bir ülkenin karışması, darbeyle liderinin indirilmesi, işgal edilmesi, ambargoyla ekonomik bunalıma sokulması, tüm bunlar, petrol savaşının gereğidir. Bu ülkelere komşu olan Türkiye gibi devletler de emperyalist devletlerin politikalarını uygulamak zorundadır. İran ve Irak petrollerine hâkim olmak isteyen devlet, önce Türkiye'ye hâkim olmalıdır. Irak ve İran petrolleri için Türkiye'de çok kez kaos ve bunalım oluşturuldu. Daha doğal gazı saymadım bile!

Şu an dünyada günlük 85 milyon varil petrol tüketiliyor. 2020 yılında ise günlük 120 milyon varile çıktı. Avrupa ülkeleri petrol ihtiyaçlarının %60'ını Orta Doğu'daki saydığım ülkelerden karşılıyor. Japonya ve Çin, petrol ihtiyacının %70'ini Orta Doğu'daki bu ülkelerden karşılıyor; ABD ise %25'ini. Orta Doğu'da petrol şirketleri yerli gibi görünse de rafine, taşıma ve pazarlama hâlen büyük şirketlerin egemenliğinde. Hatta çıkarma ve üretim de dünyadaki büyük şirketlerin elinde. Bugün İran, Çin'i enerji kaynağı konusunda beslemektedir. Bu durum ABD'nin hoşuna gitmemektedir. Çin'in enerji kaynağı kesilirse Çin ekonomisi batar. Bu sebeple Akdeniz ve Hürmüz Boğazı'ndaki İran ticaret gemileri tehdit edilmektedir. Akdeniz'de bulunan petrol ve doğal gaz yatakları ise dünyadaki tüm güçlü devletleri Akdeniz'e çekti. Akdeniz kıyısında bulunan tüm devletler büyük devletlerin çatışma alanı hâline geldi. Hepsi, Akdeniz ülkelerini çıkarları doğrultusunda dizayn etme işine girişti. FETÖ darbesi de Türkiye'nin ABD çıkarları doğrultusunda dizayn hareketidir. Fakat devlet aklının

kurduğu denge buna izin vermedi. Türkiye'de son yedi yılda yaşananlar parti kavgası değil, büyük devletlerin hâkimiyet mücadelesidir. Petrol, uranyum ve doğal gaz gibi enerji kaynaklarını elde etmek için Akdeniz odaklı büyük paylaşım savaşı başladı. Savaş gemileri, savaş uçakları ve istihbarat örgütleri Akdeniz'e inecek. Bu, üçüncü paylaşım savaşı.

Türkiye bir yandan Avrasya bloğuna kayıp ABD ve AB tehlikesine karşı İran, Rusya ve Çin ile anlaşmalar yapıyor, bir yandan da NATO'da kalarak Çin, İran ve Rusya'ya üzerimize aşırı gelmemeleri için mesaj veriyor. Türkiye'nin aniden NATO'dan çıkıp NATO üslerini kapatması Avrasya güçlerinin Türkiye'yi talan etmesine sebep olabilir. Avrasya güçlerine tamamen karşı durup ABD ve NATO ile tam uyumlu çalışması da ABD ve NATO'nun bölme yıkma projesini hayata geçirmesine neden olabilir. Türkiye bunun acı sonuçlarını geçmişte de bugün de yaşayarak öğrendi. Türkiye belli dönem denge politikasıyla devam edecek.

Değerli okuyucu, inan, bu petrol savaşları anlat anlat bitmez... Neler var neler!.. Bunun için ciltlerce kitap yazmak gerekir. Size meselenin kodlarını ve şifrelerini verdim. Son iki yüz yılda petrol yüzünden dünya böyle çalkalandı ve bu kirli petrol savaşı hâlâ devam ediyor. Ve emperyalist güçler bu mücadelede batırmadık, darbe yapmadık, kan akıtmadık ülke bırakmadılar.

Petrol savaşlarını daha fazla uzatıp sıkıcı hâle getirmeden burada bırakıyorum.

(Konuyla ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

SON SÖZ

Kıymetli okuyucu, emperyalist güçler akıllarını kullanıp teknolojilerini geliştirerek dünyaya hâkim olurken biz aklımızı ideolojik kavgalarda yedik tükettik. Çalışmadık, üretmedik, yeteri kadar kitap okumadık. Daha doğrusu azmimiz ve çalışma bilincimiz öldü.

Napolyon, bir meydan savaşını idare ediyormuş. Bir anda ordusunun topları susmuş fakat karşı taraf yağmur gibi top mermisi yağdırıyormuş. Napolyon büyük bir öfkeyle topçuların başındaki kumandana sormuş:

"Toplar niye sustu?"

Kumandan: "Kırk tane sebebi var."

Napolyon: "Say!"

Kumandan: "Bir, barut yok!"

Napolyon: "Tamam, gerisini saymana gerek yok!"

Bu örnekte olduğu gibi Müslümanlarda da dinin emri olan "çalışma, azim ve gayret" yok! Gerisini saymaya da herhâlde gerek yok. Durumumuz tam da böyle!

Körü körüne bağlandığımız şeylerin kör kavgasını verdik. Düşmanımız artık emperyalist güçler değildi. Birbirimizi düşman edinmiştik!

Dünyanın en tehlikeli bağımlılığı belki de bizim ülkemizdeydi: Körü körüne bir lidere, hocaya, ideolojiye, partiye, siyasi lidere, şeyhe ve benzerlerine bağlanmak... Dikkat edin, "körü körüne" dedim. İnanın bu tip bağımlılıklar alkol ve uyuşturucu bağımlılığından daha tehlikelidir. Peygamberimiz de (sav) alkolden önce putlara ve insanlara körü körüne bağlanmayla mücadele etmiştir. Alkolün haram kılınması İslam geldikten on yıl sonra olmuştur.

Değerli okuyucu, yetmiş yıldır medyamız aynı düzen üzerine kuruluydu: Tam bir siyasi ve ekonomik magazin çöplüğüydü. Siyasi olarak iktidar bunu demiş, muhalefet şunu demiş, birbirlerine laf koymuşlar... Ekonomik olarak dolar inmiş, çıkmış; enflasyon artmış, azalmış; zam olmuş, olmamış... Yetmiş yıldır aynı şeyler tekrarlanıyor, böylece haber kanallarına hapsolan zihinler sadece köreltiliyordu. Kitap okumuyorduk. Kitleler sağ, sol, iktidar, muhalefet medyalarına yönlendirilip barut fıçısına döndürülüyordu. Birbirine düşman edilen halk kitleleri oluşturuluyordu.

Biraz da kavgamız, yıllardır sadece haber kanallarını izleyip kendini siyasi, tarihî ve sosyal konularda uzman sananlarlaydı. Haber kanalları ve siteleriyle ömür tüketenler hikmet ve irfanla konuşamazlar, siyasi magazin çukurunda debelenip dururlar.

Kitap okumalıydık değerli okuyucu! Okumuyorduk! Hâlbuki biz kitaplı bir dinin çocuklarıydık.

Tekrar edelim: Küçük beyinli insanlar kişileri eleştirir, orta beyinli insanlar olayları eleştirir ama büyük beyinli insanlar fikirleri eleştirir. Küçük beyinli insanlar size devamlı

kişilerin dedikodularını, magazin olaylarını anlatır. Bunlar siyasi, ekonomik ve sosyal olabilir. Fakat asla sizinle fikirler hakkında konuşamazlar. Bunun için kitap okumaları lazım. Tarih, din, sosyoloji, psikoloji, siyasi tarih, medeniyet tarihi okumaları lazım. Unutma derttaşım, bilmek de insana en ağır yüktür. Çokbilmişlikten de Allah'a sığınırız. Amacımız bilmek ve amel etmek.

"Hiç, bilenle bilmeyen bir olur mu?" (Zümer, 9)

Bir insanın, bilmediğini bilmesi de büyük bir olgunluktur. Bak mevzu derinleşti yine. Belki de millet olarak bilmediğimiz konularda konuşmasak Türkiye'nin sorunu tamamen çözülürdü. Bilmeden konuşanların gürültüsü sebebiyle bilerek konuşan insanların sesi kısık kalıyor ve kimse onları dinlemiyor.

Bilmeden konuşan insanların oluşturduğu kavganın tarafları olup çıkıyorduk. Bilinmeyen bir kavga ve kaosun içinde yok olup gidiyorduk. Tam olarak bilmeyenlerin, hiçbir şey bilmeyenleri kandırdığı bir düzende yaşıyorduk.

Durun bir dakika! O soruyu tekrarlayıp öyle bitireyim:

Sahi biz neden bu topraklara gelmiştik, neden buradaydık? Sultan Alp Arslan neden bu toprakların kapısını Müslümanlara açmıştı?

Ve son söz: Bu topraklarda ya kutsal bir dava için yaşanır ya da yok olunur. Bir kutsal dava için buraya geldik. O davanın şuuru yoksa yaşamaya da gerek yoktur! O yaşam, israftır!

Mustafa Güldağı

KAYNAKÇA

Alp Arslan ve Malazgirt Savaşı Hakkında Kaynaklar:

Akgündüz, Ahmet, *Sorularla Ermeni Meselesi*, Osav Yayınları, İstanbul 2008, s. 34-42.

Apuhan, Recep Şükrü, *Türklerin Tarihi*, Timaş Yayınları, İstanbul 2008.

Bahadıroğlu, Yavuz, *Malazgirt'te Bir Cuma Sabahı*, Nesil Yayınları, İstanbul 2015.

Bulaç, Ali, *Kürtler Nereye?*, Çıra Yayınları, İstanbul 2012, s. 20-21.

Güngör, Erol, *Tarihte Türkler*, Ötüken Yayınları, İstanbul 2005.

Kocabaş, Süleyman, *Tarihte Âdil Türk İdaresi*, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s. 27-40.

Merçil, Erdoğan, *Büyük Selçuklu Devleti*, Nobel Yayınları, Ankara 2011, s. 37-60.

Öngül, Ali, *Büyük Selçuklular*, Çamlıca Yayınları, İstanbul 2016, s. 48-97.

Öztuna, Yılmaz, *Türk Tarihinden Yapraklar*, Ötüken Yayınları, İstanbul 2005.

Semerci, Mümin, Şu Çılgın Kürtler, Konya 2012, 24. ve 45. sayfalar.

Uslubaş, Tolga, Şu İlginç Tarihimiz, İstanbul 2013, s.182.

Yılmaz, Muammer, *Muhteşem Türk Zaferleri*, Elit Yayınları, İstanbul 2019, s. 19.

Bunları Bilmelisin -1- Bölümünün Kaynakları:

Akar, Atilla, *Gizli Suikastlar*, Profil Yayınları, İstanbul 2009.

Akarcalı, Bülent, Ölüm Tacirleri, Destek Yayınları, İstanbul 2016.

Sarıgöz, Hasip, *Hepsi Tesadüf mü?*, Yeniyüzyıl Yayınları, İstanbul 2013.

Uçar, Abdullah, *Harab Etti Tütün Beni*, Konya 2013.

Moiz Kohen (Tekin Alp) Bölümünün Kaynakları:

Akan, Murat, Üst Akıl, Hayat Yayınları, İstanbul 2016, s. 368-395.

Albayrak, Sadık, *Devrimin Çakıl Taşları*, Timaş Yayınları, İstanbul 1991, s. 137-138-140-141.

Alp, Tekin, *Kemalizm*, Cumhuriyet Gazetesi Matbaası, İstanbul 1936.

Bahadıroğlu, Yavuz, *Tarihimizin Gizli Odaları*, Hayat Yayınları, s. 106-107.

Ceylan, Hasan Hüseyin, *Cumhuriyet Dönemi Din ve Devlet İlişkileri*, cilt 2, Risale Yayınları, İstanbul

1991, s. 124-125.

Demirel, Ahmet, *Cumhuriyet Tarihinin Bilinmeyen Gerçekleri*, Ufuk Yayınları, İstanbul 2014, s. 140.

Düzdağ, M. Ertuğrul, *Yakın Tarihimizde Gizli Çehreler*, ZVİ-Geyik Yayınları, İstanbul 2004, s. 49-59-69-98.

Kocabaş, Süleyman, *Gizli Yüzler Gizli İşler*, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s. 75-92.

Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce, İletişim Yayınları, İstanbul 2003, cilt 4, s. 259-260, 896-900.

Müftüoğlu, Mustafa, *Cumhuriyet Tarihinde Mühim Olaylar*, İstanbul 1988, s. 135-142.

Vakkasoğlu, Vehbi, *Ziya Gökalp*, Yeni Asya Yayınları, İstanbul 1980, s. 16-17, 188.

Yalçın, Soner, *Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, Efendi 2*, Doğan Kitap Yayınları, İstanbul 2006, s. 144-145.

Yesevîzâde Alparslan Yasa, *Moiz Kohen*, Derin Tarih Yayınları, İstanbul 2018.

Sözcü Gazetesi, Sinan Meydan, 13 Ocak 2020.

Bunları Bilmelisin -2- Bölümünün Kaynakları:

Berkkan, Kürşat, *Yeni Dünya Düzeni*, Maviçatı Yayınları, İstanbul 2014.

İyiat, Bora, *Zihin Kontrolü*, Kripto Yayınları, İstanbul 2013.

Kurtoğlu, Ramazan, *Nörofinans*, Asikitap Yayınları, İstanbul 2016, s. 335-338.

Özkaya, Ömer, *Zihin Kontrol*, Pegasus Yayınları, İstanbul 2013.

Tarhan, Nevzat, *Psikolojik Savaş*, Timaş Yayınları, İstanbul 2016.

Cezayir ve Fransa Bölümünün Kaynakları:

A'dan Z'ye Kültür ve Tarih Ansiklopedisi, cilt 1, Yeni Şafak Gazetesi Kültür Armağanı, s. 129-130.

Akşin Somel, Selçuk, *Osmanlı İmparatorluğu Ansiklopedisi*, 2014, Alfa Tarih Yayınları, s. 213-214.

Âlem, Celal-ül, İslam'ı Yıkın Müslümanları Mahvedin, (tercüme: Resul Tosun) s. 50.

Armağan, Mustafa, *Geri Gel Ey Osmanlı*, Timaş Yayınları, İstanbul 2010, s. 134. *Osmanlı İnsanlığın Son Adası*, Timaş Yayınları, İstanbul 2014, s.274-278.

Armaoğlu, Fahir, *20. Yüzyıl Siyasi Tarihi*, Timaş Yayınları, İstanbul 2015, s. 80.

Bayraklı, Davut, *Mücahit Mürşitler*, Mostar Yayınları, İstanbul 2016, s. 45-59.

Bozgeyik, Burhan, İslam Dünyasını Saran Ateş Çemberi, Erhan Yayınları, s. 299-306.

Büyük Larousse Ansiklopedisi, cilt 5, Milliyet Yayınları, s. 2300-2307.

Dağılma, İbrahim, İnzar Dergisi, Haziran-Temmuz-Ağustos 2016.

Fanon, Frantz , *Cezayir Bağımsızlık Savaşı'nın Anatomisi*, Pınar Yayınları, İstanbul 2009.

Fisk, Robert, *Cezayir Yazıları*, İyidüşün Yayınları, İstanbul 2014.

Gençlik Kültür Ansiklopedisi, cilt 1, Ankara 1996, s. 143.

Müslüman Halklar Ansiklopedisi, cilt 1, s. 197-203.

Tan, Altan, *Ortadoğu*, Çıra Yayınları İstanbul 2016, s. 433-439.

Türkiye Diyanet Vakfı Ansiklopedisi, cilt 7, s. 483-504.

Varol, M. Ahmet, Altınoluk Dergisi, Temmuz 1990, s. 53, s. 13.

Yeni Rehber Ansiklopedisi, cilt 4, Türkiye Gazetesi, s. 338-346.

Bunları Bilmelisin -3- Bölümünün Kaynakları:

Elönü, Hüseyin Serkan, *Haim Nahum*, Küresel Kitap, İstanbul 2015.

Ersöz, Veyis, *Tarihte Ünlü Kefereler ve Ünlü Zalimler*, Kardelen Yayınları, İstanbul 2008.

Hakko, Vitali, *Hayatım Vakko*, İstanbul 1997.

Kocabaş, Süleyman, *Hedef Türkiye*, Vatan Yayınları, İstanbul 2018. *Masonluk ve Masonlar*, Vatan Yayınları, İstanbul 2006.

Mısıroğlu, Kadir, *Filistin Dramının Düşündürdükleri*, Sebil Yayınları, İstanbul 2016.

Özer, Kemal, *Deccal Tabakta*, Hayykitap Yayınları, İstanbul, 2020, s. 138.

Özkaya, Ömer, *Zihin Kontrol*, Pegasus Yayınları, İstanbul 2009.

Saygılı, Sefa, *Dünyayı Aldatanlar*, Elit Kültür Yayınları, İstanbul 2012.

Tokalak, İsmail, Üst Akıl, Ataç Yayınları, İstanbul 2018.

Petrol Tarihi Hakkında Kaynaklar:

Akar, Atilla, *Derin Devlet*, Profil Yayınları, İstanbul 2016, s. 298-300.

Altındal, Aytunç, *Türkiye'de ve Dünyada Casuslar*, Destek Yayınları, İstanbul 2008, s. 90-91.

Arı, Tayyar, *Irak, İran, ABD ve Petrol*, Alfa Yayınları, İstanbul 2007, s. 110-117.

Aydal, Doğan, *Petrolsüz Dünya*, Truva Yayınları, İstanbul 2008, s. 16-22.

Batur, Şinasi, *Kral Faysal Suikastı*, TUIC Akademi.

Çolak, İsmail, *Osmanlı'nın Gizli Tarihi*, Nesil Yayınları, İstanbul 2008, s. 268-276.

Gündüz, Tufan, *Büyük Olayların Kısa Tarihi*, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2017, s. 108-110.

Karadağ, Raif, *Petrol Fırtınası*, Siyaset Yayınları, İstanbul 1969.

Kocabaş, Süleyman, *Petrol Uğruna Yapılanlar Türkiye ve İngiltere*, Vatan Yayınları, İstanbul 1985.

Şahin, Türel Yılmaz, *Orta Doğu*, Barış Kitap Yayınları, Ankara 2016.

Şimşek, Erdal, *Türkiye'de İstihbaratçılık ve MİT*, Kum Saati Yayınları, İstanbul 2015, s. 135-174.

Uruç, Kudrettin, *Yitik Değerimiz 2. Abdülhamit*, Truva Yayınları, İstanbul 2016, s. 187-190.

Zischka, Antoine, *Petrol Savaşının Kirli Tarihi*, Selis Yayınları, İstanbul 2007.

Ayrıca Faydalanılan Kaynaklar:

Ablet, Alimcan, Çin-İsrail İlişkileri, İyi Düşün Yayınları.

Arı, Tayyar, *Irak, İran, ABD ve Petrol*, Alfa Yayınları, İstanbul 2006.

Avar, Banu, *Kaçın Demokrasi Geliyor!*, Remzi Kitabevi, İstanbul 2011, s. 76-84.

Berkkan, Kürşat, *Yeni Dünya Düzeni*, Maviçatı Yayınları, İstanbul 2014.

Bodur, Ozan, *Darbe 1878*, Eşik Yayınları, İstanbul 2018, s. 85-88.

Bozgeyik, Burhan, *Meşhurların Son Anları*, Cihan Yayınları, İstanbul 2012.

Brzezinski, *Büyük Santranç Tahtası*, İnkılap Yayınları, İstanbul 2018.

Çelik, Mehmet, *Ilımlı İslam Eldiveni*, Hayat Yayınları, Ankara 2018.

Çınar, İkram, *Neden ve Nasıl Mankurtlaştırılıyoruz?*, IQ Yayınları, İstanbul 2012.

Gündoğan, Mete, *Narkoz*, Destek Yayınları, İstanbul 2019, s. 20-32. 33-78, 79-104. *Sekiz Deniz Yaylası, Güçlü Türkiye, Güçlü Bölge*, Nobel Yayınları, İstanbul 2016, s. 134-135.

Kazan, Şevket, *28 Şubat Bir Darbenin Anatomisi*, MGV Yayınları, Ankara 2017.

Şahin, Abdullah, *Büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye*, Truva Yayınları, İstanbul 2010.

Şama, Ekrem, *Allah Dostu Erbakan*, Gonca Yayınevi, İstanbul 2015.

Turan, Hakan, *Gizli Servisler*, Kalipso Yayınları, İstanbul 2010, s. 192-198.

Yalçın, Soner, *Galat-ı Meşhur*, Kırmızı Kedi Yayınları, İstanbul 2016.

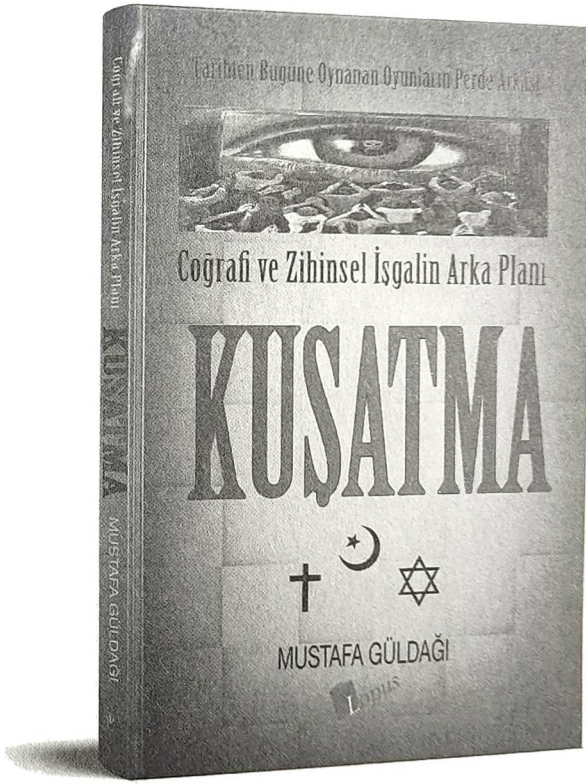

Haberlerde dinlediğiniz, gazetelerde okuduğunuz ve televizyonlarda izlediğiniz her şeyi unutun.

Bu kitap size, birbirleyle bağı ve ortak yönü olan dört büyük kuşatma ve dört büyük işgali anlatacak...

Tarihten bugüne kadar yaşadığımız coğrafi ve zihinsel işgalin gizli kodları vardı...

Düşmanın yok etmek için planladığı her saldırı, bu kodlar üzerinden gerçekleştirilliyordu. Gerçeği bilmemiz istenmiyordu...

Anlatacaklarımız komplo teorisi, masal ve hikâye değildir...

Okudukça şaşıracak, anladıkça kuşatmanın ne kadar derin ve kirli olduğunu fark edeceksiniz...

Dünü okuyup bugünü görmek, bugünü görüp yarını sezmek istiyorsanız bu kitap tam size göre...

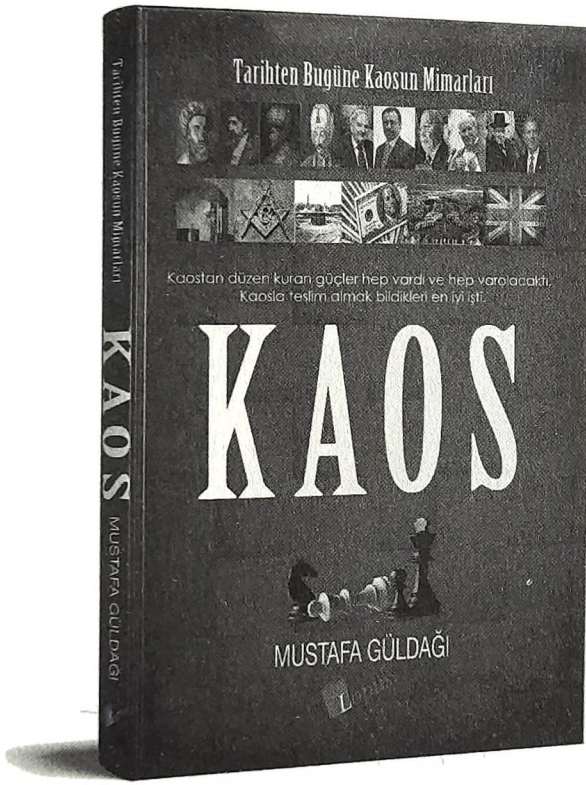

Dünü okuyup, bugünü görmek; bugünü okuyup, yarını sezmek istiyorsanız bu kitap tam size göre... Anlatılanlar komplo teorisi, masal veya hikâye değildir. Okudukça şaşıracak, anladıkça "kaosun mimarlarını" daha iyi tanıyacaksınız...

28 Şubat darbesinin küresel odaklarla bağlantısı, Muhsin Yazıcıoğlu suikastının perde arkası, NATO'nun içerisindeki derin örgütün Türkiye'deki yapılanması ve faaliyetleri, 11 Eylül'de ABD'deki ikiz kulelerin yıkılmasının perde arkası ve bunun üzerinden ulaşmak istedikleri amaçlar, Vatikan'ın akıl almaz projeleri...

Tarihte gizli kalmış olaylar, tarihi değiştiren savaşlar, şahıslar ve darbeler, günümüzdeki küresel güç savaşları... Yavuz Sultan Selim dönemi ve bugüne ışık tutan siyasetl, sabetaylzm ve sabetaylstlerln Türkiye'de kurdukları gizli hegemonya, Sultan Abdülhamit'in masonlar ve sabetaylstlere karşı verdiği stratejik mücadele, Mustafa Kemal'in mason localarını kapatmasının arkasındaki sebepler...